Gérard de Villiers

Moarte în Afganistan

ISBN:
973-597-027-9

Malko Productions - Paris,
Ediția a II-a
Ediția I apărută cu titlul „*Omul din Kabul*" *în 1999*
L'homme de Kabul
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

SAS

Moarte în Afganistan

În românește de
Anca Pisică

2001

Capitolul I

Cei doi cărăuși care tocmai se pregăteau să pună încărcătura mai înaltă de trei ori decât ei pe parapetul podului, ce trecea peste albia unui râu acum secat, se uitară curioși la albul ce alerga spre bariera postului pakistanez de grăniceri, aflat la o sută de metri mai departe. Cu fața congestionată și cu sufletul la gură, părea adus de spate din cauza burții, iar sandalele pocneau cu stângăcie pe asfalt. Era un bărbat în puterea vârstei, îmbrăcat într-un costum gri, fără cravată. De regulă, bărbații care treceau granița pe jos erau mult mai tineri și nu se grăbeau deloc fiindcă aveau tot timpul.

Puțin mai departe de pod, un subofițer afgan, ce stătea de pază într-un foișor, îl urmărea și el cu privirea pe acel alb. La urma urmei, nimic nu interzicea să străbați în fugă fâșia de frontieră dintre Afganistan și Pakistan. Dacă omul nu s-ar prezenta la controlul pașapoartelor, s-ar auzi strigăte, ar fi urmărit. Soarele asfințea peste Pasul Khaybar, scăldând munții într-o ciudată lumină movulie. În față, pe un vârf de munte ca o fantomă chinezească, se înălța un imens fort pakistanez, ce data de pe vremea armatelor din India. Vreo douăsprezece autobuze și camioane stationau în fața ultimei benzinării afgane, pregătite să plece La Kabul și la Djalalabad.

În partea afgană, drumul șerpuia pe un platou deșertic, părând înghițit de o barieră de stânci imensă și plină de hârtoape. Începând de la graniță, serpentinele din Pasul Khaybar care coborau spre câmpia din Peshawar erau invizibile.

Soldatul pakistanez în uniformă gri-fier, specifică celor din „Khaybar Rifles"[1], asculta exaltat muzica religioasă, ce urla în megafonul de la postul de grăniceri, în clipa în care îl văzu pe

1. *„Pușcașii din Khaybar" (n.t.)*

străin îndreptându-se în fugă spre el. Acesta ajunse în dreptul barierei, exact înainte de micuța fâșie de frontieră pakistaneză. și încetini. De-abia respira, fruntea era acoperită de sudoare, iar mâinile îi tremurau. Străinul se întoarse. Trei bărbați veneau spre el cu pași lenți. Erau afgani, îmbrăcați în niște pantaloni bufanți și tunici fără formă. Doi dintre ei aveau puștile puse de-a curmezișul la piept. Fețele lor mustăcioase nu exprimau nimic. Văzând că se apropie, străinul părea și mai îngrozit. Se postă în fața soldatului pakistanez.

— *Help me*. zise el implorându-l. *help me!*[1]

Soldatul din „Khaybar Rifles" își zise că omulețul acesta făcuse abuz de hașișul afgan. Însă teroarea care îi schimonosea chipul nu venea decât dintr-o teamă viscerală. Trebuia să se poarte politicos cu străinii. Surâzând. îi arătă cu mâna întinsă cafeneaua și clădirile de la granița pakistaneză. făcându-i semn să treacă.

— *Welcome*. îi ură el.

Doar atâta engleză știa el. Cei trei afgani se aflau acum la câțiva metri. Străinul îl imploră din nou:

— *Help me*. *help me*...

Pakistanezul clătină din cap cu înțelegere, apoi se cufundă iarăși în muzica lui.

Donald Mac Millan slobozi un mărâit gâtuit. Frica îl sufoca. Nu va ajunge în vecii vecilor la Peshawar. Cei trei urmăritori așteptau la câțiva metri de el, sub pancarta cu inscripția: „Bun venit în Pakistan" Erau „paștu" membri ai unui trib ce trăia la granița dintre Pakistan și Afganistan. Ei nici nu aveau nevoie de pașaport ca să treacă frontiera. Când vameșul afgan îi explicase lui Mac Millan că nu avea voie să treacă granița cu mașina. australianul înțelese imediat că nu va scăpa de ei. De la Djalalabad. unde își dăduse seama că este urmărit. reușise să țină Mercedesul la distanță. Însă fusese nevoit să-și lase Fordul la vama afgană.

Acum mergea pe jos și nu avea nici o armă. Iar Peshawar se afla la optzeci de kilometri. De întors, nici nu se punea problema. Prin părțile acestea, membrii paștu făceau ce voiau.

---

1. *Ajutați-mă! (n.a.)*

Singura lui șansă era să se depărteze de ei, căci și aceștia mergeau acum tot pe jos.

Brusc, el începu să alerge, trecând prin fața barului-restaurant, jegos și cu terasa plină de tineri hippie. Un bișnițar care agita un teanc gros de rupii îl prinse de mânecă și zise cu glas pițigăiat:

— *Nine roupiahs for one dollar. Sir, good money.*

La banca din lemn, care se găsea la trei metri de acolo, schimbau doar șase rupii. Donald Mac Millan se smulse și trase o înjurătură. Taxiurile erau prea departe.

Deodată, zărind în stânga clădirea vămii, minusculă și sordidă, îi veni o idee. Se îndreptă într-acolo și intră. Vreo doisprezece hippies stăteau la coadă. Donald li se alătură. Aici se simțea puțin mai în siguranță. Apoi se întoarse și îi văzu pe cei trei urmăritori intrând calmi și liniștiți pe ușă.

Aici nu aveau curaj să-i facă nimic rău. Dar era sigur că l-ar fi ucis de îndată ce ar fi plecat mai departe, pe drumul pustiu, păzit din loc în loc de forturile construite chiar pe pilonii din bazalt.

Donald Mac Millan se blestema în gând că fusese extrem de imprudent când telefonase la Kabul. Ar fi trebuit să-și închipuie că oamenii din Masounillate Milli [2] își cunoșteau foarte bine meseria. Încerca din răsputeri să-și înfrângă teama, să pară mai curajos. Se uită în jurul lui. Un hippie blond cu părul zburlit, cu niște ochelari cu o ramă prăpădită din fier, agita un pașaport olandez. Trebuia să înțeleagă engleza. Aruncă o privire, ca să verifice dacă cei trei urmăritori îl vedeau. Apoi, se aplecă spre tânărul hippie și îi șopti:

— Vreți să câștigați douăzeci de dolari?

Când auzi cuvântul „dolari" ochii tânărului străluciră. Se întoarse și îl măsură pe alb de sus până jos, fiindcă era prea bine îmbrăcat pentru locurile astea.

— Buruiană?

Tinerii hippie erau solicitați întruna de traficanții de hașiș. Donald scutură din cap. Băgă mâna în haină și scoase o casetă învelită într-o folie de plastic transparentă.

---

1 Nouă rupii pentru un dolar, domnule, preț bun. (n.a.)
2. Serviciile Speciale afgane (n.a.)

— Nu. duceți acest obiect la hotelul *Dean's* din Peshawar. Întrebați de Thomas Sands.

— Asta-i tot?

— Da.

Se vedea clar că tânărul nu pricepea. Încruntă sprâncenele, în timp ce căuta capcana, luă banda, o cântări în mână, dar era prea ușoară ca să fie trucată. Donald Mac Millan despături o hârtie de douăzeci de dolari, o rupse în două și îi dădu o jumătate tânărului hippie.

— Ei, vreți sau nu?

Dacă îl vedeau ceilalți, era un om terminat.

Tânărul olandez ridică din umeri. La Khaybar Pass, întâlneai tot felul de oameni ciudați. Luă jumătatea de bancnotă și o îndesă în buzunarul hainei împreună cu banda.

— Când plecați?

Hippie făcu un gest evaziv. Era la cheremul șoferilor de camioane pakistanezi. Deja Donald Mac Millan nu mai prezenta nici un interes pentru el. Se întreba dacă vameșul îi găsise plăcuța cu hașiș ascunsă în bocanc. Altminteri, nu mai avea ce să ducă la Khatmandou.

Donald Mac Millan îl examina pe vameșul mustăcios și solemn. Trebuia să știe puțină engleză... Dar erau puține șanse să-l ajute. Se întoarse și observă că cei trei paștu dispăruseră, însă australianul știa că îl așteptau afară. Desigur că exista o soluție. Se închidea aici, provoca un scandal și, până la urmă, tot reușea să telefoneze la Peshawar. Însă era prea familiarizat cu lenea pakistanezilor. După tot felul de vorbe lingușitoare, se debarasau de el, trimițându-l la plimbare. Peste două ore, se lăsa înserarea. Plecă de la coadă și se duse la ușă ca să se uite afară.

Îi zări pe cei trei paștu așezați pe terasa cafenelei, în partea cealaltă a șoselei. Donald Mac Millan luă o gură de aer proaspăt și ieși repede pe ușă. Vizavi, lângă un bistrou, staționau vreo douăsprezece camioane Bedford înveselite de picturi naive. Dacă reușea să se ascundă în vreunul dintre ele, între mărfuri, era salvat. Însă urmăritorii erau prea aproape de el. La trei sute de metri mai departe, după clădirea unde erau controlate pașapoartele, se afla un șir de taxiuri rablagite, mașini vechi americane, cu zeci de mii de kilometri la oră și numeroși proprietari la activ.

Mai mulți bișnițari care schimbau valută înconjurară instantaneu prada izolată, fluturând prin aer rupiile și strigând tarifele. Australianul îi alungă și se îndreptă în fugă spre taxiuri. Prea târziu, însă.

Scena atrăsese atenția celor trei urmăritori. Se ridicară, lăsând ceaiul pe masă. Înnebunit, Donald Mac Millan era cât pe ce să fie strivit de un camion plin până la refuz cu oameni. Cei trei paștu înaintau în șir indian, fără grabă. După cele câteva clădiri ce alcătuiau postul de grăniceri, până la Landicotal, primul sat pakistanez. — fieful contrabandiștilor — nu mai era nici o localitate. Nimic. în afară de serpentinele din bazalt negru și strălucitor din Pasul Khaybar. martore veșnice și mute ale atâtor înfruntări sângeroase...

Donald Mac Millan ajunse gâfâind în dreptul unui taxi care tocmai pornea și se aplecă peste geamul deschis să vorbească cu șoferul. Înăuntru era o înghesuială de nedescris. Pe cele două banchete se înghesuiau ca sardelele vreo doisprezece pakistanezi. Vreo cinci se chinuiau să se urce pe capotă, agățându-se de bare.

— *Itaraf* Peshawar? [1]

Șoferul nici nu se sinchisi să-i răspundă. Taxiul se bălăngăni. Imediat, încă patru pasageri se strecurară în portbagaj. Ultimul rămase în picioare pe bara de protecție din spate, ținându-se de portiera deschisă... Bătrânul Dodge reuși să ia puțină viteză și se angajă pe drumul drept înainte de a începe serpentinele.

Donald Mac Millan alergă la cel de-al doilea vehicul care părea gol. Dar, când se apropie de mașină, văzu doi oameni întinși chiar pe podea. Era locul de bază... Pe aici, celebra poveste a taxiului cu pătrățele negre care a căzut într-o râpă. cauzând moartea a cincisprezece persoane, era ușor depășită... Flutură un pumn de dolari prin fața șoferului care moțăia la volan.

— *Itaraf* Peshawar?

Bancnotele verzi avură asupra acestui credincios efectul pietrei negre de la Mecca. Înviorându-se brusc, înșfăcă hârtiile și îi făcu semn australianului să urce. Donald Mac Millan se

---

1 *Mergeți la Peshawar? (n.a.)*

trânti pe bancheta desfundată. În taxi mirosea a mizerie și a transpirație. Șoferul nu părea că vrea să pornească. Australianul se aplecă spre el și spuse:

— *Go, go...*

Dar acesta nu reacționă în nici un fel. Donald Mac Millan se întoarse și văzu că cei trei afgani se apropiau cu pași lenți. În afară de șoferii de taxi, nu mai era nimeni. Australianul îl zguduia din când în când pe șofer, aruncându-i în poală câte o hârtie de douăzeci de dolari și urla:

— *Go! Now!*

De data aceasta, pakistanezul porni cu părere de rău, căci nu mai avea și alți pasageri. Cu toate că, atunci când demară, doi călători săriră în portbagaj, iar un puști se agăță din mers, rămânând în picioare. Motorul se înecă, cutia de viteză scârțâi. În fine, porniră. Prin parbrizul din spate, Donald îi văzu pe cei trei urmăritori ezitând. După aceea, se urcară într-un taxi la fel de prăpădit ca și al lui, o vechitură de Dodge verde.

Vehiculul în care se afla el se balansa din ce în ce mai tare până ajunse la primele serpentine din Pasul Khaybar. Australianul se gândi că, dacă ajungea la Landicotal măcar cu câțiva metri mai repede, s-ar putea să scape. Chiar dacă ar fi s-o ia pe jos până la Peshawar, la lăsarea nopții.

Drumul îngust și asfaltat șerpuia printre pereții stâncoși din bazalt strălucitor. Un imens camion Bedford de un verde țipător, ce se îndrepta spre Afganistan, se șterse de taxi, mai-mai să-l răstoarne în râpă. Locul era încântător, aproape fiecare pilon avea în vârf un mic fort pătrat deasupra căruia flutura steagul alb cu verde al Pakistanului, de parcă armatele reginei Victoria s-ar pregăti de atac. Nu era un copac sau măcar un tufiș, ci numai pereți de stâncă abrupți și golași.

Donald Mac Millan se întoarse din nou. Atâta timp cât se aflau pe serpentine, nu aveau de ce să se teamă. Camioanele îi depășeau întruna. Taxiul care îi urmărea înainta prea încet ca să-i poată depăși. Era la o sută de metri în urma lor, iar din radiator ieșea fum. Doi paștu stăteau înăuntru și cel de-al treilea pe capotă întins pe burtă, cu pușca alături. Însă distanța dintre cele două vehicule nu se micșora...

Donald Mac Millan își șterse podul palmei transpirate de vinilinul banchetei. Înainte de a dispărea după un pinten stâncos, drumul părea aproape drept. Australianul văzu cum urmăritorii se apropie metru cu metru. Din nou teama puse stăpânire pe el. Se aplecă spre șofer și îl zgudui.

— *Go. go!*

Băgă mâna în buzunar și scoase niște bancnote mototolite pe care le flutură sub nasul șoferului. Acesta încetini ca să ia o curbă, dar motorul vechi scrâșni de mama focului. Deasupra căii ferate pe unde ar fi trebuit să treacă trenul spre Landicotal și care nu ducea nicăieri, era un pod îngust. Englezii își dăduseră osteneala de pomană.

Postul de frontieră nu se vedea. Drumul șerpuia către Landicotal într-un peisaj maiestuos și deșertic. Șoferul acceleră. Dodge-ul verde pierdea teren. Donald Mac Millan observă în trecere o inscripție în partea dreaptă: o mașină și o cămilă stilizate așezate deasupra a două săgeți orientate în sens opus. Era vechiul drum neasfaltat din Pasul Khaybar care era folosit acum de caravane. O dată cu lăsarea nopții, traficul oficial se oprea, iar contrabandiștii erau stăpâni aici.

Dădură iarăși peste o serie de viraje bruște, ușor în pantă. Dezlănțuit, pakistanezul cobora drumul, atingând chiar marginea prăpastiei. Donald Mac Millan se întoarse ca să supravegheze Dodge-ul verde, ascuns vederii de viraje. Drumul urca drept, între două stânci. Australianul pândea capota verde, dar nu apăru. Dodge-ul se pierduse în virajele bruște. Îi venea să strige de bucurie. Celălalt taxi rămăsese probabil în pană. Se relaxă pentru prima dată de când plecase. La un kilometru. în partea stângă, zărea deja cărămizile roșii ale imensului fort Shasar. unde stăteau membrii din „Khaybar Rifles" Landicotal se afla undeva în spate.

Șoferul frână într-un scârțâit disperat. Donald Mac Millan înjură cu sufletul la gură. Un camion rămăsese în pană, iar călătorii coborâseră pe marginea drumului. Un paștu călare, cu o armă veche Lee-Enfield pusă de-a curmezișul pe piept, supraveghea mândru și distant vehiculul oprit. Taxiul plecă într-un scârțâit lugubru. Mașinal, Mac Millan se uită în stânga lui. Țipătul îl făcu pe șofer să se întoarcă. Dodge-ul verde venea

învăluit într-un nor de praf pe drumul pentru cămile ce se găsea puțin deasupra pistei asfaltate, pe această porțiune. iar la treizeci de metri mai departe se intersectau. Apoi acesta continua să coboare. Australianul se repezi cu disperare la portieră, însă mânerul acesteia dispăruse de mult. Pakistanezul frână brusc, iar taxiul se opri chiar în mijlocul intersecției, exact în momentul în care Dodge-ul verde se îndrepta cu viteză spre ei.

Șocul fu teribil. Botul vehiculului verde se înfundă în partea stângă a taxiului și îl proiectă de-a curmezișul drumului. Acesta se lovi de parapetul din piatră cu un zgomot de fiare turtite. trecu peste el, pierdu o roată, apoi se prăvăli pe panta stâncoasă și abruptă. exact în clipa în care paștu care stătea pe capota Dodge-lui zbură pe deasupra drumului. fără să lase pușca din mână.

Termină cursa în mod grațios lovindu-se de placa comemorativă a celui de-al „Doilea regiment Penjabis" cu litere săpate în piatră. Deși era protejată de turban, țeasta se lovi cu un zgomot surd, iar el alunecă pe pământ ca o păpușă stricată. Din cauza vitezei, Dodge-ul traversă drumul și se opri pe pistă.

Un camion Bedford care venea în urma taxiului viră brusc, surprins de accident. Dar nu avu timp să o ia la stânga, fiindcă din față apăru un autobuz supraaglomerat. Cele două vehicule se ciocniră frontal cu un zgomot asurzitor. Din cele două mașină izbucniră urlete. Botul autobuzului era un amalgam de carne și de fiare. Supraviețuitorii săriră din vehicule. Nimeni nu îi dădea atenție Dodge-lui verde.

Donald Mac Millan deschise portiera izbind-o cu umărul și se prăbuși în praful gri. Simțea în cap niște junghiuri puternice. Îi trebui ceva timp ca să-și dea seama unde se afla. Taxiul se rostogolise până la albia râului secat, la aproximativ două sute de metri mai jos și se oprise cu roțile în sus. Doi pakistanezi fuseseră proiectați afară și zăceau acum nemișcați pe pantă. Ceilalți rămăseseră în taxi, morți sau grav răniți.

Australianul reuși să se ridice și se sprijini de caroserie. Își pipăi urechea stângă și urlă de durere. Cartilajul era extrem de

sensibil. iar capul îl simțea gol. Privi munții fără să-i vadă. fără să înțeleagă unde se găsea, apoi privirea i se opri la fața plină de sânge a șoferului pakistanez. Se lovise la ceafă și nu mai respira. Deodată, un zgomot asurzitor de claxoane ajunse până la el de pe drumul blocat din cauza accidentului.

Înălță capul și își aminti brusc absolut totul. Primul gând îl duse la panta stâncoasă pe care o va urca cu greutate ca să ceară ajutor. Sângele îi curgea pe față dintr-o rană adâncă la cap. iar picioarele parcă erau din cârpă.

Zări deodată două siluete care coborau panta spre el alergând. Una dintre ele avea o pușcă în mână.

— Dumnezeule!

În mintea lui Mac Millan se derulă imediat filmul evenimentelor precedente. Afganii! Veneau să-l lichideze. Se uită în jurul lui. Taxiul se izbise la marginea unei serpentine ce se pierdea printre piloni. La două sute de metri mai încolo, erau câteva colibe în preajma cărora păsteau câteva cămile.

O luă la goană. însă pantofii lui de oraș alunecau pe pietriș, iar capul îl durea la fiecare pas. Auzi cum se rostogoleau niște pietre în urma lui. Se întoarse: cei doi bărbați erau doar la douăzeci de metri distanță. Alergau cu suplețe, în ciuda pantalonilor bufanți. Australianul înțelese că nu va ajunge niciodată în sat. O luă brusc spre stânga, ca să urce panta.

O piatră mai mare îl lovi în umăr și se prăbuși. Durerea îi alungă frica pentru câteva clipe. În timp ce se lupta să se ridice, întoarse capul și văzu brațul ridicat al unuia dintre afgani. Se opriseră la câțiva pași de el. Cel cu pușca o ținea neglijent pe umăr chiar de capătul țevii. Chipurile lor liniștite nu trădau nici un sentiment. Bărbatul înarmat părea bătut cu talpa unui fier de călcat. așa de turtită îi era fața. Amândoi aveau trăsături ascuțite și dure, fiind obișnuiți cu pericolele.

Mac Millan zgârie pietroiul cu unghiile și strigă cât îl ținu gura după ajutor.

Însă strigătul lui se lovi de pilonii abrupți din Pasul Khaybar, dar ecoul nu ajunse până la drum. Circulația era paralizată în întregime de cele două șiruri lungi de vehicule care blocau trecerea. O caravană de cămile se strecura printre mașinile oprite, indiferente la acest vacarm...

Piatra cu colțuri ascuțite îl lovi pe australian în fălcă. spărgându-i obrazul până la os. Cu gura plină de sânge, se strădui să mai strige, dar nu scoase decât un gâlgâit slab. Piciorul îi alunecă și se rostogoli înspre cei doi afgani. Văzu patul puștii ridicat și își apără fața instinctiv. Însă arma îl lovi într-o parte cu o forță nemaipomenită. spărgându-i splina.

Încovoiat de durere. slobozi un strigăt slab. Unul dintre afgani luă de jos un bolovan și îi strivi fața cu el. ca pe o ploșniță.

Într-o tresărire de agonie. Donald Mac Millan se destinse puțin. apoi rămase nemiscat. Având fruntea strivită. era în comă. Două firișoare de sânge se prelingeau din nările strivite. Bărbatul înarmat îi strivi încă o dată tâmpla cu o piatră. dar nu chiar atât de tare ca prima dată. Omorâse destui oameni ca să știe când o persoană avea să moară. La ce bun să-și irosească forțele?

Lăsă arma și îngenunche lângă muribund. Îl scotoci cu răbdare și cu grijă. îi luă stiloul din aur. bahii. portofelul și un carnețel cu coperți negre. Îi desfăcu centura și îl scotoci pe dedesubt. apoi îi scoase pantofii ca să vadă dacă nu ascundeau casete. Îl întoarse cu fața în jos și îi goli buzunarul de la spate de teancul de bani afgani. Donald Mac Millan tresări încă o dată, apoi muri cu fața în țărână.

Celălalt afgan fluieră încetișor. Un grup de polițiști pakistanezi discutau și gesticulau la marginea drumului, arătând spre taxiul răsturnat în râpă. Nu vor întârzia să se ocupe și de ei. Se îndepărtară cu grijă de cadavrul australianului și plecară de-a lungul râului, îndreptându-se spre granița afgană. Nimeni nu le va face greutăți. Paștu, frații lor, erau foarte discreți când auzeau de o poveste sângeroasă.

Aproape o milă o parcurseră în tăcere.

Cei doi afgani se opriră să aprindă câte o țigară. Peste o jumătate de oră se înnopta. Cel fără armă îi arătă cu degetul un fort mic la aproximativ cinci sute de metri și o umbră care se profila în asfințit.

— E prea departe pentru tine...

Bărbatul cu fața turtită nu zise nimic. dar puse arma pe umăr, trase culasa și se așeză. Își sprijini cotul stâng de coapsă și ridică încetișor țeava puștii Lee-Enfield.

Împușcătura răsună până departe. Silueta din fort păru că se încovoaie, apoi dispăru. Afganul neînarmat chiui de bucurie și îi dădu o palmă zdravănă în spate bărbatului cu fața turtită. Acesta se ridică și zâmbi cu modestie. Cu arma sa Lee-Enfield, putea ucide și o vulpe de la trei sute de metri cu un singur glonț. Darămite un om...

Cei doi plecară din nou. Bărbatul cu fața turtită începu să fredoneze cu voce groasă un cântec pastu, în care era vorba de o fată frumoasă cu fața acoperită de un văl, care se ducea să ia apă, iar iubitul ei o pândea... Însoțitorul lui avusese dreptate să se îndoiască de el. Moartea pakistanezului necunoscut o compensa într-un fel pe aceea a camaradului lor. Sângele cerea tot sânge.

Capitolul II

Chelnerul pakistanez îi zise lui Malko cu un zâmbet servil și plin de regret:

— Îmi pare rău, *sir*. azi fără carne. Nici mâine. Suntem în război.

Malko oftă.

— Atunci un curry cu pui. Și Pepsi-Cola.

— Nu avem Pepsi. Numai Lemon Squash.

Bunăvoința chelnerului era la fel de dezarmantă ca și penuria ce domnea în Peshawar. Thomas Sands schiță un zâmbet rece:

— Doar nu putem să halim și indieni, și carne de oaie în același timp...

Chipul frumos al celui de-al șaptelea secretar al Ambasadei americane din Kabul era atât de inexpresiv, încât părea sculptat în ceară. Era șașiu, vorbea puțin și rar și părea mereu cu mintea în altă parte. Partea stângă a feței era brăzdată de numeroase urme fine de cicatrice, ca niște tăieturi adânci de lamă de ras.

Tânărul rotofei cu ochelari care îl însoțea părea absolut fascinat de eleganța rafinată, de dezinvoltura și de ochii aurii ai lui Malko. Acesta își plimba privirea prin salonul trist al hotelului *Dean's*. Niște ventilatoare nostalgice făceau un aer călduț. De ce naiba îl smulseseră din confortabilul *Intercontinental* de la Teheran ca să-l aducă la Peshawar, orășelul acesta adormit din Pakistanul occidental?

— Ce țară! Nici măcar nu au auzit de votcă...

Pakistanul se afla în isteria războiului. Peste tot se puteau vedea inscripții cu lozinca: „Crush India", [1] erau multe restricții

---

1. „Să nimicim India" (n.a.)

și obsesia acută a spionajului universal. Fortul vechi de două sute de ani, care domina orașul, era mai bine păzit decât Fortul Knox. De parcă armata indiană ar fi atacat fără încetare.

Thomas Sands îl fixa pe Malko cu ochiul stâng cu un soi de ironie.

— Vă întrebați poate de ce v-am smuls de la caviar și din brațele frumoaselor persane. Fiți sigur că vă vom lăsa în curând să vă întoarceți la săruturile dumneavoastră, prințe Malko...

Costumul din alpaca albastră a lui Malko, care era turnat pe el, distincția și mai ales detașarea puțin ironică îl cam scoteau din sărite. Ca și cum fiecare gest, fiecare atitudine voiau să-i amintească faptul că în fața lui nu se afla un agent vulgar din Central Intelligence Agency, ci Alteța Sa Serenisimă Prințul Malko Linge, autentic nobil austriac, de a cărui colaborare serioasă erau foarte siguri, însă nu îi puteau altera și sufletul. Faptul că rămânea mereu aceeași persoană cu o morală de neștirbit și că înfricoșătoarea „Lume Paralelă" nu îl alterase îi uluia nespus pe șefii lui. Au verificat chiar și banii câștigați de la CIA și băgați în castelul din Liezen.

Dar Malko nici nu se sinchisea. Se simțea atât de diferit de acești profesioniști cu orizontul lor limitat, obscuri soldați ai unui război nesfârșit.

— Unde este omul pe care îl așteptați? întrebă el.

Thomas Sands își trecu mâna prin părul negru, ca de fiecare dată când avea o problemă. Apoi își pironi privirea pe fața de masă găurită.

— Nu știu nimic... Are o zi întârziere. Dacă nu ajunge până mâine, eu mă voi duce la Kabul, iar dumneavoastră la Teheran.

Malko culese o firimitură de pe costumul de alpaca. Nu prea îi plăcea la Peshawar, un oraș plat și lipsit de farmec, în afara celor câteva alei umbroase din cartierul rezidențial, străbătute de „scooter-taxis" vopsite în culori țipătoare.

— Puneți-mă și pe mine în temă, zise el. Astfel timpul va trece mai repede.

Cei doi ochi ai lui Thomas Sands făcură un efort disperat să se apropie. Cel de-al șaptelea consilier al ambasadei din Kabul avea grijă de destinele CIA în Afganistan. În numele acestei funcții l-a chemat pe Malko la Peshawar. Acesta era la Teheran, tot într-o misiune a CIA, ca să ia legătura cu

responsabilii unor emirate din Golful Persic. mari producători de petrol.

— Dacă este adevărată, această informație poate schimba raporturile de forțe între noi și China, zise americanul încetișor.

Tânărul cu ochelari se foi pe scaun, cu ochii strălucind de curiozitate. Sinolog la Departamentul de Stat și stagiar la Kabul. era de-a dreptul îngrozit să știe că este amestecat într-o astfel de afacere.

Se uita la chelnerii pakistanezi de parcă ar fi fost din gărzile roșii.

— Acum ce mai e?

Thomas Sands își aprinse o țigară Winston și începu, aproape fără să-și miște buzele:

— Săptămâna trecută au circulat niște zvonuri prin Kabul. Un avion care venea din China s-a prăbușit undeva în Pamir. între graniță și orașul Wakhan, în plin deșert... Noi am încercat să aflăm mai multe, însă afganii au susținut că nu sunt la curent cu acest lucru. Podișul Pamir este o zonă interzisă, cu terenuri de cultură cuprinse între cinci sau șase mii de metri și un lanț muntos care mergea până în China. Aici, iarna începe din luna august... Atunci, am trimis chiar și o notă la Washington, semnalând această informație. După aceea, acest Mac Millan mi-a telefonat...

— Cine este?

Americanul ridică din umeri.

— Un tip ciudat care își face veacul pe acolo. Un australian, fost radio-transmisionist, născut din întâmplare la Tchung-King. Vorbește chineza. Lucrează cu contrabandiștii de arme și de opiu din Nuristan. Se folosesc de relee radio clandestine pentru expedițiile lor. Mac Millan este burdușit cu marfă pe unde nu te aștepți. Mi-a și vândut câteva mici informații despre nomazii chinezi și despre alții... Acum trei zile. mi-a telefonat la Djalabalad. A pretins că îi este teamă să vină la ambasadă, că voia să ne întâlnim aici pe un teren neutru și că avea o informație care valora mii de dolari... Firește că mie nu-mi ardea să mă duc tocmai la Peshawar. Atunci mi-a povestit ceva de necrezut. Cu două nopți în urmă, asculta pe undele radio clandestine când auzi din întâmplare o discuție în chineză — v-am spus doar că vorbește limba. După părerea lui, era un pilot

care îi ordona pilotului altui avion să se întoarcă din drum, undeva deasupra Chinei, foarte aproape de Pamir... După aceea, aparatul a intrat în spațiul aerian al Afganistanului. Imediat, radiooperatorul a încercat să ia legătura cu turnul de control de la Faizabad, aeroportul cel mai apropiat, și a anunțat în engleză că fuseseră atinși. După aceea nu s-a mai auzit nimic. Cred că avionul s-a prăbușit undeva la est de Wakhan, într-o vale pustie. Aceasta este abia prima parte a poveștii. A doua e că Mac Millan voia să-mi spună acest lucru personal și să aducă dovezi.

Malko uitase cu totul de puiul cu sos curry.

— Cine era la bordul acelui avion?

Thomas Sands zise:

— S-ar putea să fi fost Lin Piao.

Sinologul rămase cu furculița în aer, iar Malko crezu că nu aude bine.

— Cum?! Fostul ministru chinez al apărării, urmașul lui Mao!

Americanul înclină solemn din cap.

— Da. În urmă cu doi ani și jumătate, Mao l-a desemnat drept moștenitorul lui, „tovarășul cel mai apropiat și succesorul său". Însă după aceea, Drapelul Roșu l-a denunțat ca fiind revizionist și criminal. În întreaga Chină a fost retrasă de pe piață micuța Carte Roșie, pentru că Lin Piao îi scrisese introducerea. Ultima oară când s-a mai auzit ceva despre el, trăia la reședința forțată din cartierul Hung Nai Hai. Poate că a încercat să fugă.

Malko ridică din sprâncene cu îndoială.

— Povestea dumneavoastră este prea umflată. Aș fi crezut-o dacă Mac Millan se afla aici, în fața noastră cu dovezile...

O umbră de tristețe străbătu ochii negri ai lui Thomas Sands.

— La Kandahar, în sudul Afganistanului, avem o bază, zise el pe un ton grav. De când am primit informația de la Mac Millan, am trimis un avion în recunoaștere. A survolat zona și a făcut fotografii, printre care și a unui aparat Trident echipat cu un radar special pentru zborurile la joasă altitudine. S-a prăbușit într-o vale, la est de Wakhan. Era exact tipul de aparat folosit de oficialitățile chineze de rang înalt.

— Și asta nu e tot. În ziua în care Mac Millan a spus că a captat mesajul acestuia, toate zborurile particulare chineze fuseseră suspendate fără preaviz și fără nici o explicație. L-am descoperit cu ajutorul postului nostru de ascultare... Este tulburător.

— Atunci de ce nu ați captat și apelul misteriosului avion Trident?

— Pentru că zbura prea jos. În Pamir. comunicațiile radio se prind foarte slab. Iar noi nu avem nici un post de ascultare în acea zonă. Mac Millan se găsea la trei sute de mile de Wakhan.

— Nu văd de ce ați venit aici... făcu Malko. Mai ales că știți atâtea lucruri..

Thomas Sands scutură din cap agasat și își dădu părul peste cap.

— Eu *nu știu* nimic. Sunt numai presupuneri. Vreau să știu sigur cine erau persoanele de la bord și ce s-a întâmplat cu ele.

— Mac Millan le cunoaște?

— Așa a susținut.

Se așternu tăcerea. Pakistanezul luă farfuria cu pui din fața lui Malko de care abia se atinsese. Dacă versiunea lui Thomas Sands era adevărată, însemna că descoperiseră ceva extraordinar. Până acum nici un conducător chinez nu alesese libertatea. Cu atât mai mult urmașul lui Mao!

În ciuda tonului său flegmatic, Malko se simți inclus în această afacere.

— De ce nu ați pus mâna pe omul dumneavoastră? îl întrebă el.

— Nici măcar nu m-a lăsat să vorbesc. zise Thomas Sands agasat. Îi era frică.

— Poate că avea un motiv serios. spuse Malko visător.

Thomas Sands se uită la ceas.

— Să mergem la culcare, nu mai vine în seara asta.

Ei erau ultimii clienți din restaurant. În curând vor pune scaunele pe mese. La Peshawar activitatea de noapte înceta la ora zece.

— Am chef să iau puțin aer. Vreți să mă însoțiți?

Americanul plăti și ieșiră, urmați de sinologul tăcut. Când ajunseră pe strada întunecată, șaretele cu cai treceau fără zgo-

mot. legănându-se. fermecătoare și desuete. Clădirile din lemn gri. doar cu parter, ce alcătuiau hotelul *Dean's,* erau de-a dreptul sinistre. Nici chiar pajiștea care le înconjura nu reușea să le imprime un aer mai vesel. Intrară pe poartă și merseră câțiva pași pe bulevardul pustiu și neluminat. În aer plutea un miros pătrunzător de bălegar de la cai. Thomas Sands se scutură. Noaptea era răcoare la Peshawar.

— Să ne întoarcem.

În clipa în care intrau în micuțul hol, izbucni o discuție aprinsă, venind din locul unde stătea paznicul de noapte. Strigau în engleză și în arabă. Curioși, cei trei bărbați se îndreptară spre colțul de unde se auzea gălăgie. Un pakistanez bărbos se lupta din răsputeri cu un hippie cu barbă la fel ca el. cu niște blue-jeans jerpeliți, iar ochelarii îi căzuseră pe jos. Văzându-i pe bărbații albi. strigă:

— Spuneți-i maimuțoiului ăstuia să mă lase în pace. Eu nu vreau să dorm în hotelul lui jegos!

Înțelegător. Thomas Sands se apropie de el.

— Ce doriți?

Hippie îi dădu un picior pakistanezului și strigă:

— Caut un tip care trebuie să-mi dea douăzeci de dolari. Ați putea să-l chemați?

Thomas Sands ascultă banda pentru a nu știu câta oară. Cu fața lui bucălată, încordată de atenție și tensiune, sinologul își lipi urechea de difuzor în timp ce confrunta notițele cu înregistrarea. În încăperea de alături. consulul american de la Peshawar ațipise în fotoliu. Era fericit că găsise un magnetofon...

Era patru dimineața, însă lui Malko nu îi era somn. Thomas Sands asculta cu înfrigurare cuvintele care nu se înțelegeau prea bine de pe banda de magnetofon. Își trecea mereu mâna prin păr.

— Repetați, spuse el.

— Nu înțeleg chiar toate cuvintele, domnule, făcu sinologul bâlbâindu-se de emoție. Dar sunt două voci care îl obligă pe

pilot să se întoarcă. Îl amenință că trag asupra lui. După aceea. se aude...

— Știu, știu, i-o tăie Sands. Mai redați-mi a doua parte.

Sinologul coborî și mai mult vocea, gâtuită parcă de enormitatea mesajului pe care tocmai îl asculta.

— Este vocea pilotului. zise el. După aterizarea forțată. Dă coordonatele și cere ajutor la Wakhan. Spune... spune că îl are la bord pe generalul Lin Piao rănit. dar în viață...

Tânărul tăcu. Rămase înmărmurit de importanța acestui secret. După aceea, nu se mai înțelegea nimic. puterea acumulatoarelor de rezervă trebuie să fi scăzut foarte repede din cauza frigului.

— Oare chinezii au avut timp să ajungă la avionul prăbușit? îl întrebă Malko.

Chipul ca de ceară al lui Thomas Sands tresări.

— Nu. În acest anotimp nu se poate trece prin pasuri. Nici chiar cu ajutorul gândirii înflăcărate a lui Mao.

Prin urmare, dacă mai era în viață, generalul Lin Piao se găsea încă în Afganistan.

Thomas Sands opri magnetofonul și înfășură banda cu grijă. Ochii lui descentrați aveau o lucire de nebun.

— Acum mă credeți?

— Este extraordinar, recunoscu Malko.

Americanul se ridică.

— Trebuie să-l găsim cu orice preț pe Donald Mac Millan. Sunt sigur că știe mult mai mult. Poate că a trecut din nou în Afganistan și se ascunde la Landicotal. Noroc că l-am luat șofer pe Yacoub. Ne va ajuta foarte mult.

— Cine este Yacoub?

— Contabilul-șef de la ambasadă. Ne face o groază de mici servicii... Este paștu și vorbește dialectul de prin părțile astea. Unchiul lui locuiește în Landicotal.

Mașina Plymouth gri urca serpentinele din Pasul Khaybar, lăsând în urmă câmpia de la Peshawar și fortul Jamrod. Priveliștea era de basm. Malko se gândea la regimentele armatelor Indiei care fuseseră nimicite aici în urmă cu un

secol... Aproape la fiecare curbă, o placă săpată în stâncile negre sau roșiatice amintea de eroismul lor: „Regimentul II Penjabis și I Khaybar Rifles" Thomas Sands moțăia de când plecaseră. Până în zori, trimisese la Washington un lung raport codificat. Banda va pleca din Kabul prin valiza diplomatică, păzită mai ceva ca celebrul diamant Koh-I-Nor... Îl trezise repede pe Malko la ora șapte. Yacoub aștepta deja afară cu mașina ambasadei. Era un omuleț cu tenul măsliniu, cu nas acvilin, cu ochi inteligenți, malițios și tăcut ca un pește...

Serpentinele fură înlocuite cu un platou pustiu, presărat din loc în loc cu coloane de stâncă. În fund, se zăreau câteva căsuțe construite în pantă. Yacoub se întoarse:

— *This is Landicotal, sir.*

După cinci minute, mașina se opri într-un loc murdar și agitat, aflat în fața unei clădiri oribile cu trei etaje căreia i se spunea „Khaybar Hotel" Landicotal se întindea între cele două părți ale Pasului Khaybar, până la altitudinea de 3 518 picioare. Era o aglomerare de case și de cocioabe pe niște străzi întortocheate, urât mirositoare și pline de nămol. Aici era Mecca contrabandei pakistano-afgane. Toate cărările ce coborau din munți ajungeau în Landicotal.

Îndrumați de Yacoub, Thomas Sands și Malko se afundară pe străduțele bazarului, care se găsea mai jos de piață. Niște bucăți negricioase, ce se voiau a fi carne, atârnau de niște sfori și erau acoperite de muște. Aproape la fiecare pas întâlneai un paștu cu pușca la piept sau cu pistolul la brâu. Anul trecut, în acest sat, au fost înregistrate șaptesprezece asasinate. Paștu puneau serios în aplicare vechiul proverb afgan: „E mai bine să te întorci acasă plin de sânge."

— Mergem la un văr de-al lui Yacoub, îi explică Thomas Sands. Știe tot ce mișcă în Landicotal.

În locul prăvăliilor cu mirodenii și cu țesături apărură dughenele gata să se prăbușească sub povara armelor de toate felurile și de toate calibrele: pistoale, mitraliere mici Sten, dar mai ales puști de război. Un bătrânel alergă după Malko, agitând un amărât de Parabellum meșterit chiar de el...

Yacoub opri în fața unei barăci din lemn. Un puștan de vreo doisprezece anișori, cu un chiștoc de țigară în colțul gurii, curăța cu duioșie un pistol Beretta. Văzându-i pe străini, se

ridică și le făcu semn să intre. Pereții erau acoperiți în întregime cu pachete pline cu batoane de dinamită de toate lungimile și grosimile. În această dugheană modestă, găseai tot ce îți trebuia ca să aduci Khaybar Pass la nivelul mării. Malko zări sub tejghea o lădiță cu grenade de fabricație englezească numai bune de folosit. Yacoub îi spuse ceva puștiului. iar acesta o și zbughi.

— De unde provin toate aceste arme? întrebă Malko simțind că se sufocă.

— Sunt arme pakistaneze fabricate în zona liberă, spuse Thomas Sands. Oamenii ăștia sunt în stare să copieze orice... O pușcă o cumperi cu treizeci de dolari.

Puștiul apăru însoțit de un adult care se aruncă imediat în brațele lui Yacoub.

— Este vărul meu. zise acesta.

Cei doi bărbați își făcură tot felul de complimente. apoi începură să discute în șoaptă. Chiar de la primele întrebări puse de Yacoub, fața vărului său se îmbujoră. Le făcu semn celor doi albi să intre în baracă. Se așezară cu toții pe jos. Malko se ruga în gând să nu-i vină cuiva nefericita idee să aprindă un chibrit... Yacoub se întoarse spre Sands cu regret:

— Alaltăieri niște oameni veniți de la Kabul au ucis un alb. L-au omorât cu pietre... El venea de la Djalalabad. A trecut granița pe jos. A lăsat mașina dincolo de graniță.

— Cum arăta?

Yacoub traduse.

— Gras. aproximativ cincizeci de ani.

— El este. murmură Thomas Sands.

Cicatricele lui fine fremătară din cauza nervozității. Yacoub se uita la el cu părere de rău. ca și cum ar dori să se scuze.

— Unde este?

Yacoub traduse răspunsul:

— Corpul a fost ridicat de poliție și dus la fortul din Jamrod, la pakistanezi.

De-a dreptul fascinat, Malko se lupta cu un cârcel care i se pusese. Dacă Donald Mac Millan fusese asasinat, însemna că aceasta era încă o dovadă în plus că povestea era adevărată și că Lin Piao, urmașul lui Mao Tze-Dong se găsea bine mersi undeva în Afganistan.

Yacoub și vărul său discutau în șoaptă. În fine, contabilul-șofer se aplecă spre Thomas Sands:

— Se pare că au venit de la Kabul, dar erau paștu. Oamenii colonelului Kurt Pilz. Acum au plecat. Au omorât un soldat pakistanez ca să se distreze.

Americanul se ridică. Nu mai avea ce să afle în Landicotal.

— Hadeți să plecăm!

Puștiul voia neapărat ca Malko să primească un pachet cu dinamită... În clipa în care se pregăteau să plece, îl văzu pe Yacoub îndesând în buzunar un teanc imens de rupii pakistaneze. Piața neagră era în floare.

— Veți lua un taxi ca să vă întoarceți la Peshawar, spuse Thomas Sands. Eu mă duc la Kabul. Nu vreau să veniți cu mine... Afganii nu știu că noi am aflat. Este singura noastră șansă. De la Peshawar, duceți-vă la Karachi, iar de acolo, înapoi la Kabul.

— În ce calitate vin eu?

— *De ziarist. Ca la Teheran.*

Lui Malko nu-i prea convenea să se întoarcă la Khaybar Pass într-un taxi pakistanez. Însă omul de la CIA avea dreptate.

— Ce credeți că vor să facă afganii? îl întrebă el.

— Să-l dea pe mâna rușilor, care le-au invadat țara, sau chinezilor de care au o frică viscerală. Nu ne mai rămân decât lacrimile amare. Ucigașii veniți de la Kabul lucrau pentru Serviciul afgan de contraspionaj.

— Ce am putea face în această situație?

Thomas Sands dădu peste un cerșetor, fiind atent la discuție.

— Să-l găsim și să-l recuperăm cu orice preț, spuse el.

— E puțin cam prea târziu...

Americanul clătină din cap.

— Nu cred. Regele lipsește în acest moment, iar ei trebuie să fie mai degrabă „otrăviți" Dilema naibii. Nu vor lua nici o hotărâre cât timp este plecat. Vă duceți dumneavoastră acolo. La Kabul nu vă cunoaște nimeni, iar în treaba asta e nevoie mai mult de inteligență decât de forță. Sunt încredințat că nu duceți lipsă...

Ajunseră în fața hotelului *Khaybar*. Imediat fură înconjurați de o ceată de șoferi de taxi, unii mai murdari decât alții. Yacoub

se tocmi cu un șofer pentru Malko și ajunse la optzeci de rupii. Acesta se urcă într-o mașină atât de rablagită, încât nici marcă nu mai avea. Sands se aplecă și băgă capul pe geam în clipa în care vehiculul demara.

— Chinezul ăla valorează enorm, făcu el. Am nevoie de el. Trebuie să mi-l aduceți cu orice preț, mă înțelegeți? Dacă e nevoie, ucideți, faceți compromisuri, mințiți, dar numai să-l găsiți!

— Și după aceea?

Americanul îi zâmbi cu răceală.

— Dacă va fi nevoie, vom săpa un canal până la Kabul ca să-l aducem și Flota a Șaptea. Dar întâi și întâi, trebuie să-l găsiți.

Așezat confortabil în fotoliul aparatului DC 8 al companiei Scandinavian Airlines, Malko savura votca rece și cristalină care tocmai îi fusese adusă. Cina fusese perfectă — o friptură de vițel udată cu un vin excelent Pommard din 1963 — iar prosopelele calde și umede, după moda japoneză, destinate ștergerii mâinilor și a feței, îl ajutaseră să se mai destindă puțin. Serviciul plin de rafinament și confortul curselor „Transorient" ale companiei Scandinavian contrastau în mod plăcut cu deșertul dezolant din Pakistan, care se zărea acum la aproximativ o mie de metri sub el.

Malko luase superaparatul DC 8 la Karachi cu destinația Teheran. Compania Scandinavian nu avea curse la Kabul, ca de altfel majoritatea liniilor aeriene civilizate de prin alte părți. Malko nu prea avea chef să se întoarcă la Teheran. Își examină vecinii de călătorie. Erau turiști veseli și bronzați, lipsiți de griji. Avionul companiei Scandinavian ajungea la Tokio prin Hong Kong, Bangkok și Rangoon. Era ruta cea mai lungă din Europa spre Asia, însă anumiți oameni o preferau din cauza escalelor. Stewardesa blondă și înaltă se aplecă spre el.

— Coborâți la Teheran, nu-i așa? Acesta este tichetul dumneavoastră de îmbarcare... Vă mulțumim că ați ales compania noastră.

El luă tichetul cu părere de rău. Simțea o nevoie nebună să se ducă până la Zürich, iar de acolo la Viena. În lipsa lui,

Alexandra, apetisanta și romantiça logodnică, conducea castelul cu o mână de fier, secondată de Elko Krisantem. Însă îi era dor de străvechile lui pietre. Se temea ca nu cumva, în absența lui, lucrătorii de la compania de termoficare, ce găureau zidurile cu meticulozitate de furnici ca să pună țevile pentru încălzirea centrală, să facă vreo prostie. Fidelul Krisantem îi amenințase că îi va pedepsi drastic chiar la prima greșeală...

Aparatul DC 8 albastru cu argintiu începea să coboare. Malko bău dintr-o dată votca Stalicniaia. Peste câteva ore, va pleca într-o zonă friguroasă și plină de primejdii, adică la Kabul, în Afganistan.

Capitolul III

Consilierul numărul doi de la Ambasada Marii Britanii era numai în cămașă, iar detectorul de metale țiuia întruna. Furios la culme, nefericitul flutura în van pașaportul diplomatic, înjurându-i pe polițiștii afgani care îl înconjurau. Neclintiți, aceștia îi făcură semn să-și scoată cămașa...

Ordinul era ordin. Toți pasagerii zborului „Iranair" erau nevoiți să treacă prin dispozitivul de detectare a metalelor. În ultimul timp, irakienii returnaseră cam multe avioane iraniene. Dacă aparatul țiuia, însemna că suspectul ascundea vreo armă pe undeva. Doi polițiști solizi îl țineau pe consilier, în timp ce altul îi descheia nasturii cămășii...

Malko urmărea scena prin geam. Era încă năuc după cele două ore și jumătate de zbor pe aparatul Boeing 727 al companiei Ariana Airlines. Nu se știe din ce motive, cursele cu destinația Kabul plecau toate la ora cinci sau șase dimineața. Oră la care nu dai nici un câine afară, darămite un prinț...

Zborul deasupra Kabulului era de-a dreptul superb. Avionul survola piscurile munților, apoi se lăsa în depresiunea deșertică în care era construit orașul. Aeroportul micuț, alcătuit din clădiri vechi din lemn și funcționari adormiți, parcă s-ar afla la capăt de lume. La Teheran, Malko obținuse viza foarte ușor. Afganii nu erau prea vigilenți. Oricum, el era oficial trimisul special al revistei economice *Financial World and Markets*, publicată în Illinois, unde CIA avea câteva „afaceri".

Se întreba ce se întâmplase cu generalul Lin Piao și dacă nu ajungea prea târziu. La Teheran, acest lucru nu avusese nici un ecou, dar nu se știe niciodată...

Funcționarul afgan îi luă pașaportul, îl controlă și i-l restitui cu un surâs abia schițat. Dincolo de ușa cu geam, în sala plecărilor, consilierul nu mai avea nimic pe el, însă detectorul

suna întruna. Nedumerit, șeful polițiștilor se uita când la diplomat, când la detector. Până la urmă, îi dădu un șut detectorului, iar soneria acestuia se opri imediat...

Încântat, polițistul îi făcu semn diplomatului să se îmbrace. Scena fusese observată și de alți pasageri. Nebun de furie, englezul își puse cămașa, în timp ce îi tot amenința pe afgani. Era vânăt de frig și de turbare.

Malko se duse la microbuzul hotelului *Intercontinental* și se urcă. Încă era somnoros. Mulțumea lui Dumnezeu că nimeni nu trecuse valiza în care avea pistolul extraplat prin dispozitivul de detectare... Misiunea aceasta i se părea mult prea grea pentru un singur om. Dacă generalul Lin Piao se mai afla în Afganistan, era imposibil să le țină singur piept chinezilor, rușilor și afganilor...

Orchestra filipineză a localului *Ora 25* cânta cu foc, de parcă de acest lucru depindea viața membrilor ei. Lui Malko îi vibrau dureros timpanele, deși stătea în capătul opus. *Ora 25* era și restaurant, și bar, și discotecă, dar și club de noapte. Mobilat destul de sumar, cu o armată de chelneri chinezi și luminată ca o pivniță, era singura insuliță de civilizație din Kabul, unde se putea supraviețui după apusul soarelui.

Malko găsise localul cu ușurință, căci era situat exact vizavi de singura benzinărie din oraș, în cartierul Shar-I-Nau, nu departe de Moscheea Albastră. Cu trotuarele lui late, dar neasfaltate, cu vacile care rătăceau pe acolo și căsuțele din paiantă, era totuși centrul capitalei.

Se uită la ceas. Se făcuse ora unsprezece. Acum era momentul. Pe ringul de dans era doar o pereche. Fata era înaltă cu ochi albaștri și picioare groase, cu o fustă crăpată și dansa cu un bărbat pe care Malko îl asemui cu o prună uscată, dar care, în realitate, era un afgan de familie foarte bună. Fu nevoit să urle de trei ori ca să i se aducă nota de plată.

Când ieși, aproape că se ciocni de o afgană încântătoare, cu niște ochi negri imenși, cu trăsături fine ale feței și picioare lungi, care se iveau dintr-o rochie foarte scurtă. Era un exemplar rar întâlnit la Kabul. În Nuristan, sufletele cucernice mai azvârleau cu pietre în femeile care nu purtau voal...

Afară era frig. Toyota lui închiriată era parcată după benzinăria „Monopol" Aici se vindea benzină cu cifra octanică cincizeci și cinci, care îneca orice fel de motor. Însă parcul afgan de automobile se compunea mai cu seamă din vechile Volga rusești, înalte ca niște camioane. În clipa în care Malko ajungea la Toyota lui, o mașină oprită puțin mai departe semnaliză de două ori cu farurile. Thomas Sands venise la întâlnire.

El se apropie. Era un Ford negru. Lumina din interior se aprinse câteva secunde. Dar avu timp să-l recunoască pe american. Se întoarse. În afară de portarul localului *Ora 25*, pe stradă nu mai era nimeni.

— Urcați!

Malko îl ascultă. Mașina demară imediat. Thomas Sands merse pe aceeași stradă până la bulevardul Bebe Magh. apoi continuă drumul pe o străduță neluminată. După aceea. trecură pe un pod peste râul Kabul, acum secat. și se opriră pe cheiul întunecos ca un codru.

— Ce facem? îl întrebă Malko.

Thomas Sands își trecu degetele prin păr. apoi oftă.

— Nimic. Deși la afgani, am legături la cel mai înalt nivel. Dar nu a răsuflat nimic. Iar eu m-am abținut să insist... Singura noastră șansă este ca afganii să nu fi aflat că suntem la curent cu prezența lui Lin Piao în țara lor.

— Poate a plecat deja în Rusia.

— V-am spus că afganii nu fac nici o mișcare fără regele lor, zise Thomas Sands agasat. Nici măcar ca să le facă rușilor hatârul.

Malko își întinse picioarele amorțite. Începuseră să-i înghețe.

— De ce nu jucăm cu cărțile pe față: în loc să ne ascundem după deget? sugeră el.

Thomas Sands șuieră printre dinți:

— Din punct de vedere diplomatic, nu facem doi bani. Afganii nu își dau osteneala să ne agreeze. Ei sunt vecini cu rușii. nu cu noi. Numai o „operațiune neagră" ne-ar putea ajuta. Dar cu condiția să reușiți.

Prilej foarte bun de a sufoca o alteță serenisimă dublată de un agent cu state vechi de plată. Malko pipăi pe întuneric stofa pantalonului ca să se asigure că nu visează.

— Mă luați drept Superman. făcu el. Adică să le țin singur piept și chinezilor, și rușilor, și afganilor?

— Nu vă enervați, îl calmă Sands. Nu veți fi singur.

Malko zâmbea pe întuneric.

— Ați face mai bine să chemați divizia „Americal" de la Washington. Se pare că nu mai are ce face în Vietnam. În plus, membrii lor vor cumpăra hașișul mult mai ieftin decât la Danang...

Thomas Sands nu mai adăugă nimic. Era șocat.

— Generalul Lin Piao a fost cu siguranță reținut de colonelul Kurt Pilz. Acesta este un neamț. fost membru în Gehlen, stabilit aici încă din 1945. Are slăbiciune pentru tinerele străine. De fiecare dată când o tânără hippie are probleme cu serviciile afgane. poate să aranjeze cu Pilz. Eu am auzit că are o amantă permanentă după care este înnebunit. Trebuie s-o găsim și să o ademenim cumva. Cu droguri. cu bani. sau prin tortură.

— Cine este fata?

— Este treaba dumneavoastră să aflați... Nu cred că e prea greu, dacă tratați puțin cu acei hippie. Un „ziarist" de talia dumneavoastră...

— Ar trebui să-mi las plete, dar îmi va lua ceva timp.

O glumă nevinovată care îl aduse pe Thomas Sands în pragul nebuniei. Înjură printre dinți și mormăi:

— Dar pentru Dumnezeu! Vă dați seama ce înseamnă acest lucru? Chiar generalul Lin Piao și absolut tot ce știe și ce poate să facă! Iar acest om este în Kabul, chiar sub nasul nostru. Orice agent de-al nostru ar face și pe dracu-n patru ca să reușească o asemenea lovitură...

— Eu nu îmi voi vinde sufletul diavolului, zise Malko, pentru că sunt sigur că nu mi l-ar mai da înapoi...

În sinea lui împărtășea starea de nervozitate a omului de la CIA. Însă. a pune mâna pe generalul Lin Piao. urmașul lui Mao. i se părea curată nebunie. Dacă nici pentru asta CIA nu îi va da destui bani ca să-și repare acoperișul castelului, atunci chiar că nu mai merita să riște. Însă șansele de reușită erau infime.

— Voi face tot ce îmi va sta în puteri, spuse el.

Puțin mai liniștit, Thomas Sands continuă:

— Începeți chiar de mâine dimineață, făcu Sands. Plimbați-vă prin Kabul, faceți turul tuturor hotelurilor unde stau

tinerii hippie, ca să se obișnuiască cu figura dumneavoastră. La urma urmei, sunteți ziarist. Puteți să veniți și la ambasadă ca să vorbiți cu atașatul nostru de presă... L-am anunțat. Joi seară, este o reuniune semioficială acasă la un afgan monden, Mohammed Parvan. O să-l rog să ceară o invitație pentru dumneavoastră. Aveți ocazia să cunoașteți persoane interesante.

— Mă voi strădui.

— Dacă totul merge bine, adăugă americanul, vă vor ajuta și alte persoane. Însă, pentru moment, singura noastră șansă constă în faptul că afganii nu știu că suntem la curent cu afacerea asta.

Demară și merse câțiva metri fără lumină, apoi aprinse farurile. Rulară mult timp pe malul râului, străbătură tot Kabulul către vest, apoi americanul vină la dreapta pe un bulevard larg ce mergea spre sud.

— Aș vrea să vă arăt ceva, spuse americanul.

Mai merseră aproximativ două mile, după care Thomas Sands încetini.

— Iată Ambasada URSS, zise el.

O luă pe lângă grilajul lung de trei sute de metri, vină la stânga, mai înaintă cam aceeași distanță, vină încă o dată, apoi trecu pe lângă un zid care nu se mai termina. Ambasada sovietică se întindea lejer pe douăsprezece hectare... Terenul din spatele ei era ocupat cu locuințe ieftine.

— Locuiesc cu toții acolo, îi explică Thomas Sands. Această ambasadă te face să înțelegi ce putere au. În țara asta fac ce vor. Trebuie să vă temeți de ei. Reprezentantul KGB la Kabul este colonelul Pușkin. Poate că îl vom cunoaște vreodată...

În timp ce se îndreptau spre centru, fură cât pe ce să dea peste o turmă de oi care mergea pe mijlocul drumului în întunericul absolut.

Capitolul IV

Malko privea orașul Kabul de la fereastra camerei sale. *Intercontinental* era construit deasupra așezării care se întindea pe un platou înconjurat de munți. Deșertul începea exact de la ultimele case, iar colinele aride se înălțau între diferite cartiere precum bine cunoscutele *morros* [1] din Rio-de-Janeiro.

Ziua, priveliștea nu era prea îmbietoare. În imediata apropiere a hotelului *Intercontinental* se găsea „Bagh-I-Bala", restaurantul ce funcționa în fostul palat regal, strălucitor luminat noaptea, însă ziua, nefiind decât o modestă construcție albă și lipsită de farmec. Mai departe, se zărea aglomerarea de case roșiatice din chirpici, iar ici și colo mai vedeai câte o moschee și forturile vechi datând de pe vremea cuceritorilor englezi. Numai domul Moscheei Albastre, ce îți amintea că te afli în centrul capitalei, mai dădea o pată de culoare acestui peisaj auster.

Râul Kabul nu era decât o albie secată plină de bolovani, însă cu mai puțin praf decât restul așezării. Din Evul Mediu, cetatea nu a mai evoluat deloc. Vacile și turmele pășteau libere pe străzi, nomazii își instalau corturile în plin centru și își adăpau cămilele. Numai tinerii hippie care se plimbau cât era ziua de lungă pe trotuarele murdare reprezentau singura noutate.

Afganii nu aveau de ce să se teamă încă de relele produse de civilizație... Nu erau televizoare și aproape deloc mașini particulare, iar viața de noapte era practic inexistentă. Străinii care se aventurau în restaurantele afgane ieșeau de acolo îngroziți. În afară de șașlâc și „palau", orez și carne fiartă, afganii nu mai știau nimic altceva.

---

1 *Movile (lb. spaniolă) n.t.*

Malko se întoarse deprimat. Trecuseră deja trei zile. Cu o ambianță ca asta, nu era de mirare că tinerii hippie se sinucideau ca muștele. Rolul lui de jurnalist începea să devină apăsător. Cunoștea pe dinafară toate străzile fără nume din cartierul Shar-I-Nau din centrul orașului, cu nenumărații negustori de arme și de cojoace. Aproape toate hotelurile unde locuiau tinerii hippie se găseau în același loc. Se plimbau de dimineață până seara singuri sau în grupuri, cu privirea în gol și mersul nesigur. Câteodată mai cerșeau pe lângă poștă. În restul timpului, stăteau închiși în camere și fumau hașiș, care era foarte ieftin la Kabul.

Conștiincios, Malko făcea zilnic turul hotelurilor hippie *Green*, *Sigis*, *Nadjib*, *Helal*. Dar nimeni nu părea să-i dea atenție, iar cei câțiva hippie cu care făcuse cunoștință nu îl ajutaseră cu nimic în ancheta lui. Încă nu aflase cine era amanta colonelului Kurt Pilz, nici măcar dacă ea exista.

În ajun se dusese la Ambasada americană găzduită într-o clădire masivă gri, cu vitralii, situată pe bulevardul ce ducea la aeroport, chiar la marginea unui cartier cu vile nou construite. În timp ce se afla în biroul atașatului de presă, Thomas Sands veni să-l întâmpine.

— Nici o noutate?

— Dumneavoastră aveți?

Americanul ezită.

— Puțin mai multă animație la Ministerul de Externe afgan. Și de asemenea, la chinezi.

Telegramele de la Washington se îngrămădeau pe biroul secretarului numărul șapte, la fel ca și pe biroul colonelului Pușkin. Dacă Statelor Unite nu le-ar fi păstrat o neutralitate aparentă, atunci, o divizie de pușcași marini ar debarca imediat la Kabul. Dar până atunci, toate speranțele Americii se bazau pe „filiera hippie" și pe Malko.

Acesta se deghiză în sfârșit în ținuta hippie: jeanși, o cămașă veche și o vestă din piele. Când chemă ascensorul, se curentă ca de obicei. Tot hotelul era o imensă „cușcă" a lui Faraday. Ca întotdeauna, holul era pustiu. Se urcă în Toyota și se îndreptă spre Shar-I-Nau.

La intrarea în oraș, niște nomazi își instalaseră corturile peticite de culoare maro. Câteva cămile rahitice încercau să

pască asfaltul în lipsă de altceva. Malko le ocoli. Brusc. Toyota fu apucată de streche. Afganii rezolvaseră în felul lor problema benzilor de pe mijlocul drumului. Acestea fuseseră înlocuite cu un șir de pietre albe cam de douăzeci de centimetri înălțime... Moarte sigură pentru cauciucuri. Malko găsi un loc de parcare în fața supermagazinului Aziz și traversă strada ca să ajungă la hotelul *Green*. Nu își făcea speranțe prea mari.

Duhoarea fadă și acră a hașișului se impregnase în pereții hotelului *Green*, o clădire micuță doar cu parter, construită în fundul unei curți. Pe peluză, își făceau siesta trei tineri hippie. Noaptea și-o petreceau tot aici, în sacii de dormit. Alții se adăposteau în autobuze Volkswagen parcate chiar în curte. Cele Unsprezece camere ale hotelului erau ocupate de „bogați", adică de aceia care își permiteau să plătească un dolar pe zi.

Malko aruncă o privire plictisită asupra tabloului pe care îl ofereau acei hippie. Unii vindeau mașini, alții erau în căutare de noutăți sau vreun prieten sau hașiș. În salonașul hexagonal, trei tineri hippie citeau. Nici măcar nu ridicară capetele când intră Malko. Simți că nimeni nu are chef de vorbă.

Când ieși, Malko zări pe o fereastră fără perdea un tânăr blond gol, care stătea la o măsuță joasă luminată de două lumânări. Fuma cu o figură gravă o pipă cu hașiș, cufundat într-o meditație adâncă. Pe culoar, doi hippie discutau cum să treacă granița.

Perseverent, Malko se duse apoi la *Sigs*, hotelul de alături. Ca să-și mai omoare timpul, se duse la bazarul de bijuterii, aflat pe malul râului Kabul. Sărăciți din pricina secetei, membrii triburilor își vindeau cele mai frumoase bijuterii turkmene din argint lucrate de mână. Nu vedea în ce fel își va continua misiunea.

O familie de australieni gătea într-un microbuz. În fața hotelului *Green*, la supermagazinul Aziz, câțiva hippie încercau să fure niște ziare recente și niște cutii de conserve, dar fără succes. Malko trase cu voluptate în piept aerul proaspăt. Cerul de deasupra Kabulului era senin și înstelat. Dar se simțea puțin

cam trist. Încă o dată. se găsea pe panta periculoasă care îl va duce într-o bună zi la cimitir, cu toate că aici domnea un calm aparent. Poate că Donald Mac Millan își spusese în sinea lui că lucrurile mergeau bine. Dar nu te poți juca cu focul la infinit.

Mohammed Parvan locuia puțin mai departe de Moscheea Albastră. la capătul unei fundături. Mai multe mașini staționau deja în fața casei. Malko opri Toyota și se gândi câteva clipe.

Tot nu aflase cine este amanta colonelului Kurt Pilz. Iar stropul de informație de care dispunea, plus ce avea de făcut în continuare ca să-l poată lua pe generalul Lin Piao de la afgani. îi dădea amețeli. CIA nu investise niciodată atât de mult într-un singur om. Tot atât de adevărat era că nu avea de ales... O intervenție masivă ar fi avut consecințe imprevizibile și catastrofale.

Înainte de a coborî din mașină, verifică nodul papionului. Se îmbrăcase în smoching din cochetărie. Chiar și la Kabul un gentleman trebuia să fie un gentleman.

Era cea mai frumoasă femeie de la petrecere. Malko recunoscu imediat fața prelungă și fină, cu nasul ușor acvilin, ochii mari de gazelă, silueta elegantă și picioarele interminabile. Un adevărat ogar afgan... Era chiar necunoscuta de la *Ora 25*. Malko simți că cineva îi dă cu cotul. Mohammed Parvan îi făcu cu ochiul și îi întinse un pahar cu *J & B*.

— E frumoasă. nu-i așa? Este Afsaneh Khatun. cumnata generalului Arfan. A fost puțin timp manechin la New York. Am impresia că regretă perioada aceea. Tânăra afgană stătea pe niște pernuțe. cu picioarele îndoite grațios sub ea și cu spatele sprijinit de perete. Bărbatul cu ochi bulbucați care ședea lângă ea îl observa pe Malko cu o privire ostilă.

Malko se uită insistent la ea și îi zâmbi. Constată surprins că și afgana îi zâmbi la rândul ei, apoi își continuă discuția. Afganul îi aruncă o privire neagră.

Se duse la bar, cuprins de o ușoară ciudă. Pe perete era prinsă o foaie de hârtie cu băuturile disponibile. Lista se termina cu „apă americană" Malko se întoarse către gazdă:

— O aduceți din Statele Unite?

Afganul izbucni în râs.

— Nu, o tragem dintr-un puț de o sută douăzeci de metri, săpat în grădina sediului USIS... [1] Apa din Kabul este poluată, căci nu există canalizare. Atunci, servesc apa asta musafirilor mei ca să nu se teamă că se vor îmbolnăvi de holeră, dacă o pun în whisky. Oricum este mai ieftină decât cea de Vichy sau de Contrex.

Perechile din jurul lor beau și discutau. Femeile nu erau prea frumoase: afgane, franțuzoaice și americance. Malko întâlni privirea lui Thomas Sands. Dar americanul întoarse numaidecât capul în altă parte.

Cineva puse muzică și o pereche începu să danseze. Malko se întoarse și o văzu pe Afsaneh Khatun cu ochii ațintiți la el. El avu impresia că îl privește cu oarecare interes. Puse paharul jos și veni lângă ea.

— Vreți să dansați?

Bărbatul cu ochi bulbucați tresări de parcă Malko ar fi înjurat. Ea se codi, dar se ridică. Când ajunseră în ring, ea rămase la distanță de Malko, abia atingându-i umărul cu mâna, însă îl privea fix în ochi. Însoțitorul ei nu-l slăbea din priviri, ca și cum ar fi violat-o acolo. El observă gestul și spuse:

— Cavalerul dumneavoastră pare îngrijorat.

Tânăra afgană îi zâmbi cu puțină răceală.

— Este vărul meu, Walli Gohar. Pe la noi, fetele nu dansează cu străini. Eu am stat doi ani la New York. Am fost manechin la Eileen Ford. Atunci era altceva... Totuși, nu ar trebui să mă invitați la dans a doua oară.

Malko crezu că nu aude bine.

— De ce nu faceți ce doriți?

Ea îl fixa amuzată.

— Pentru că tata m-ar omorî, spuse ea pur și simplu. Pe aici lucrurile nu au prea evoluat. În urmă cu un an, nici nu mi-aș fi permis să dansez cu dumneavoastră...

Încântător.

---

1 *United State Information Service (n.a.)*

Discul se opri. Lui Malko îi veni pe dată o idee. Avea numeroase motive să o întâlnească din nou. Generalul Arfan era marele șef al Serviciilor secrete afgane, superiorul colonelului Kurt Pilz.

— Alaltăseară, la *Ora 25*, am observat cât de frumoasă sunteți. zise el puțin cam distant.

— Da?

Ea păru flatată și recunoscu acest lucru puțin jenată.

— Și eu v-am văzut.

— Aș dori să ne întâlnim și în altă parte. spuse el.

Ea ridică sprâncenele mirată.

— Singură?

— Da.

— Este cu neputință... În Kabul totul se află repede.

Din fericire. și alte perechi discutau în așteptarea următorului disc. Ochii vărului păreau gata să iasă din orbite. Aveau simțul familiei, nu glumă. Malko nu se lăsă.

— Vreau să vă revăd. Spuneți-mi repede unde?

— Nu vă e frică? îl întrebă ea cu un zâmbet misterios. Dar adăugă imediat:

— Știți unde sunt Cheile Bagrani. pe drumul spre Djalalabad? La treizeci de kilometri de Kabul, la intrarea într-o uzină electrică, pe dreapta. Are un promontoriu. Poate că voi fi acolo pe la nouă seara.

Ea îl lăsă și plecă la locul ei. Malko se duse la bar. unde își turnă puțină „apă americană" în whisky. Nu văzuse pe nicăieri votcă. Jucându-se distrat cu inelul, îl pândea pe Thomas Sands.

În fine. omul de la CIA începu să dea mâna cu invitații. Imediat. Malko își luă rămas bun și plecă primul. Era întuneric beznă și fu nevoit să aprindă un chibrit ca să găsească Fordul lui Thomas Sands. Acum era momentul. Americanul ieșea însoțit de gazdă. Aceasta intră imediat în casă. Sands îl depăși pe Malko.

— Ei, ce ați aflat? îl întrebă el.

Vocea îi tremura de nerăbdare. Malko îi mărturisi că avusese un strop de succes. Omul de la CIA gâfâia pe întuneric.

— Trebuie să o găsim repede pe fată. Regele se întoarce săptămâna viitoare.

Malko se urcă în Toyota și se îndreptă spre *Intercontinental*. Abia sosise de zece minute, că telefonul începu să sune. O voce de bărbat întrebă în engleză, dar cu accent foarte pronunțat.

— Prințul Malko Linge?

— Da.

— Nu încercați să o revedeți pe fata aceasta. Sau veți sări în aer.

Necunoscutul închise. Malko făcu la fel dus pe gânduri. Cine putea să-l amenințe chiar atât de repede? Cu siguranță că era un afgan. Să aibă oare vreo legătură cu misiunea lui sau era pur și simplu reacția unui văr gelos? Va afla a doua zi când se ducea la întâlnirea cu Afsaneh Khatun.

Cheile Bagrani erau de-a dreptul înspăimântătoare. După ce, de la Kabul, străbătea un platou, drumul intra brusc într-un defileu îngust îmbrățișând cursul râului Kabul, cuprins între pereții de stâncă abrupți și deșertici.

În afară de uzina electrică, nu era nici o luminiță, nici o vietate. Din când în când, trecea câte un camion pe drum. Era locul ideal pentru o reglare de conturi. Malko nu era prea liniștit. Se simțea vinovat. După ce trecuse prin ciur și prin dârmon toate hotelurile în care locuiau tinerii hippie, nu găsise nici cel mai mic indiciu. În loc să fie acum în cheile astea sinistre, trebuia să se găsească la *Ora 25*. De ce îi dăduse întâlnire în pustietatea asta, dacă tot nu avea intenții bune?

Portiera din dreapta se deschise brusc, iar el tresări atât de tare, încât se lovi cu capul de tavan. Băgă repede mâna în buzunar după pistol. Din fericire, o mireasmă plăcută îi gâdilă nările. Mirosea a parfum discret, mărturie a civilizației. Afsaneh îl privea zâmbind. În picioare avea cizme, pantaloni de călărie și un pulover gros din lână.

— Nu am auzit când ați venit, zise el furios. Unde v-ați lăsat mașina?

— În spatele uzinei. Eu am sosit acum o oră.

Ea se urcă în mașină lângă el. iar Malko îi sărută vârful degetelor. Mâna era tânără și parfumată. •

— Dumneavoastră care ați locuit și la New York, cum ați reușit să vă adaptați obiceiurilor retrograde din această țară?

Ea clătină din cap.

— Tatăl meu a fost diplomat acolo. După aceea. eu am rămas la studii. Nu voiam să mă mai întorc. Dar nu mi-au mai trimis bani și am lucrat ca manechin. A fost distractiv.

— De ce nu ați rămas?

Zise cu o umbră de regret în glas:

— Nu am avut curaj. Fratele meu a venit după mine și m-a amenințat. Îmi dezonoram familia. Atunci. am cedat. Sunt de șase luni la Kabul. Este foarte greu.

Malko o credea fără probleme. Ea rămase tăcută. Vorbea engleza la perfecție și avea farmec.

— De ce ați vrut să mă vedeți?

Întrebarea îl luă pe Malko prin surprindere. Tânăra îl fixa cu o privire senină.

— Dar dumneavoastră? replică el.

Ea se sprijini de scaun și oftă.

— Ca să vorbesc despre o lume pe care o regret. La Kabul nu am ce face. Sunteți ziarist și trebuie să cunoașteți multe țări. De ce ați venit în Afganistan?

Brusc Malko nu se simți în largul lui.

— Oh, scriu un articol despre hippie, despre droguri... Mereu același lucru.

Ea îl privi cu o undă de ironie.

— Dar nu chiar atât de neplăcut. Kabulul este plin de fete hippie foarte drăguțe care nu vor decât să se distreze. Mai ales dacă aveți ceva bani...

Malko prinse ideea din zbor.

— Se pare că afganii nu sunt ultimii care profită de acest lucru.

Ea încruntă sprâncenele.

— Ce vreți să spuneți?

— Se pare că un anume colonel Pilz este foarte îndrăgostit de o nemțoaică superbă.

Afsaneh râse cu poftă.

— Ați aflat ultimele bârfe din Kabul! Este adevărat, e vorba

despre un prieten de-al unchiului meu. generalul Arfan. Este foarte îndrăgostit. Se spune că se gândește chiar la însurătoare. Doar e bărbat și e liber... Dar acest lucru nu e văzut cu ochi buni pe aici. Se pare că regele e furios.

Malko îi sorbea cuvintele.

— Pilz? Nu pare a fi un nume afgan.

Afsaneh își aprinse o țigară și își întinse picioarele de gazelă.

— Este neamț. A venit aici la sfârșitul războiului. Doar știți că noi îi agreăm foarte mult pe nemți.

— Atunci de ce idila cu această nemțoaică a provocat atâta scandal?

Ea se strâmbă cu dezgust.

— Pentru că fata asta se droghează. face tot soiul de porcării, iar el ocupă un post foarte important în „Securitatea Națională". adică, mai pe înțeles, Poliția secretă.

— Este frumoasă? o întrebă el pe un ton degajat.

Afsaneh ridică din umeri cu un gest ironic.

— Dacă vă tentează să o vedeți, dansează în fiecare seară la *Ora 25* cu alt amant. Asta îl înnebunește Pe Kurt Pilz. O cheamă Birgitta și e rasă în cap.

Tânăra afgană tăcu, apoi zise pe un ton sec:

— Trebuie să plec...

Deodată, Malko își aminti de amenințarea pe care o primise.

— Aseară, am primit un telefon, începu el. Un bărbat m-a amenințat că mă omoară dacă mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Imensii ochi negri îl priviră cu admirație.

— Și cu toate astea ați venit?

El îi zâmbi.

— Da, dar mi-a fost teamă.

— Trebuie să fi fost vărul meu. Să știți că a vorbit serios. Trebuie să fiți atent. Cred că e puțin îndrăgostit de mine.

Ea se oglindea în ochii aurii ai lui Malko. Urmă un moment de tăcere, apoi se aplecă spre el și buzele lor se atinseră. Atunci el o sărută cu adevărat, iar ea îi răspunse cu frenezie.

Ea se îndepărtă brusc, puțin sufocată, ținându-l încă de gât pe Malko, și zise pe un ton grav:

— Trebuie să vă mărturisesc ceva. După aceea sunt sigură că nu o să mai vreți să vă întâlniți cu mine. Ar fi trebuit să vă fi spus mai înainte...

Malko simți cum inima îi bate mai tare. Știa ce avea să-i spună. Ea lucra pentru Pilz... Toate eforturile lui ca să rămână în umbră fuseseră zadarnice.

— Sunt virgină. spuse Afsaneh. Și vreau să rămân așa până când mă mărit.

Lui Malko nu-i veni să creadă. În misterele de alcov ale spionajului, nu se întâlneau multe fecioare. Și mai ales frumoase cum era Afsaneh Khatun.

— La Kabul, sunt multe străine care pot să facă orice... adăugă tânăra afgană.

— Când ne mai vedem? o întrebă pur și simplu Malko. În gândul lui se blestema. Într-o zi. cerul îl va pedepsi pentru asta...

Ea puse mâna peste a lui.

— Încă nu știu. Vă voi telefona la hotel. Nu plecați imediat, și nu spuneți nimănui că ne-am întâlnit.

Ea se aplecă și îl sărută, apoi deschise portiera și dispăru în noapte.

Walli Gohar puse cu un gest dezinvolt mâna lui grea și păroasă pe coapsa partenerei. Dar fără să o pipăie, căci fusese totuși educat la Eton. Tânăra americană nu se clinti, jucându-se distrată cu paharul gol. Din șortul maro se iveau picioarele, însă în limitele decenței, iar ciorapii de aceeași culoare se mulau perfect pe formele fine.

Pentru moment, nu avea nici pe departe gânduri erotice... Încurajat totuși de acordul ei tacit, Walli Gohar simți o undă delicioasă străbătându-i pântecele. De când o cunoscuse pe Gillian, nu se gândea decât cum s-o ademenească în patul lui. Cu ochii ei cenușii, cu pomeții înalți, șoldurile înguste și picioarele lungi, tânăra aceasta reprezenta visul oricărui afgan de condiție modestă. Numai că Walli Gohar nu era un afgan modest. Făcând parte din cele mai înstărite familii din țară, el trăia la Kabul o viață dulce de playboy, între plimbările cu Pontiacul „Firebird" și cucerirea în special a străinelor.

Deși trăia într-un ținut muntos, tainele alpinismului pentru Walli Gohar se opreau doar la Muntele lui Venus. În momentele lui de sinceritate, recunoștea că se gândea numai la satisfacerea capriciilor sale erotice. Moda șorturilor îl împinsese într-o permanentă stare de excitare, ajungând până la obsesie...

Cu ochii lui bulbucați, cu pielea foarte închisă și plină de păr negru, trăsăturile ascuțite și corpul cam îndesat, Walli Gohar nu semăna chiar cu Adonis. Însă avea bani, multe vise și brațul lung, datorită relațiilor familiei sale.

Numai Gillian îi rezistase până acum. Dar în seara asta, simțea că îi va ceda. Urlă la barman ca să acopere zgomotul orchestrei.

— Șampanie! ceru el.

Avea să cheltuiască o mică avere, dar nu avea încotro. În țările civilizate, vinul afgan era folosit ca otravă pentru șobolani... Mâinile se plimbau neîncetat pe ciorapii lui Gillian, dar fata tot nu se clintea. Barmanul aduse o sticlă de Moët et Chandon și o destupă. Îndată ce îi umplu paharul, Gillian îl dădu pe gât dintr-o dată, apoi i-l întinse lui Walli Gohar:

— Mai vreau!

El îi turnă cu generozitate. Acum mâna executa un dans îndrăcit pe coapsa partenerei. Când îi întinse paharul, îi atinse ușor sfârcul cu dosul palmei, fiind cât pe ce să-i verse șampania.

Terminară toată sticla fără să mai scoată o vorbă. Puțin câte puțin, mâna afganului se aventură pe tot corpul lui Gillian, fără să întâmpine nici un gest de apărare din partea ei. Walli Gohar nu se mai putea abține. Nu dorise în viața lui așa de mult o femeie. Sticla de șampanie era goală.

— Dacă ne-am duce în altă parte? sugeră el. Aici este prea mult zgomot.

Gillian ridică din umeri.

— Dacă vrei tu.

O invitase deja la cină de câteva ori. De fiecare dată când ieșeau din restaurant, ea pleca. De data asta, el se gândi că va fi altfel. „În altă parte" nu putea să însemne decât la el acasă. Iar la ora asta, în Kabul, nu mai era nici o cârciumă deschisă. Se ridică grăbit.

— Haide să plecăm!

Văzând-o că s-a ridicat de pe scaun, dorința fu și mai mare.

Localul *Ora 25* era aproape gol, în afară de doi francez care stăteau la bar. Când intră, Malko întâlni o pereche, ur afgan însoțit de o fată înaltă cu fața ascuțită. Orchestra filipineză cânta cu foc, dar pentru pereți. Chelnerul chinez întocmea niște note de plată. Malko se aplecă la urechea lui.

— Ați auzit de o fată, Birgitta?

Acesta ridică sprâncenele.

— Ah, da, nemțoaica rasă în cap. În seara asta nu a venit.

— Știți unde locuiește?

— Cred că la *Sigis*.

Începu din nou să-și numere banii. Malko plăti și ieși în frigul de afară. *Sigis* era puțin mai departe, pe partea dreaptă lângă *Green*. Însă poarta masivă din lemn era închisă, ca în fiecare noapte la ora douăsprezece, pentru ca tinerii hippie să nu plece cu mobilierul... În clipa în care voia să se urce la volan, auzi strigătul unei femei. Se întoarse.

Chiar în fața localului *Ora 25*, un bărbat și o femeie se luptau lângă o mașină a cărei portieră era deschisă, sub privirea nepăsătoare a portarului. Malko întoarse și se apropie. Când îl văzu, femeia strigă în engleză:

— *Help me!*

Bărbatul o ținea de mână, încercând să o bage în mașină un Pontiac albastru „fast-back". Ea se aplecă brusc și îl mușcă, iar bărbatul urlă. Eliberată, fugi la Malko și se agăță de el.

— Apărați-mă, îl imploră ea, vrea să mă ia cu forța. Vă rog!

Deși rimelul îi cursese pe față, era încă atrăgătoare. Afganul veni spre ea amenințând-o. Malko recunoscu perechea care ieșea din local exact când el intra. Bărbatul era cavalerul lui Afsaneh Khatun din seara precedentă, adică verișorul.

— *Go away*, mormăi afganul. Nu e treaba dumitale.

Încercă să o tragă pe fată după el. Malko simți cum îi sare mustarul. Nu putea să sufere bădăranii. Malko îl strânse zdravăn de nas pe afgan. Cu ochii plini de lacrimi, afganul se zbătea să scape. Atunci Malko îl aduse târându-l de nas lângă mașină. Înainte de a-i da drumul, îl amenință:

— Lasă femeia în pace că va fi vai de capul tău!

El o ajută pe tânără să se urce în Toyota lui, iar adversarul nu făcu nici o mișcare. Îndată ce se așeză, fata izbucni în plâns. Malko demară în momentul în care Pontiacul zvâcnea de lângă trotuar, lăsând dâre negre pe asfalt. Afganul era turbat.

Îndată ce fata se liniști, Malko o întrebă:

— Unde mergeți?

— La *Helal*, murmură ea. Dar pot să mă duc pe jos...

— Vă mai arde de glume, după ce ați avut destule necazuri în seara asta? Ce s-a întâmplat?

Ea se smiorcăi și zise:

— Oh, este vina mea... Acel... Acel băiat îmi face curte de multă vreme. În seara asta eram prost dispusă și am acceptat să ies cu el. M-a pipăit tot timpul, dar eram prea obosită ca să mă mai apăr. Am băut și el a crezut că... În sfârșit, vă mulțumesc. De obicei, bărbații sunt lași. Mai ales când e vorba de el. E bogat și se bucură de puteře, de aceea portarul nu a mișcat un deget...

Ajunseră în piața Paștukistan. *Khaybar*, restaurantul preferat al tinerilor hippie, era închis.

— Ce faceți la Kabul? o întrebă Malko.

Tânăra ridică din umeri.

— Of, e o poveste lungă și neinteresantă. De altfel, am și ajuns.

Se găseau în fața hotelului *Helal*. Malko era surprins că fata stătea în sălașul tinerilor hippie. Nu era stilul ei. Opri și fata deschise portiera imediat, de parcă s-ar fi temut de el.

— Bună seara, spuse ea. Eu... Sunt mândră de fapta dumneavoastră.

Aproape coborâse.

— Nu mi-ați spus cum vă cheamă...

Ea stătu puțin pe gânduri, apoi încercă să zâmbească.

— Așa este. Gillian. Gillian Denver. Bună seara.

O văzu cum urcă scările hotelului *Helal* și cum dispare în întuneric.

Ce naiba căuta ea la Kabul? Dar pentru moment, el avea alte griji. Se hotărî să-i facă o vizită lui Thomas Sands.

La acea oră, era foarte ușor să-ți dai seama dacă ești urmărit sau nu. Americanul locuia în sudul orașului, în cartierul

„seh" în partea cealaltă a Kabulului, în apropiere de Ambasada URSS. Cum străzile nu aveau nici numere, nici nume, fiecare angajat al Ambasadei americane avea scris pe ușă numele și numărul de cod. Sands avea numărul 659.

Malko străbătu străzile pustii, merse pe malul râului Kabul și vină la stânga prin fața pușcăriei, pe bulevardul larg Darulaman. În fine, după ce s-a hurducat pe o străduță pietruită, opri lângă vila americanului.

Capitolul V

Craniul complet ras scotea în evidență trăsăturile proeminente și senzuale, îndulcite de genele extraordinar de negre și lungi. Așezată direct pe covorul ros din salonul comun al hotelului *Sigis*, chiar lângă soba triunghiulară din aramă, tânăra femeie se juca distrată cu inelul cu chihlimbar. Pe Malko îl fascinară imediat mâinile ei, cu degete lungi, extrem de îngrijite, cu unghii mari roșii, dar, mai ales, de o suplețe nemaiîntâlnită. Degetele se mișcau, flexibile și grațioase, ca ale unei dansatoare cambodgiene.

Ea ridică privirea la Malko, care stătea în fața ei în picioare. Era o privire adâncă, uimitor de pură, cu câte o lucire fugară de neliniște și de nedumerire.

„Produsul perfect al încrucișării unui înger cu o panteră", se gândi Malko.

Astfel o găsise în sfârșit pe Birgitta! Nu prea avea speranțe, când intrase în hotel, așa cum îi spusese barmanul de la *Ora 25*. Dar capul ras al tinerei îi atrăsese imediat atenția.

Acum trebuia să treacă la partea a doua a planului său, pus la punct împreună cu Thomas Sands seara trecută. Era lucrul cel mai dificil.

Brusc, inocența din ochii precum aluna se transformă pe dată într-o privire provocatoare. Birgitta se apropie de sobiță și îi făcu loc lângă ea.

— Vrei să te așezi?

Vorbea rar, apăsând pe fiecare silabă, aproape în șoaptă. Unul dintre tinerii hippie puse o casetă cu „Rapsodia ungară" a lui Liszt și ascultau cu toții în tăcere. Privirea lui Malko îi alunecă pe trupul ei. Puloverul din lână fină lăsa să i se ghicească pieptul pe dedesubt și fusta scurtă îi descoperea picioarele musculoase ca de sportivă.

Degetele continuau să se onduleze ca niște șerpi. însă nu își lua ochii de la Malko. Avea impresia că erau atrași de o rețea invizibilă de unde. Birgitta își dezvălui dinții albi și regulați de animal carnivor într-un surâs fermecător, dar absent. Din nou ochii ei erau nevinovați.

Un tânăr afgan puse la picioarele lui Malko un ceainic vechi și o ceașcă. La *Sigis*, tinerii hippie primeau ceaiul gratuit. O rămășiță a vechilor obiceiuri din caravanseraiuri. El își turnă încetișor lichidul fierbinte. În ciuda vestei din piele și aspectului său neglijent, se simțea totuși diferit de ceilalți. Birgitta nu trebuia să-și dea seama. Închise ochii pentru o clipă concentrându-se la ce avea de făcut.

În fiecare seară, salonul de la parter în care se aflau se umplea de o gloată dispersată care, după ce se descălța, fuma, cânta și asculta muzică în timp ce mânca șașlâc de treizeci de afgani porția. Malko scoase ușurel din buzunarul vestei o batistă, un pachet de Winston și o plachetă de hașiș. Luă o țigară și începu să-i golească tutunul în batistă, apoi o rulă între degete. Aprinse un chibrit, încălzi puțin hașișul ca să obțină o pulbere, apoi o amestecă cu tutunul. Parcă ar fi fost singur.

Mirosul drogului îl acoperi pe acela al zecilor de picioare nespălate. Întâiul precept al moralei hippie părea să fie următorul: „Iarna, spală-te cât mai rar cu putință." Nările Birgittei se lărgiră și nu se mai juca cu colierul din chihlimbar... Malko își întorase spre ea ochii aurii.

— Vrei și tu?

Ea înclină doar din cap, fără să spună nimic. El pregăti altă țigară. După ce tutunul fusese amestecat cu hașișul, îi întinse una nemțoaicei, apoi aprinse ambele țigări. Ea trase un fum și închise ochii cu capul sprijinit de perete, în extaz.

El profită de acest lucru ca să sufle fumul afară. Nu avea nici un chef să se drogheze. Și așa viața lui era destul de complicată. Timp de câteva minute, fumară în liniște. Muzica se oprise, iar tinerii hippie discutau fără se le pese de ceilalți. Birgitta termină prima țigara. Brusc, se întinse, își sprijini capul de coapsa lui Malko și închise ochii.

— Simt cum mă învăluie, spuse ea cu vocea ei gravă și stranie.

Vorbise nemțește ca pentru sine. Malko îi răspunse în aceeași limbă:

— Deja?

Ea se uită la el surprinsă.

— Și tu ești neamț?

— Austriac. Dar tu?

— Eu sunt nemțoaică, mă cheamă Birgitta.

Ea tăcu și se scutură.

— Mi-e frig...

Stătea totuși rezemată de sobă. Hașișul începea să-și facă efectul. Timp de câteva minute. Birgitta rămase tăcută. Uneori buzele se mișcau de parcă ar fi vrut să spună ceva. La un moment dat tresări și își ascunse fața între picioarele lui Malko. Corpul ei era ușor, parcă nu avea nici un os și îl apăsa ca o cuvertură plăcută și călduroasă. Mârâi. se scutură și își înălță capul.

— Îmi revin. zise ea. Nu a fost destul. Mi-e foame.

— Hai să mâncăm, îi propuse Malko.

— Ai bani?

Tinerii hippie aveau deseori obiceiul să trăiască pe spinarea fetelor. Malko zâmbi. Birgitta nici nu părea să fi observat că era mult mai în vârstă decât tinerii care îl înconjurau.

— Da.

Ea se uită mai atentă la el, deși se afla încă sub efectul hașișului.

— La ce hotel stai? Nu te-am mai văzut. La *Najib?*

— La *Intercontinental.*

Trăsăturile feței nu schițară nici un gest, însă genele ei lungi se zbăteau rapid.

— Îți bați joc de mine?

El clătină din cap.

— Nu.

Tânăra nemțoaică își schimbă puțin atitudinea. Ea îl privea pe Malko cu indiferență aproape răutăcioasă.

— Și ce cauți la *Sigis?*

Ochii aurii ai lui Malko fixară buzele groase, apoi se ridicară încet spre cei ai Birgittei.

— Căutam pe cineva...

— Ești la agățat?

— Nu.

Ea miji ochii. Degetele ei pline de inele căutară din nou mărgelele de chihlimbar ca să se joace cu ele.

— Pe cine cauți?

Malko coborî puțin vocea.

— Pe cineva căruia să-i dau un pachet ca să-l ducă în Europa. Pentru cinci mii de dolari. Îi fac rost și de pașaport. Jumătate din sumă la plecare, iar cealaltă când se întoarce.

Birgitta rămase cu ochii în gol. Malko o întrebă:

— Te interesează cumva?

Ea clătină din cap.

— Nu, dar îți găsesc eu pe cineva dacă primesc și eu ceva.

— O mie de dolari.

Birgitta râse veselă și nepăsătoare, de parcă i-ar fi propus să petreacă sfârșitul de săptămână la Karachi.

— Ca să vezi, tu ești un tip bine. Nu-mi vinzi gogoși, nu-i așa?

Fără să zică nuimic, Malko se scotoci în buzunarul jeanșilor și scoase un sul imens de dolari pe care îl vârî imediat la loc. Ochii nemțoaicei străluciră.

— Bine, atunci hai să mâncăm.

Kabulul este plin de personaje ciudate, traficanți care încercau să recruteze tineri hippie ca să treacă peste graniță drogurile sau pietrele prețioase furate din India. În fiecare seară, pe terasa de la *Khaybar*, tinerii hippie își vindeau cu ușurință pașapoartele ca să cumpere droguri. Un franc pentru douăzeci de dolari, o liră sterlină, pentru două sute de verzișori. Iar cei care le cumpărau nu o făceau pentru a le oferi Crucii Roșii.

Malko o urmă pe Birgitta. Se întreba cum va aborda subiectul care îl interesa cu adevărat. În orice caz, ea nu păruse șocată de propunerea lui.

Salonul vopsit în culori țipătoare de la *Marco Polo* era sinistru. Dumnezeu știe pentru ce unul dintre pereții interiori era din chirpici. Iar frigăruile abia se puteau mânca. Mai prudentă, Birgitta se mulțumise cu un „palan", mâncarea tradițională afgană, făcută din bucățele de carne fiartă ascunsă sub o movilă de orez cu mirodenii.

În privința restaurantelor. Kabulul nu stătea deloc bine... Ca să găsești o mâncare decentă, trebuia să te duci tocmai la *Intercontinental*. În toate celelalte localuri, un străin ieșea ținându-se de burtă.

Birgitta băuse trei pahare cu *J & B* și o carafă mică cu vin afgan care i-ar fi dat grețuri și unui struț. Ochii îi străluceau, degetele se ondulau, buzele i se umflaseră. Făceai abstracție de capul ras și surprinzător. Nemțoaica se aplecă peste masă și zise în șoaptă:

— Mi-aș dori să fumez și să fac dragoste cu tine, dar nu am timp. Trebuie să mă întâlnesc cu Jules al meu.

Se pare că uitase cu totul de aspectul „business" al relațiilor dintre ei.

— Cine este?

Vocea lui Malko părea indiferentă. Birgitta făcu o mutră plictisită.

— Un colonel. Un compatriot. Nu este prea drăguț, dar îmi face unele servicii. Acte, chestii dintr-astea. Mi-a închiriat și o garsonieră. Dar m-am săturat până peste cap.

Ea luă mâna lui Malko într-ale sale și o strânse cu putere.

— Nu am chef să mă văd cu el. Mă simt bine cu tine.

Asta mai lipsea!

— Du-te, o sfătui Malko. Nu are rost să-l necăjești. Poate că o să ai necazuri din cauza asta.

Birgita făcu o mutră dură și amuzată.

— Ba nu, e nebun după mine. L-am făcut chiar să și fumeze... (Râse.) Ascultă, vreau să vii și tu. Mă voi plictisi singură cu el. Vrei?

Malko ezită. Era totuși riscant.

— Nu-i spune ce fac aici...

Ea ridică din umeri.

— Doar nu sunt nebună. Vino și tu peste un sfert de oră la *Ora 25*.

Ieșiră amândoi. Când ajunseră pe trotuar, ea se lipi de el. Limba lungă și ascuțită ca de șarpe îi atinse în treacăt buzele și dinții. După aceea, fata plecă alergând. Malko se afundă sub copacii din parcul Shar-I-Nau. *Ora 25* se afla la o sută de metri mai încolo. Ridică privirea spre cerul înstelat. Poate că în sfârșit se găsea pe urmele generalului Lin Piao. Însă Birgitta părea imprevizibilă și greu de manipulat.

Birgitta dansa singură în mijlocul ringului, agitându-și brațele în toate direcțiile, dezlănțuită, în ochi cu o lucire de nebună. Încurajată, orchestra filipineză cânta de mama focului. Trebuia să-ți apropii gura de urechea vecinului ca să te poți înțelege. Tânăra nemțoaică se zbânțuia de parcă ar fi fost conectată la un transformator. Uneori, șoldurile erau zguduite de mișcări bruște și ritmice ca și cum ar fi în culmea orgasmului. Mândră și absentă, părea că nu îi pasă nici un pic de cei din jur.

Doi afgani o contemplau de parcă ar fi fost reîncarnarea Profetului. Fața extrem de mult machiată făcea să iasă și mai tare în evidență ciudățenia capului ras.

Asurzită de propriul zgomot, orchestra se opri și ea. Birgitta se mai balansă un moment, apoi se îndreptă în pași de dans spre Malko, ce stătea la bar pe un taburet. Ea luă de pe tejghea un pahar cu whisky simplu și îl dădu pe gât dintr-o dată, apoi îl luă pe Malko de mână.

— Vino să dansăm. Încă nu a venit.

Era o melodie lentă. Nemțoaica dansa cu minunata nerușinare a unei maimuțe, lipită strâns de Malko. Era destul de stranie acea atingere a capului fără păr de bărbia lui. Malko îi simțea pubisul în burtă. Ea îi murmură la ureche, cu o voce caldă cu aromă de whisky:

— Mă simt bine cu tine.

Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui Malko, ea se lăsa complet în voia muzicii. La un moment dat, el o recunoscu pe Afsaneh în penumbra unui separeu, însoțită de trei afgani negri precum tăciunele. Privirea tinerei afgane se opri asupra lui, mată și de nepătruns. Apoi își luă paharul și întoarse repede capul în altă parte.

— O cunoști pe fata aceea? suflă Birgitta.

— Nu, spuse Malko.

— Atunci ar trebui... Adineauri te sorbea din priviri...

Ea înălță capul și îl sărută îndelung și cu pricepere, apoi se opri din dansat și se lipi mai tare de Malko.

— Vreau să te prezint cuiva, zise ea brusc. Este un francez. Poți să tratezi cu el pentru afacerea ta. Dacă merge, îți duc eu

pachetul până la graniță. după aceea o să mă întorc. Chiar îmi dai o mie de dolari?

Malko vru să se distreze puțin.

— Dacă nu îți dau banii, mai faci dragoste cu mine?

Ea se dădu brus înapoi cu o expresie atât de răutăcioasă, încât el crezu că o să-i tragă o palmă.

— Eu nu sunt o târfă. Am chef să mă culc cu tine fiindcă îmi placi. Haide, vino!

— Unde?

Ea îl trase către ușă cu foță de bărbat.

— Vino acum, dacă nu. poți să te cari... Nu o să ne mai vedem niciodată.

Din cauza whisky-ului i se împleticea limba în gură, iar după expresia din priviri. el înțelese că nu avea nici un rost să mai discute.

Afară era frig. Birgitta se întoarse spre el.

— Ai mașină?

— Da.

Ea se urcă în Toyota alături de el.

— Unde mergem?

Ea râse gros.

— Aici, dacă vrei.

Portarul localului avea să se delecteze... Malko se grăbi să pornească, îndreptându-se spre Moscheea Albastră.

— De ce atâta grabă? o întrebă el.

— Ca să nu mă iei drept o târfă.

Vină la stânga, ca să iasă din Kabul.

— Unde te duci? îl întrebă ea.

— La *Intercontinental*.

Ea tăcu până în momentul când ajunseră la ieșirea din oraș. Își aprinse o țigară și puse mâna pe coapsa lui Malko. Stătea nemișcată și tăcută, încât el se întrebă dacă nu cumva adormise. Deodată. ea zise:

— Nu vreau să merg la *Intercontinental*. Toată lumea mă va vedea și Kurt va afla. Să mergem la mine. Întoarce.

Malko o ascultă. Cât rulară o sută de metri, Birgitta rămase liniștită, apoi înjură printre dinți.

— Nu putem să mergem la mine. Prostul meu de *batcha* [1] o să mă pârască lui Kurt.

---

1 Servitor (n.a.)

— Să ne întoarcem la *Ora 25*.

— Nu, haide la *Green*, zise Birgitta pe un ton ce nu admitea replică.

Făcură cale întoarsă. Nemțoaica începu să cânte.

La hotelul *Green*, ea trecu înainte, bătu într-o ușă, o deschise și îl împinse pe Malko într-o încăpere. Un tânăr blond cu plete, ca Iisus Hristos, stătea jos lângă o măsuță scundă, complet gol, cu excepția unei pânze înfășurate în jurul șoldurilor. O melodie hindusă se auzea în cameră. Fuma hașiș.

Era tânărul hippie pe care îl zărise deja în hotel în decursul incursiunilor lui pe aici. Întoarse capul spre ei cu o privire indiferentă.

Birgitta îl sărută pe obraz.

— Putem să folosim patul tău?

Fără să-și scoată pipa din gură, zâmbi și îi arătă patul mare din fundul camerei. Birgitta dădu muzica puțin cam tare și se dezbrăcă de pulover. În câteva clipe, fu goală pușcă. Sări veselă în pat și îl strigă pe Malko.

Tânărul hippie fuma în continuare ca și cum ar fi fost singur. Malko își scoase vesta. Această cuplare la comandă nu prea îi dădea ghes. Cu toate astea, Birgitta era extrem de atrăgătoare. Îl observa cu ironie pe Malko în timp ce se dezbrăca. Imediat îl lipi de pat.

— Să nu te miști, îi zise ea.

Atingerea capului ei pleșuv de pielea lui îi dădea o senzație ciudată. Ea începu să-i sărute ușor tot corpul, stând ca un câine în patru labe. În fine, se culcă peste Malko. Avea corp de bărbat tânăr, cu o talie subțire de tot. Mângâierile Birgittei îl făcură până la urmă să uite unde se afla.

— Vino, îl îndemnă ea.

Îndată ce o penetră, Birgitta îl cuprinse cu brațele și cu picioarele cu o forță nemaipomenită, fără nici un strop de pudoare. Ea nu își dezlipea gura de el decât ca să șoptească vorbe fără șir, jurăminte, obscenități.

Se rostogoliră la marginea patului. Deodată Malko avu o senzație ciudată. Nemțoaica aproape că nu se mai agita. Ea se înghesuia cu disperare în el, ca și cum ar fi vrut să-și declanșeze propria plăcere. Dar Malko ajunse primul la orgasm. Imediat, ea îl sărută cu furie, tandră, recunoscătoare.

Ea se desprinse puțin și se uită la el. Printre genele lungi, el întâlni o privire rece și lucidă. Nu era deloc tulburată. Ea mimase plăcerea extraordinar de bine. Îl sărută pe gât și spuse:

— Nu mă băga în seamă. Așa sunt eu. Dar te-am dorit.

Tânărul hippie se oprise în sfârșit din fumat și privi înspre pat. Apoi murmură zâmbind:

— *Far out!*

Birgitta se machiase din nou, dar și mai strident. Ochii dați cu dermatograf, iar buzele foarte roșii îi confereau un aer provocator, apropae vulgar. Malko întrebă:

— De ce te-ai ras în cap?

Ea zâmbi.

— Pentru că am avut păduchi. După aceea, Kurt nu a vrut să-mi mai las părul să crească. Îl excit mai mult așa. Îmi spune că e extrem de indecent.

Ea se aplecă, îi șopti ceva la ureche, apoi izbucni în râs. Orchestra începu brusc să cânte. Cu totul, nu lipsiseră decât o oră din barul *Ora 25*. Malko era nervos și încordat. Își făcuse o cunoștință extrem de folositoare. Acum trebuia să o poată exploata.

Birgitta se uita la el ca la ultimul bărbat care mai rămăsese pe pământ. Puse mâna pe piciorul lui pe sub masă.

— La ce te gândești?

Ar trebui să-i spună. Dar ar fi fost obligat să se deconspire și pentru CIA era singurul „As" din Kabul. Dacă ar da greș, Thomas Sands nu ar avea timp să pună la punct alt dispozitiv... Ușa cârciumii se deschise brusc. O simți pe Birgitta cum se încordează.

Un bărbat nehotărât se uita cu atenție prin încăperea cufundată în semiîntuneric. Era grizonat, cu părul pieptănat pe spate, un nas drept și ascuțit, cu o ciudată rigiditate a părții stângi și o cicatrice înspăimântătoare pe buza superioară. Privirea îi alunecă la Malko, apoi se fixă pe Birgitta. Cu un zâmbet ivit numai pe buza de jos, bărbatul se îndrepta către ei.

— Iată-l, șopti nemțoaica. El este Kurt.

Malko îl privea venind pe colonelul Pilz. În orbita uimitor de largă avea un ochi de sticlă. Dar nici celălalt nu exprima mai mult... Deci, astfel arăta omul care îl ținea în frâu pe generalul Lin Piao, fostul urmaș al lui Mao Tze-Dong, și amantul fermecătoarei Birgitta. Malko se ridică și îi întinse mâna.

Capitolul VI

— Am chef să fumez...

Colonelul Kurt Pilz rămase nemișcat, cu ochii pironiți la scara ce ducea la toaletele de la primul etaj. Birgitta oftă agasată și stinse țigara. De la începutul serii, ea fumase un pachet întreg. Conversația nu atinsese punctul care îl interesa pe Malko. Tânăra nemțoaică nu folosise decât prenumele când făcuse prezentările. Din cauza muzicii nebune, cei doi bărbați, care o încadrau pe Birgitta, discutaseră numai lucruri banale. Se vedea cât de colo că Pilz nu aprecia deloc prezența lui Malko...

De vreo câteva ori, Afsaneh Khatun veni dansând pe lângă masa lui. Însă se uitase la el precum la o mobilă. Fără voia lui, fusese nevoit să bea și lupta acum să rămână lucid. Reușise acest „contact" dincolo de cele mai nebune speranțe ale lui Thomas Sands, dar se afla în gura lupului.

— Am chef să fumez, repetă Birgitta, împingând farfuria cu „boeuf à la chinoise", specialitatea casei, care de fapt, era carne de vacă pregătită de bucătari afgani. Kurt Pilz își aținti ochiul sănătos asupra ei fără nici un pic de indulgență.

— Nu-mi place să fumezi porcăria asta, spuse el în germană. Vino, plecăm.

Degetele prelungi ale tinerei se dădură peste cap aproape de tot, iar vârful capului se înroși. Ea spuse și mai încet ca de obicei:

— Nu am chef să plecăm. Mă duc să fumez.

— Unde?

Neamțul zbieră ca și cum ar fi vrut să acopere muzica. Birgitta zâmbi cu ironie.

— Dacă vrei să știi, n-ai decât să vii cu mine, iubițel...

Colonelul Pilz puse capul între umeri. Maxilarul se încordă și zise cu voce joasă:

— Știi bine că nu pot.

Dându-și seama imediat de prezența lui Malko, se aplecă peste Birgitta cu un zâmbet crud care îi deforma buza rănită.

— Vă rog să ne scuzați pentru această discuție. Uneori Birgitta este foarte mofturoasă.

Cuminte, tânăra nemțoaică zise:

— Eu nu sunt mofturoasă, tu ești un moșneag prost...

Din fericire orchestra cânta. Malko se strădui să se prefacă că nu a auzit. Fața colonelului Pilz deveni de o imobilitate înspăimântătoare. Orbita rănită semăna cu un ochi de bufniță. Tăcerea se prelungi câteva clipe, apoi trăsăturile Birgittei se îndulciră de o senzualitate controlată. Ea îl luă pe neamț de gât și îl sărută.

— Vino să fumezi cu mine, dragule, murmură ea. După aceea facem dragoste.

Pe lângă ea, Dalila era un îngeraș nevinovat...

O lucire fulgerătoare străbătu ochiul sănătos al colonelului Pilz. Mâna strânse coapsa tinerei, progresă și îi atinse sexul. Malko își întoarse cu pudoare privirea. Stătea pe un vulcan nestins. Dimpotrivă, Birgitta înota precum peștele în apă în această situație tulbure. Se întoarse spre Malko și se uită la el printre genele lungi ca și cum i-ar fi spus: „Te doresc." Colonelul Kurt Pilz apăsa cu degetele lui uscate, dar îngrijite muntele lui Venus.

— Haideți la mine, zise neamțul cu părere de rău.

Birgitta îi zâmbi lui Malko.

— Vii și tu, nu-i așa?

Malko avu impresia că neamțul îl va linșa pe loc. Tânăra insistă:

— Vino.

Suna aproape ca un ordin. Ca de gheață, colonelul Pilz se aplecă peste masă:

— Sunteți bine venit...

Încă un candidat la medalia de aur pentru cea mai bună minciună. Malko îi zâmbi cu politețe.

— Da, dar nu voi sta mult, sunt foarte obosit.

Birgitta își recăpătă voia bună. Înșfăcă încă un pahar de whisky plin ochi și îl goli dintr-o răsuflare. Nu era o femeie, era un butoi fără fund. Încercând să-și păstreze capul limpede, Malko se mulțumi să bea un pahar plin cu apă minerală. Se

ridicară. Când Malko ceru nota de plată, colonelul îl opri cu un gest sec:

— Lăsați. Aici nu plătesc niciodată.

Privirea îl străbătu pe Malko de parcă ar fi vrut să ghicească cine era acest însoțitor care îi impunea lui capriciile Birgittei.

— Hașișul ăsta, oftă el. Ce porcărie! Acum înțeleg de ce iranienii îi împușcă pe traficanți...

Malko îl aprobă și îl întrebă cu „naivitate":

— Dumneavoastră nu ați fumat niciodată?

— Ba da, dar puțin. Din cauza ei. Însă nu îmi place. A doua zi mă trezesc cu dureri de cap.

Malko îi dădu paltonul. Era pe cale să urzească un plan nebunesc. Undeva în acest oraș plin de praf, se ascundea chinezul ce a deținut a doua funcție în stat...

Un Mercedes 200 negru aștepta afară, cu șoferul la volan. Se așezară toți trei în spate.

Malko și Kurt o priveau pe Birgitta cum pregătește țigările cu o dexteritate nemaiîntâlnită. Ea aliniase cilindrii goi de hârtie și acum amesteca tutunul cu hașișul tăiat în bucăți mici. Stând turcește, cu trăsăturile feței relaxate, era imaginea pură a senzualității animalice. Kurt nu își lua nici o clipă privirea de la ea, mângâindu-i întruna coapsa goală. Însă, momentan, pe Birgitta o interesa numai hașișul.

Malko nu știa unde se afla. Mașina părăsise bulevardul Bebe Margh înainte de a ajunge la Ambasada americană, după ce trecuse prin fața hotelului *Khaybar*. Erau într-un cartier nou, rezidențial. Salonul colonelului Pliz era plăcut, decorat cu covoare, cu multe perne și măsuțe joase. În afară de paznic, se pare că nu mai era nimeni altcineva.

Dorința neamțului era aproape palpabilă. Mâna lui urca încetișor pe coapsă. Birgitta se scutură, închise ochii o secundă, apoi zise cu reproș, dar și cu tulburare:

— Stai că nu pot să mai pregătesc țigările. După aceea.

Mâna neamțului rămase înțepenită pe coapsa ei ca un păianjen în așteptarea prăzii. Era momentul mult așteptat de Malko. Se aplecă puțin și luă din mâna Birgittei țigara pe care o umplea cu amestecul de tutun și de hașiș.

— Lăsați că o fac eu.

El se deplasă și se întoarse în mod ostentativ cu spatele la cei doi. Imediat văzu în micuța oglindă octogonală fixată de tavan, cum mâna colonelului înaintă mai mult și se apropie cu fața de gura Birgittei. Ea îl sărută în silă. Degetele ei arătau puțina plăcere pe care o simțea din acest flirt. Nu avea decât un singur lucru în minte: să fumeze.

Malko luă hașișul curat și umplu pe trei sferturi șase țigări. Era o doză triplă... Restul ei îl umplu cu amestecul de tutun și hașiș. După aceea, umplu ultimele două țigări cu tutun aproape pur. Termină exact în clipa în care Birgitta plecă de lângă colonel și se aplecă peste umărul lui Malko.

— Bravo. ai făcut treabă bună!

Ea îl sărută pe gură. Nu își dădea seama cât de mult își risca viața de acum înainte. cel puțin atât cât rămânea în Kabul. Ochiul sănătos al colonelului era injectat de sânge.

Birgitta își aprinse imediat o țigară. închise ochii și trase fumul în piept. Malko o observa. așteptându-se să spună ceva. Dimpotrivă însă, ea dădu fumul afară după câteva clipe cu un suspin de voluptate:

— Ce bine e...

Cu asemenea țigară puteai să adormi și o turmă de elefanți. Ea luă și țigara pe care i-o dădea Malko, o aprinse și i-o întinse colonelului Pilz.

— Fumează, *mein liebe*...

Malko o aprinse pe a lui și trase fumul în piept. Cu ochii pe jumătate închiși, el îl observa pe neamț. Nu numai că se băgase în gura lupului, dar se distra cu colții lui.

Neamțul trase adânc un fum de hașiș și îl ținu în piept. Aproape imediat, fața se făcu vineție și avu un acces violent de tuse. Cu ochii plini de lacrimi. încerca să-și păstreze calmul.

— Porcărie. mârâi el.

Birgitta izbucni în râs:

— Din cauză că nu ești obișnuit... Trage în continuare...

Ascultând-o. colonelul luă din nou țigara. Malko îl observa printre gene. Adversarul înghițea fumul. Birgitta ajunsese deja la jumătatea țigării. El scotea ușurel fumul pe nas și își sprijini capul de perete, ca și cum drogul începea să-și facă efectul.

În casă nu se auzea nici un zgomot, în afară de accesul de tuse al colonelului Pilz. Mirosul fad și acrișor al hașișului plutea în salon intoxicându-l pe Malko. Se străduia să rămână lucid.

— Mi-e frig, gâfâi Birgitta. Ah, cât de frig îmi este!

Ea alunecă pe podea și se înfășură într-o cuvertură. Cu ochii închiși, tânăra nemțoaică începu să delireze. Starea asta o cuprinsese acum câteva minute, după ce fumase a doua țigară. Tolănit pe perne, colonelul Pilz nu mai tușea deloc. După gesturile mecanice și prea lente, Malko își dădu seama că drogul începea să-și facă efectul. Birgitta se ridică brusc, duse mâna la ureche și țipă:

— Oh, mă doare urechea, o să-mi cadă!

Trăsăturile feței exprimau o durere adevărată. Parcă și genele mai crescuseră. În pupilele extraordinar de dilatate, nu se vedea nici o licărire de viață. Parcă ar fi ochiul de sticlă al colonelului. Ea deschise ochii, se uită la Malko, dar fără să-l vadă, și întinse mâna spre peretele din spatele lui.

— Ia uite ce culori, ce frumos este...

El întoarse mașinal capul și văzu doar zidul alb. Deodată Birgitta se culcă pe o parte, gemând și rostind cuvinte fără înțeles. Malko decise că a venit vremea să arunce zarurile. Se aplecă peste fată și îi masă încet urechea, șoptind:

— Știi, de fapt nu te doare.

Fața crispată de durere rămase astfel câteva clipe, apoi trăsăturile Birgittei se destinseră treptat. Întredeschise gura.

— Așa este, nu mă mai doare, zise ea încet. Oh, ce bine mă simt!

Ea se ridică, îl cuprinse pe Malko de gât și îl sărută pe gură. Îngrozit, el vru să o respingă. Kurt Pilz izbucni atunci într-un râs dement, arătând oglinda cu degetul. Pentru el, ei nici nu existau.

— Ce semn! Ce mai semn!

Malko se abținu cu greu să nu râdă. Neamțul râdea cât îl ținea gura. Doza mare pe care o inhalase își făcea efectul. Se ridică și încercă să execute câțiva pași de dans. Timp de un minut, se dezlănțui într-un mod grotesc, pe o muzică pe care numai el o auzea, apoi se prăbuși pe perne.

— Îmi place să dansez, decretă el pe un ton grav. Nu dansez destul.

Pe figura serioasă. nu era nici cel mai vag zâmbet. Cicatricea albă și mică de lângă tâmplă devenise mai închisă la culoare, iar maxilarul inferior parcă se lăsă și mai mult în jos.

Malko o îndepărtă pe Birgitta de lângă el, iar ea se lăsă în voia lui. Stătea jos, țeapănă, cu mâinile încrucișate la piept, iar degetele se mișcau lent, aproape mașinal. Malko se așeză lângă colonel. Știa că hașișul acționează la fel va Penthotalul. eliberând gândurile din subconștient. depășind toate barierele mintale. De tactul și de inteligența lui depindea reușita misiunii. Deodată. colonelul se încordă și ridică mâna.

— *Raus*. urlă el. *Sofort!*

Malko își luă inima în dinți.

— Colonele. vorbiți cu chinezii?

Kurt Pilz lăsă brațul în jos. Ochiul sănătos avea privirea fixă și era injectat de vinișoare roșiatice.

— Ba nu. mie îmi plac chinezii. spuse el. Sunt rasa superioară a Asiei.

Malko simți imediat un nod în gât. Neamțul vorbea cu glas stins și fără vlagă. Malko avea senzația că se joacă cu un tub de dinamită aprins. Dacă neamțul își revenea, era pierdut.

El aprinse repede și ultima țigară umplută cu mai mult hașiș și o întinse colonelului. Acesta o luă și începu să fumeze cu gesturi mecanice, trăgând fumul în piept.

Birgitta se lăsă ușurel pe spate și se întinse. Cu ochii larg deschiși, ea începu să-și legene ușor șoldurile, rostogolindu-se uneori chiar pe podea. Scena era atât de sugestivă, încât Malko se gândi că Pilz se va năpusti imediat la ea. Însă acesta se uita fix la Birgitta. Vocea blândă îl făcu pe Malko să tresară.

— Birgitta face dragoste. Cu cine faci dragoste, Birgitta?

Un surâs angelic lumină trăsăturile tinerei femei. Fără să-și întrerupă mișcările, ea zise oftând:

— Cu El. Cu Iisus Hristos.

Asta mai lipsea. Dacă se credea Bernadette Soubirous... Impresionat probabil de acestă legătură, colonelul nu mai insistă. El își duse mâna brusc la gât ca și cum s-ar fi sufocat și deschise gura larg, cu trăsăturile încordate.

— Oh, mă doare, se umflă, se umflă îngrozitor.

Malko se strădui să nu inspire norul de fum care îl înconjura pe colonel. Îi atinse ușor gâtul cu degetele.

— O să vă simțiți mai bine, zise el cu voce convingătoare. V-ați ostenit prea mult în ultimul timp...

Încet. încet. trăsăturile neamțului se relaxară.

— Da, este adevărat, admise el, am muncit mult...

Mișcările Birgittei se accelerară, cu capul dat pe spate și pântecele în afară, făcând amor cu o fantomă.

— O să țip, zise ea deodată. țip, țip. Oh, Dumnezeule!

Ea se roștogoli într-o parte scuturată de hohote de plâns și de spasme. Împreună cu colonelul Kurt Pilz care stătea țeapăn pe scaun. scena părea ieșită dintr-un coșmar psihedelitic. În plus. fumul de hașiș începea să pătrundă în plămânii lui Malko și îi era greu să se concentreze. Își dădu seama cu groază că nu mai avea chef de vorbă sau să facă vreun efort. ci voia numai să doarmă... Trebuia cu orice preț să reia discuția.

— Chinezii v-au obligat să munciți atât de mult. îi spuse el lui Kurt.

Neamțul dădu din cap, cu privirea fixă.

— E adevărat. Dar acum s-a terminat.

— El pleacă?

— Da, da, pleacă! Pfuf, *fertig!*

— În China?

Ochiul cenușiu al colonelului păru brusc plin de voioșie.

— Bineînțeles că pleacă în China. Dar nu imediat...

Malko inspiră adânc ca să-și domolească bătăile inimii. Avea impresia că face acrobație deasupra cascadei Niagara. Informația colonelului era neprețuită. Astfel, generalul transfug Lin Piao se întorcea în China. Iată cine le făcea pe plac rușilor. În starea în care se găsea, Malko era sigur că neamțul era incapabil să mintă. Însă efectul drogului avea să se risipească în curând. Avea la dispoziție doar câteva minute ca să afle modalitatea prin care Lin Piao se va întoarce în țara lui.

— Este o idee foarte bună, spuse el.

Colonelul aprobă cu gravitate.

— *Wunderbar.* A fost ideea mea. Imbecilii de afgani voiau pur și simplu să-l urce în avion.

— Imbecilii, repetă Malko.

— Da, imbecilii! Avionul nu ar fi ajuns niciodată în China... Se aplecă spre Malko. Prietenii noștri ruși au Mig-uri 23. Nimeni nu poate să iasă din Afganistan fără acordul lor. Iar ei nu vor permite în veci acest lucru...

Se întrerupse brusc.

— Ea unde este?

Malko se încordă. gata să facă orice.

— Cine?

Colonelul îi aruncă o privire plină de milă.

— Birgitta.

Tânăra stătea acum la doi metri de ei. În timp ce discutau. ea își scosese încetișor puloverul și își mângâia sânii. absentă și fericită.

— Cred că e acolo. spuse Malko foarte prudent.

Colonelul se uită la ea și spuse:

— Cred că a plecat. Vreți s-o aduceți înapoi? Eu sunt cam obosit...

Malko ezită. „Contrazicându-l" pe colonel. putea să-l trezească. iar el nu aflase destul.

— Mă duc. zise el.

El se sculă și ieși din cameră. În antreu dădu peste cei doi paznici care se ridicară imediat în picioare. Erau doi afgani morocănoși care păzeau ușa. Malko era închis aici, obligat ca Pilz să-și revină ca să poată pleca din vilă. Le zâmbi. apoi se întoarse în salon și se apropie de Birgitta pe care o ridică. Ea îl urmă ascultătoare.

— Iat-o pe Birgitta. îi spuse vesel colonelului, am găsit-o...

De data asta, neamțul o văzu. Zâmbi și zise cu voce blândă:

— Unde ai fost, nebunatico? Știi bine că e periculos să te îndepărtezi...

— Am făcut baie, răspunse Birgitta încântată. Apa era călduță și cu mulți peștișori colorați... Trebuia să vii și tu.

Ea se întoarse către Malko.

— Și tu trebuia să vii cu mine, am fi făcut dragoste în apă.

Colonelul Pilz se sufocă de râs.

— Asta era, v-ați iubit în apă... Cu peștișorii...

Râdea cu atâta poftă. încât Malko se întrebă dacă nu cumva își bătea joc de ei. Dar nu reuși să afle ce îl făcuse pe neamț să râdă cu lacrimi. Acesta deveni iarăși serios.

— Eu nu am timp să fac dragoste în apă. Deși mă simt atât de ușor...

Se ridică și făcu câteva salturi grotești.

— Uitați-vă cât de ușor sunt!

Malko îl aprobă cu seriozitate.

— Foarte ușor. Kurt. Dacă nu ar fi chinezii ăia. am putea să facem dragoste în apă...

— Ah, chinezii ăia!

Neamțul era atât de contrariat încât îi apăru un rid pe frunte. Malko se grăbi să adauge:

— Bine că se va termina totul mâine.

Spusese asta la întâmplare. Colonelul se uită la el cu reproș.

— Ba nu, mâine. *Poimâine*, va fi la Peshawar.

Îl apucă din nou râsul. Birgitta îl privea mirată.

— Kurt. învelește-te că ți-e frig!

Neamțul se uita la ea fix, neînțelegând și spuse ca pentru sine:

— Acolo e foarte frig. Mai ales înainte de Khaybar Pass.

— Dar în mașină nu este frig. observă Malko.

Kurt Pilz se uită la el ca și cum ar fi spus o inepție.

— Ah. doar n-o să mergem cu mașinile pe drumurile alea.

Înălțând sprâncenele, îl fixa pe Malko cu expresia gravă cu care un profesor se uită la elevul său. Își șterse fruntea cu mâna și spuse:

— Mă doare capul.

Putea să-și revină dintr-o clipă într-alta. Malko făcu rezumatul în minte. Acum știa că Lin Piao va pleca poimâine la Peshawar, dar nu va merge pe drumul obișnuit. Thomas Sands va trebui să afle restul. El se jucase prea mult cu norocul... Se lungi și el și închise ochii. Lângă el, Birgitta repeta întruna:

— Ce soare, ah, ce soare!

Epuizat. Malko își pierdu aproape imediat cunoștința. Îi trecu fulgerător prin minte gândul că putea să uite tot atunci când se va trezi.

Cămila mergea la galop îndreptându-se spre un munte care se îndepărta neîncetat. De jur-împrejur, se întindea cât vedeai cu ochii deșertul în nuanțe de roșiatic și mov.

Cățărat pe spinarea animalului, Malko suporta legănarea cu greutate. Deschise ochii brusc. Colonelul Pilz stătea aplecat deasupra lui și îl scutura de umăr.

— Treziți-vă!

Total năucit. Malko începu să se dezmeticească. Neamțul mai avea ochiul sănătos injectat, dar se părea că își revenise. Birgitta stătea pe un scaun, îmbrăcată și îmbufnată.

— Cât e ceasul? întrebă Malko.

— Cinci, răspunse neamțul.

Dormise aproape două ore. Se ridică și își trecu mâna prin păr.

— Vă rog să mă scuzați.

Kurt Pilz încercă să zâmbească:

— Nu face nimic. Și eu am dormit un pic. Porcăria asta de drog...

Birgitta înălță capul. Îi aruncă o privire ucigătoare neamțului printre genele lungi.

— Ba nu este o porcărie. zise ea cu agresivitate în glas. Dacă am fi prieteni cu adevărat. ar fi fost extraordinar. Am fi povestit ce a visat fiecare.

Kurt se scărpină pe gât, uitându-se insistent la Malko.

— Totuși am vorbit, observă el. Eu îmi aduc aminte că am discutat cu prietenul nostru. Dar nu mai știu exact despre ce anume. Dar dumneavoastră?

Ochiul sănătos era aproape închis. Malko simți o înțepătură în podul palmei de frică. Neamțul se pregătea să-i întindă o cursă. La ce bun se străduise să afle ce a aflat, dacă avea să fie omorât în această vilă pustie... Zâmbi cu amabilitate. Era hotărât să joace și ultima carte.

— Nu știu dacă ar trebui să vă spun... Sunt lucruri care înseamnă mult pentru dumneavoastră. Poate vă vor stingheri. Eu aproape că le-am uitat...

Colonelul Kurt Pilz se transformase în statuie.

— Vă rog, zise el cu răceală.

Malko luă o atitudine cât putu de jenată.

— E vorba despre lucruri foarte personale, nu-i așa...

— Da, da. înțeleg. făcu nerăbdător colonelul. Și altceva?

— Ei bine, spuneați să faceți dragoste în apă cu mine și cu domnișoara...

Trăsăturile neamțului se destinseră pe dată. Izbucni în râs.

— Dar este foarte sănătos, foarte sănătos, nu-i așa Birgitta?

Tânăra nemțoiacă se uită la Malko cu nedumerire. Malko simțea că îl dorește.

— Da, spuse ea cu un aer absent.

Kurt Pilz își frecă mâinile. Era relaxat și se transformase într-o gazdă bună.

— Vă dau mașina și șoferul ca să vă ducă la hotel, spuse el. Cred că Birgitta este obosită și va rămâne aici.

Malko răsuflă ușurat, dar nu lăsă să se vadă acest lucru.

— Dragul meu, la ora asta în Kabul nu mai găsești nici un taxi.

Îl conduse pe Malko în antreu. dădu un ordin celor două gorile, apoi îi strânse mâna.

— Sper ca data viitoare să petrecem o seară mult mai veselă. Birgitta e grozavă cu drogul ei. Iau și eu puțin ca să-i fac pe plac.

— A fost o seară excelentă. spuse Malko.

Abia după ce se urcă în Mercedes. respiră ușurat. Se strădui să țină minte vila înconjurată de un grilaj înalt. aflată în apropierea unui spital în construcție.

Rămânea să afle pe unde avea să treacă granița generalul Lin Piao ca să poată fi interceptat. Era îngrozitor să vezi ce putea face drogul dintr-o ființă rece și stăpână pe ea cum era colonelul Pilz. O marionetă fără voință.

Capitolul VII

Tâmplele lui Malko zvâcneau de o migrenă sâcâitoare. Și ochii îl dureau. Două faruri puternice îl orbiră și puse o frână bruscă. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că în fața lui nu se vedea decât fasciculul de lumină al farurilor propriei mașini care se reflecta în vitrina restaurantului *Khaybar*. Demară plin de furie.

Așteptase până când Mercedesul colonelului Pilz se îndepărtă ca să se ducă la Toyota lui parcată în fața localului *Ora 25*. Înainte de toate, trebuia să-i dezvăluie lui Thomas Sands ce a aflat. Nu se știe ce i s-ar putea întâmpla. Nu îi venea să creadă că neamțul s-a lăsat păcălit. Cu condiția ca, în mod conștient, să nu-l fi pus pe o pistă falsă.

Coborâse puțin geamul ca să intre aerul răcoros și continua să meargă încet pe străzile pustii din Kabul. Cartierul „seh" era întunecat și liniștit. Pe bulevardul Darulaman se întâlni cu o Volga numai cu șoferul la volan, cu o bandă roșie ca taxiurile, care rula la fel de încet ca și el. Inima îi bătea cu putere în piept fie din cauza altitudinii orașului Kabul, fie a drogului sau a stării de anxietate.

Când ajunse în fața casei americanului, aprinse brusc faza mare a farurilor. Însă drumul pietruit era pustiu. Opri prudent mașina la două sute de metri mai înainte și se întoarse pe jos.

Soneria nu se auzea de afară. Malko rămase cu degetul pe buton până când văzu o lumină aprinzându-se la parterul vilei. Ușa se deschise și auzi vocea lui Thomas Sands întrebând în engleză:

— Cine este?

— Malko.

Ușa se deschise. Americanul era îmbrăcat într-un halat de casă roșu aprins din care ieșeau două picioare păroase. Păr

că se uită și mai câș ca de obicei. Pungile mari de sub ochi îl îmbătrâneau. Ținea mâna dreaptă în buzunarul halatului. Își trecu agasat mâna prin părul ciufulit.

— Ce se întâmplă? E abia cinci dimineața.

— Am făcut ore suplimentare, spuse Malko.

— Nenorociții, izbucni Thomas Sands. Eram sigur că nu vor face nimic până la întoarcerea regelui!

— Azi e luni. Cel târziu sâmbătă. Lin Piao va fi la Beijing, zise Malko. Via Pakistan.

Thomas Sands părea năuc și distrus. Cu un gest mecanic scoase din buzunarul halatului un mic Colt „Cobra 38" Salonul era mobilat fără farmec, cu câteva cuverturi afgane aruncate neglijent pe fotolii. Într-un colț, era un teanc de reviste „Playboy" și alte publicații. Pentru un celibatar, viața la Kabul nu era prea amuzantă. Pe măsuța joasă zăcea o sticlă de whisky pe trei sferturi goală. Americanul își turnă o porție zdravănă și o dădu pe gât. Se cutremură și figura cenușie căpătă un pic de culoare. Se ridică și zise:

— Asta e tot ce ați aflat?

Malko își zise că îi va turna whisky-ul în cap și îi va da foc.

— Dacă vreți, eu pot să mai fumez hașiș împreună cu colonelul Pilz. Cu siguranță că îi va face plăcere să-mi destăinuie ora plecării și itinerarul...

Americanul sughiță și își ceru scuze.

— Să stăm și să judecăm puțin. El a spus „poimâine" Eu cred că asta se va petrece în timpul nopții, deci în noaptea de miercuri spre joi. Iar de aici nu pot să plece decât la Peshawar. Dar după cum a spus, nu vor merge pe drumul din Khaybar Pass...

— Așa este, făcu Malko. Asta înseamnă că rămân doar vreo sută de kilometri de supravegheat...

Sincer vorbind, nici nu vedea ce ar încerca să facă. Frontiera muntoasă dintre Pakistan și Afganistan era un labirint de cărări și de pasuri care nici măcar nu apăreau pe hartă... Extraordinara lui faptă de vitejie risca să fie total nefolositoare. Thomas Sands reflecta cu capul în mâini. Brusc se cutremură.

— Mă duc să mă îmbrac, zise el. Așteptați-mă cinci minute.

Se făcu nevăzut pe scară înainte ca Malko să aibă răgazul să-l întrebe ce avea de gând. Pe masă mai era și o sticlă de votcă Krepskaia. Își turnă o porție dublă, puse o sticluță de Gini și își făcu un cocteil pe care îl bău dintr-o dată.

La ora aceea, nu se simțea în stare să bea votcă simplă... În schimb, acest amestec îl răcorea.

Toyota nimeri într-o groapă și se opri. Strada se înfunda în deșert ca de altfel toate drumurile din Kabul. Cu toate astea, se aflau doar la trei sute de metri de *Intercontinental*, în partea de nord-vest a orașului, în apropiere de drumul spre Charikar. Thomas Sands coborî primul și bătu la ușa unei case din chirpici.

— Fiți atent, șopti Malko.

Pe partea cealaltă a drumului, un afgan înfășurat într-o cuvertură stătea pe jos cu o pușcă veche între picioare. Sforăitul lui făcea la fel de mult zgomot ca și bătăile în ușă...

— Este paznicul de noapte, spuse Thomas Sands. Trebuie să supravegheze casa unor „bogătani"

Se auziră voci înăuntru și o voce de bărbat întrebă de după ușă ceva în afgană. Thomas Sands îi răspunse în aceeași limbă. Ușa se deschise și apăru imediat Yacoub, micuțul paștu pe care i-l prezentase americanul la Peshawar. Omul factotum al ambasadei. Ciufulit, cu urdori la ochi, era îmbrăcat cu o cămașă de noapte lungă din bumbac. Se dădu la o parte ca să-i lase să intre pe cei doi musafiri. Încăperea era mobilată sărăcăcios. Yacoub părea năucit de-a binelea. Thomas Sands spuse în engleză:

— O să-i vorbesc în persană căci nu înțelege bine engleza.

Începu un lung monolog. Yacoub îl asculta și se trezea văzând cu ochii. Când americanul termină ce a avut de spus, el îi puse câteva întrebări, apoi stătu pe gânduri și spuse în sfârșit:

— *Baleh, baleh.*

Thomas Sands se întoarse către Malko.

— Yacoub ne va ajuta. Îi cunoaște pe toți contrabandiștii din

---

1. Da, da (n.a.)

Nuristan. Spune că cei care trec fraudulos folosesc întotdeauna același drum — într-o zonă de douăzeci de mile, la nord de Pasul Khaybar — și crede că poate să găsească drumul pe care merg ei. Va pleca imediat spre Pasul Khaybar. Se pare că în acest anotimp un singur drum este practicabil.

— De ce naiba afganii nu folosesc un convoi militar pe drum? întrebă Malko. Doar sunt acasă la ei. nu trebuie să se ascundă.

Thomas Sands clătină din cap:

— Pentru că nu sunt nebuni... Armata este dezbinată de ruși. În spatele fiecărui gradat afgan. se ascunde un ofițer rus. Cu siguranță că rușii le vor face o măgărie. Nu uitați că și ei îl vor pe generalul Lin Piao. Afganii care îi urăsc într-adevăr trebuie să fie încântați... Însă cu contrabandiștii paștu nu se întâmplă același lucru. De vreme ce sunt plătiți. nu se amestecă în politică. Pe urmă, dacă Lin Piao va pleca cu un convoi militar, și nu va putea fi însoțit în partea cealaltă a granației. Eu nu cred că pakistanezii sunt dornici să se amestece oficial în această afacere.

Malko se uită la ceas. Într-o jumătate de oră se va lumina. Yacoub se îmbrăca în tăcere. Peste cămașa afgană își puse o haină în stil european. Nevastă-sa nici nu se clintise din loc. Prin semiîntuneric, Malko zări doi ochi negri plini de neliniște.

— Sunt gata, zise paștu.

— Să presupunem că identificați convoiul. În acest caz, ce aveți de gând să faceți? îl întrebă Malko.

Profilul de grec al lui Thomas Sands rămase împietrit.

— Îl atacăm și îl răpim pe generalul Lin Piao, răspunse el pe un ton calm.

Colonelul Kurt Pilz nu reușise să adoarmă. Cu creierul îmbibat cu hașiș, se chinuia să-și aducă aminte ce se întâmplase seara trecută. Birgitta dormea cu fața în sus, pe jos, pe perne. Neamțul se gândi că ea era singura care știa să răspundă la întrebările care îl frământau. Se aplecă și o scutură. Birgitta mormăi și deschise ochii fără să îl vadă.

— Cine este bărbatul care a venit cu tine?

Neamțul își apropie fața de a ei. Nu simți nici o reacție din partea ei. Apoi tânăra își mișcă imperceptibil buzele, iar fața își

recăpătă imobilitatea. Kurt Pilz repetă întrebarea. Dar de data asta nu obținu chiar nimic. Birgitta dormea cu ochii deschiși...

Se lăsă într-un fotoliu suspinând și începu să se gândească. Cu cât reflecta mai mult, avea impresia că discutase și altceva cu străinul decât despre sex. Dar, în ciuda eforturilor, nu reușea să-și aducă aminte. Se ridică. Peste patru ore, trebuia să fie la birou. Starea de anxietate și enervarea îl făceau să se simtă și mai obosit. Se duse în baie și își văzu în oglindă imaginea ochiului sănătos roșu și umflat. buza mutilată și cicatricea de pe tâmplă.

Se întoarse în living-room și o contemplă pe nemțoaică dormind. Un val de ură îl făcu să simtă un ghem în stomac. Era obișnuit cu trăsnăile și cu aventurile ei. Nu ignora faptul că era în stare să se dea primului venit dacă era beată sau drogată. Până la urmă o să-l determine să facă o prostie. Birgitta se mișcă în timpul somnului. dezvelindu-și picioarele până sus. Colonelul Pilz înghiți în sec. Acest corp care i se oferea în toată splendoarea lui îl înnebunea pur și simplu.

Colonelul Pilz stătu pe gânduri. Se dezbrăcă repede și se întinse lângă Birgitta. Nu reacționă nici atunci când el îi scoase fusta și slipul... Când o pătrunse, ea gemu ușor, îl cuprinse în brațe, dar nu deschise ochii. Neamțul o posedă cu furie, gândindu-se că pentru ea nu reprezenta decât un mascul oarecare în plus.

Epuizat. rămase lungit lângă ea. Se gândi iarăși la străinul blond. Nu avea decât să dea un telefon ca să fie imediat urmărit, filat sau chiar arestat. Dar avea o ezitare. Până acum dăduse destule ordine să fie urmăriți diverși bărbați pe care îi cunoscuse prin intermediul Birgittei. Dar nu primise decât rapoarte despre aventuri amoroase și despre beții în care fusese amestecată mereu și tânăra nemțoaică. De fiecare dată a trebuit să suporte în tăcere ironia abia disimulată a subordonaților săi afgani. Îi venea să urle de furie. De data asta. se hotărî să facă singur cercetările. Nu mai voia să fie ridicol.

— Glumiți, zise Malko.

Thomas Sands nu-și lua nici o clipă privirea de la drum. În spate, Yacoub părea adormit, deși se lumina de ziuă.

— Vă este frică?

Malko ridică din umeri.

— Nu, dar nu sunt plătit ca să atac diligenţe. Şi nu îmi dau seama cum puteţi să duceţi până la capăt o operaţiune de anvergură numai cu trei persoane.

Americanul îi zâmbi cu ironie.

— Cine v-a spus că sunt numai trei? Yacoub va recruta câţiva *nafari*[1] ca să atace convoiul.

— Albi?

— Nu, nişte paştu ca el. Nu a mai plouat de vreo optsprezece luni, iar turmele mor de foame. Aceşti tipi sunt gata să facă orice pentru un pumn de bani. Sunt puternici şi cei mai buni trăgători din lume. Englezii au simţit pe pielea lor această tristă experienţă acum douăzeci şi patru de ani, în Khaybar Pass. O mână de paştu au nimicit Regimentul al doilea de la Gurkhas.

Malko nici nu se străduia să înţeleagă.

— Vreţi să spuneţi că vor masacra tot convoiul doar ca să îl prindă pe chinez?

— Dacă va fi nevoie, zise Thomas Sands cu răceală. Jocul merită osteneala. Nu avem dreptul să-l lăsăm pe Lin Piao să ne scape.

Malko frână şi parcă pe marginea bulevardului pustiu.

— Nu sunt de acord. Nu sunt un asasin.

Thomas Sands se întoarse uşor spre el şi zise pe un ton egal:

— Fie că sunteţi sau nu de acord, este exact acelaşi lucru. Eu comand la Kabul. Să plecăm, suntem grăbiţi.

Ochii aurii ai lui Malko căpătară nuanţe de verde, ceea ce era semn rău.

— Aş putea să vă năruiesc toate proiectele, ameninţă el.

Frumosul profil al lui Thomas Sands abia se mişcă.

— Dacă m-aş fi gândit că faceţi aşa, v-aş fi eliminat, spuse el.

Apăsă intenţionat pe ultimul cuvânt. Malko reflectă câteva clipe. Se găsea în încurcătură. Cel mai bine era să elimine pagubele. Plecă fără să răspundă.

Până la vila americanului nu mai scoaseră nici o vorbă. Acesta coborî, iar Yacoub veni în urma lui.

---

1 *Oameni în limba afgană (n.a.)*

Malko plecă fără să-i strângă mâna. Cinismul rece al americanului era împotriva moralei sale. Știa că există o rațiune de stat, dar refuza să i se supună.

Kurt Pilz o contempla pe Birgitta care se săpunea sub duș. Ca de obicei, după ce fuma mult, tânăra era morocănoasă și prost dispusă. Avea oroare de faptul că amantul ei profita fără ca ea să simtă nici cea mai mică plăcere. Ca să-l sfideze, ea își freca pubisul cu buretele pândindu-l pe Pilz printre genele lungi. Însă neamțul avea alte preocupări acum.

— Ce am mai spus aseară? o întrebă el străduindu-se să pară vesel.

Birgitta se opri din săpunit.

— Cum adică, ce ai mai spus?

El strivi țigara de peretele dușului.

— Da, despre ce am vorbit cât am fost în „călătorie"

Avea oroare de această expresie. Tânăra nemțoaică ridică sprâncenele sincer mirată.

— Nu știu nimic, zise ea cu umor. Și eu eram în „călătorie" În fond, ce e cu asta?

Pilz se strădui să adopte un ton leger, fără să o privească.

— Eu nu îl cunosc pe prietenul tău. Am multe responsabilități în meseria mea. Cea mai mică indiscreție este extrem de periculoasă.

Birgittei puțin îi păsa de indiscrețiile lui. Se săpunea mecanic, încercând să-și amintească seara precedentă. Pilz insistă:

— Cine este acest bărbat blond? Ce face la Kabul?

— Cred că este ziarist, făcu Birgitta morocănoasă. Peste cinci minute o va întreba dacă s-a culcat cu el, iar ea va nega, apoi el o va acuza că minte și va pleca...

— Un ziarist!

Kurt își încordă maxilarele. Lui nu îi plăceau ziariștii. Tocmai fiindcă prin natura meseriei lor, dădeau la iveală exact ceea ce voia el să ascundă cu atâta grijă...

— Mi se pare că am discutat despre multe lucruri care l-ar putea interesa pe un ziarist, insistă el.

Brusc, în mintea Birgittei se produse un declic. Deseori hașișul îi ascuțea atenția în loc s-o diminueze. Discuția dintre cei

doi bărbați îi revenea acum în frânturi, însă cu o claritate surprinzătoare. Avea impresia că o bandă magnetică i se derula în cap.

În mintea ei, vocea rece și energică a lui Malko contrasta cu aceea a colonelului Pilz. Înțelese pe dată că se petrecuse ceva anormal. Nu înțelegea unde voia să ajungă cu chinezii lui, dar îl va întreba.

— Nu îmi mai aduc aminte nimic, spuse ea. Cred că ai vorbit despre amor, cum faci tu de obicei, nu te gândești decât la asta. Ești obsedat de păsărică.

Încă o expresie de care îi era groază colonelului. Birgitta se uita la el cu ironie și nevinovăție în același timp, iar Kurt își dădu seama imediat că îl mințea.

Se obișnuise de mult cu minciuna. Doar asta îi era meseria. Nu mai insistă fiindcă nu îndrăznea să o atace pe Birgitta în mod direct, cu atât mai mult cu cât nu știa în legătură cu ce minte.

— Pe diseară, zise el cu amabilitate. Te invit să cinăm la *Ora 25*, la nouă.

Malko contempla o vacă ce păștea melancolică într-o rigolă, în fața Moscheei Albastre. De patru ore se plimba prin Kabul fie pe jos, fie cu mașina, iar acum era sigur că nu fusese urmărit. Acest lucru însemna că neamțul nu își dăduse seama de nimic. Chemă un taxi și se urcă. Era un Plymouth antic cu parbrizul crăpat, zegos, fără tapițerie. Șoferul bărbos, îmbrăcat în zdrențe se întoarse către el cu un zâmbet larg.

— *No good!*

Era tot ce se putea spune. Malko îi spuse prin gesturi să-l ducă la Ambasada americană. Din fericire, începuse să cunoască orașul Kabul. După aceea, fără să se ascundă, se opri și intră în ambasadă. Thomas Sands era în birou. Îndată ce secretara închise ușa, zise triumfător:

— Asta e!

— Asta e, ce?

— Yacoub a identificat convoiul. Îl conduce un văr de-al lui.

— Un văr de-al lui! Păi atunci...

— Astfel a putut să obțină mai ușor informații. Afganii au plătit patru sute de mii în bani de-ai lor. În afară de protecția

obișnuită. mai sunt doisprezece oameni din „Masounillate Milli" poliția secretă, echipați cu toții cu arme moderne. Puști de asalt G-3 și două mitraliere. Se tem mai ales de ruși, căci ei i-au recomandat șefului caravanei să nu asculte de nici un ordin expres al oricărui detașament militar.

— Yacoub va trage în vărul lui? întrebă Malko îngrozit.

Thomas Sands murmură ceva urât la adresa legăturilor de familie. Se pare că Yacoub nu murea după văru-său.

Malko se gândi imediat la altceva.

— Nu le este teamă că Lin Piao va fugi?

Americanul clătină din cap.

— Este rănit. Îl transportă pe o targă, escortat de mai mulți chinezi. Caravana se întâlnește cu alți chinezi pe teritoriul pakistanez.

Malko ridică privirea la cer.

— Ei bine, nu vă rămâne decât să ridicați o mică armată.

— Yacoub a găsit cinci oameni de încredere.

Americanul părea extrem de serios. Crezu că nu a înțeles bine.

— Cinci oameni! O să atacați niște tipi înarmați cu mitraliere și cu puști de asalt?

O lucire aproape sadică trecu fulgerător prin ochii șașii ai lui Thomas Sands.

— Facem o șmecherie, zise americanul laconic.

— Ce șmecherie?

— Yacoub vă va explica la timpul potrivit.

— Sper să meargă. Dacă nu, nu veți mai avea ocazia s-o luați de la început.

— Dumneavoastră, nu eu.

Malko rămase fără grai.

— Vreți să spuneți că dumneavoastră nu veți participa la această expediție?

— Exact.

Americanul zâmbi nevinovat.

— Eu sunt al șaptelea secretar din Ambasada Statelor Unite la Kabul. Cum credeți că se va simți guvernul meu dacă îmi vor găsi cadavrul acolo? În schimb, dumneavoastră sunteți un ziarist *free-lance*.[1] Cred că asta sare în ochi numaidecât.

---

1. Profesionist independent (n. t.)

Malko se simțea întotdeauna puțin dezarmat de pragmatismul și franchețea americanilor. Deși luciditatea îi era puțin impregnată de cinism, nu reușea niciodată să se dezbare de atavismul său de mare senior.

— Sper că veți avea grijă să am o înmormântare așa cum se cuvine, spuse el.

— Nu vorbiți prostii, i-o tăie brusc Thomas Sands. Totul va merge ca pe roate. Toată lumea mi-a împuiat capul că sunteți un tip formidabil. Și, mai ales, că aveți un noroc chior.

— O să am mare nevoie, oftă Malko. Să presupunem că nu vom fi masacrați. Ce va trebui să fac cu generalul Lin Piao?

Pe perete era prinsă în piuneze o hartă mare a Afganistanului. Sands luă o linie și îi arătă două piuneze albastre înfipte în apropierea graniței pakistaneze.

— Acesta este cu aproximație locul intervenției, zise el punând linia pe prima piuneză. De acolo, Yacoub vă va conduce la locul de întâlnire cu elicopterele noastre. Am reușit să obținem dreptul de survol al Pakistanului, sub pretextul că executăm unele manevre. Aparatele vor pleca din Kandahar, se vor îndrepta spre sud și vor merge paralel cu frontiera. O vor traversa pe lângă Hesarak... Radarele rușilor nu pot să le depisteze căci vor zbura la mai puțin de o mie de picioare. Vă vor aștepta de la șase dimineața și se vor întoarce la amiază. Dacă totul merge bine, generalul Lin Piao va pleca imediat la bordul unui Boeing 707 aparținând companiei Air France, iar dumneavoastră vă veți întoarce la Kabul împreună cu Yacoub.

Malko privea harta. Era un plan cam îndrăzneț. De câțiva ani încoace, CIA nu a mai realizat astfel de performanțe decât foarte rar. Dacă acțiunea aceasta dădea greș, consecințele erau ușor catastrofale.

— Nu vă este teamă că rușii vor ataca Boeing-ul 707?

Thomas Sands avu un zâmbet rece.

— Prin preajmă vor fi douăsprezece „Phantoms" ca să-l apere. Au ajuns în dimineața asta la Teheran. Rușii nu vor risca să-și trimită Mig-urile 23 ca să atace niște avioane americane deasupra unei țări neutre.

Malko rămase pe gânduri. Diferența dintre mijloacele puse la bătaie pentru partea oficială a acțiunii și cele neoficiale era de-a dreptul strigătoare la cer...

— Care va fi versiunea oficială?

— Dumneavoastră nu existați, bineînțeles, făcu Sands. Oficial, generalul Lin Piao se va prezenta la ambasada noastră ca să ceară azil politic. Dacă reușim să punem mâna pe chinez, David Wise vă va rămâne recunoscător toată viața.

Recunoștința *lui David Wise... Malko nu credea* în așa ceva. Șeful Diviziei Planuri din cadrul CIA avea sentimentalismul unui computer. Spera numai să câștige destui dolari ca să plătească factura acoperișului castelului și să-și cumpere câteva lăzi cu Dom Pérignon și de Moët et Chandon ca să-și primească prietenii cu demnitate. Dar Thomas Sands nu înțelegea astfel de lucruri.

— Mai trebuie să punem la punct câteva detalii, spuse americanul. Vă întâlniți cu Yacoub la bazarul de bijuterii, peste o oră.

Birgitta închise telefonul nedumerită. Nu răspundea nimeni în camera lui Malko de la *Hilton*.

Își puse cojocul și ieși din hotelul *Green* unde venise special ca să-i dea telefon. Se întunecase deja. Stătu o clipă pe gânduri când ajunse fața Ambasadei Pakistanului. Îi era frică. Mai avea timp să-l găsească pe Kurt și să-i mărturisească bănuielile ei, să-i spună ce întrebări îi pusese blondul.

Ea ocoli mobilierul expus chiar pe trotuar. Un negustor de cojocele o strigă. Era ora la care centrul Kabulului era foarte animat, însă Birgitta se simțea foarte singură. Deși lua droguri, pentru prima oară de câteva luni de zile avea sentimentul că voia să plece din acest oraș trist, înconjurat de munți, în care nu vedea o vitrină mai elegantă. Se săturase până peste cap de arme vechi, de bijuterii turkmene și de cojocele. Ca și de colonelul Kurt cu poftele lui cu tot.

— La naiba, își zise Birgitta, am douăzeci de ani și sunt frumoasă. Oare ce caut eu aici?

Se îndrăgostise încă o dată. Acum de Malko. Îl mai dorea încă și voia să se oglindească în ochii lui aurii...

Se întoarse brusc, de parcă ar fi presimțit ceva. Simțise prezența cuiva. Zări un afgan care urina lângă un copac. Tristețea o enervase. Știa că, dacă îl înșela pe colonelul Pil

își risca viața. Stătu pe gânduri. La marginea trotuarului un taxi Volga încetini. Asta o făcu să se hotărască. Îl opri și se sui în el.

— La hotelul *Hilton*, *ceru ea*.

Capitolul VIII

Ghemuit în spatele magazinului, unde nici măcar nu putea să stea drept în picioare, Malko se pitulase după mormanul de bijuterii turkmene din argint masiv. Și pereții erau acoperiți cu ele, iar negustorul le scotea cu pumnul din cutiile lor de carton. Deodată, prin ușa întredeschisă, zări silueta lui Yacoub.

Malko puse imediat brățările la loc și ieși scuzându-se. Mulțimea compactă defila pe străduțele bazarului, dar numai el era singurul european. Paștu îi zâmbi.

— *You need a rifle, sir.* [1]

Vocea lui Yacoub era blândă, însă dominatoare. Malko se gândi că Thomas Sands nu îl pusese în temă.

— Am un pistol, spuse el.

Paștu scutură din cap cu un zâmbet politicos și umil.

— Nu vor asculta de dumneavoastră dacă vă duceți doar cu asta. Ei zic că e o armă pentru femei. Haideți.

Malko renunță să mai discute și îl urmă pe paștu cel scund. Cu mustăcioara lui, cu tenul măsliniu și nasul coroiat, Yacoub ar fi putut juca cu succes rolul unui trădător în filmele americane de dinainte de război. Virară la stânga și ieșiră din bazar, după ce trecuseră prin fața zecilor de magazine cu arme vechi.

Marele bulevard Jadimaiwan, mărginit pe ambele părți de bazare, era plin de lume. Malko zări vreo sută de oameni care luau cu asalt o dugheană amărâtă. Coada ajunsese pe șosea, fără să se sinchisească de mașinile Volga ce mergeau pe lângă trotuare.

— Se bat? îl întrebă Yacoub.

Paștu zise dezamăgit:

---

1. Aveți nevoie de o pușcă, domnule. (n.a.)

— Nu. stau la coadă la zahăr. La Kabul nu se mai găsește deloc.

Viră imediat la stânga, pe o alee cu noroi ce venea până în mijlocul bazarului. Malko recunoscu intrarea în bazarul de bijuterii. Dar paștu se angajă la dreapta, îndreptându-se în direcția opusă.

— Iată bazarul de arme, zise Yacoub.

Vreo șase dughene mizerabile din lemn expuneau puști de vânătoare și de luptă, pistoale și o mulțime de tocuri pentru armă din piele bej. La câțiva metri de acolo, câțiva afgani confecționau de mama focului haine la niște mașini de cusut vechi de când lumea.

Yacoub se duse la a treia dugheană. Negustorul scoase șapca jegoasă când îl văzu pe Malko și îl îmbrățișă pe Yacoub. După aceea, îi conduse pe cei doi în spatele dughenei, lăsând armele în paza unui băiețaș.

Partea din spate era plină de lăzi cu muniție făcute din lemn alb. Afganul scoase un cui și aproape imediat se deschise o ușiță pe care se ajungea într-o ascunzătoare întunecoasă. Negustorul intră și le făcu semn lui Malko și lui Yacoub să-l urmeze. Aprinse un bec. Încăperea era plină de lăzi. O pânză cauciucată acoperea un obiect care ocupa tot centrul. Cu mândria unui sculptor care își dezvelește prima operă de artă, afganul o trase și scoase la iveală o mitralieră așezată pe un trepied.

Yacoub îngenunche lângă ea și îi mângâie țeava cu gingășia unei tinere căsătorite care își iubește soțul. Malko se grăbi să lămurească lucrurile.

— Este cam mare pentru ce ne trebuie nouă, i se adresă el lui Yacoub.

— Face în jur de șapte sute de dolari, zise paștu. Plus șase lăzi cu muniție...

Malko se prefăcu că nu aude. Întristat, negustorul lăsă la o parte mitraliera și scoase o ladă plină cu pistoale de toate calibrele. Llama, Beretta, Colt, Herstall și alte câteva imitații pakistaneze... Yacoub luă un Colt mare automat și i-l arătă lui Malko.

— Numai cincizeci de dolari.

Ochii îi străluceau de dorință.

— Luați-l. îi spuse Malko. vi-l fac cadou.
Paștu doar că nu îi sărută mâna.

Malko ieși în sfârșit din dugheana negustorului de arme copleșit de temenelele afganului. Yacoub îl convinsese să cumpere o pușcă Lee-Enfield semiautomată, care cântărea pe puțin o tonă, și Colt-ul „45" cu muniția aferentă. Mai întâi, negustorul le oferise vreo șase grenade din Pakistan. Le-ar fi furnizat armele direct în locul ales de Yacoub, iar Malko plătea în avans.

— Mitralierele se vând la liber? întrebă el.

Yacoub abia schiță un zâmbet.

— Nu. nu chiar. Iar grenadele. nici atât. Însă în Afganistan. toată lumea are arme. Mai dă omul din când în când câte un pistol unui polițist și are liniște...

Yacoub era foarte încântat de târguielile făcute. Întunericul se lăsase, iar Malko se simțea mai în siguranță. În câteva ore, va ști dacă Pilz se lăsase tras de limbă sau nu.

— Acum trebuie să ne întâlnim cu cei ce vor veni cu noi, zise paștu.

Se urcară în Toyota. Condus de Yacoub, Malko străbătu iarăși tot centrul cartierului Shar-I-Nau. Trecură prin fața Ambasadei Japoniei ca să ajungă în capătul unei străduțe care se pierdea pe un teren viran.

Acolo, la poalele zidului fortului din Kollola Koshta, niște nomazi își instalaseră corturile peticite. Copiii se jucau primprejur. iar femeile păzeau câteva oi și câteva cămile. Yacoub intră în cortul cel mai mare urmat de Malko. Înăuntru putea de te trăsnea. Pielicelele de oaie care serveau drept mobilier absorbiseră sudoarea a zeci de generații... Două lămpi cu gaz aruncau o lumină anemică. Vreo șase bărbați păreau identici, cu mustățile stufoase; cu turbanele și toți stârbi stăteau pe jos în jurul unei tăvi din aramă plină cu ceșcuțe și cu farfurioare. Toți erau îmbrăcați cu costume paștu, cu cartușiere și centuri late. Și când dormeau, țineau pușca lângă ei... Yacoub îl invită pe Malko să se așeze și îl servi cu un ceai călduț într-o ceșcuță ciobită.

În timp ce Yacoub începea să discute cu cei cinci bărbați. Malko îi observa pe cei care stăteau în fața lui. Cel mai bătrân trebuie să fi avut vreo șaizeci de ani. Dar nici ceilalți nu erau prea tineri. Nu-i dădeau nici o atenție lui Malko, ci se uitau fix la Yacoub. Cel mai în vârstă conducea tratativele cu frânturi de fraze și onomatopee. În final, paștu cel scund se întoarse spre Malko.

— Ne cer cincizeci de doalri de căciulă și două mii pentru cei care vor fi uciși. De asemenea doresc să le plătiți cartușele...

Yacoub părea șocat de asemenea pretenție. Cincizeci de dolari ca să fie omorâți!

— Le-ați explicat cu exactitate ce vreau de la ei? îl întrebă Malko.

Yacoub le spuse ceva celor cinci oameni care izbucniră în râs, apoi traduse:

— De obicei, se bat pentru nimica toată. Nu se tem de nimic. Sunt cei mai buni trăgători pe care îi cunosc.

— Nu le pasă că se amestecă într-o treabă politică?

Yacoub traduse. Cel mai în vârstă chicoti și răspunse printr-o frază scurtă:

— Calul de dar nu se caută la dinți... Doar o să le dați bani...

Malko își aminti de puștile vechi și ruginite. Când se gândea că CIA cheltuia milioane de dolari pe arme... Pe lângă pușcoacele astea, arma Lee-Enfield cumpărată de la bazar era ultimul răcnet.

— Aveți vreun plan? îl întrebă el pe Yacoub.

Urmară alte discuții. În final, Yacoub făcu rezumatul:

— Ei cunosc traseul convoiului. Toți pleacă din același loc, un depozit imens aflat pe malul râului. La trei ore de acolo, este un defileu în care, cu o mână de oameni, se poate nimici o caravană. A noastră este obligată să treacă pe acolo.

— La ce oră va trece?

— În zori. Pe la cinci. Noi vom merge pe drum cu un Jeep, la doi kilometri în apropierea defileului. După aceea, va trebui să o luăm pe jos...

Malko avu impresia că visează. Parcă ar fi într-un film western.

— Domnul Linge nu s-a întors încă.

Birgitta se uită printre genele lungi la funcționarul de la recepție care o sorbea din ochi. După aceea, ea se duse la *Bamyan Bar*. Imediat ce se așeză, ceru al treilea whisky. Era nouă seara și îl aștepta pe Malko de la șapte. Cu cât se înnopta mai tare, cu atât avea mai mult chef să fumeze. Se lupta cu această poftă nebună să-și facă o țigară cu hașiș. Însă la *Intercontinental* nu era voie să faci așa ceva. Și așa ceilalți clienți se holbau la capul ei ras și la picioarele lungi care se iveau dintr-un șort făcut din niște jeanși vechi. Rușinată, își acoperi genunchii cu pieptarii cojocelului.

O voce îi șoptea să mai rămână. Voia să afle ce voia noul ei amant și cine era. În mintea ei încolțise un plan. Va accepta să nu îi spună absolut nimic colonelului Pilz, dacă Malko o va scoate din Afganistan și îi va da ceva bani.

Excitată de alcool, simțea niște furnicături în pântece. Gândindu-se la Malko, îi veni cheful să facă dragoste.

* * *

— Când plecăm din Kabul?

— Imediat, făcu Yacoub. Trebuie să mergem vreo patru ore, apoi pe jos, cam o oră. Trebuie să fim pe poziții înainte de ivirea zorilor.

Malko se uită la cei cinci paștu zdrențăroși.

— Chiar putem avea încredere în ei?

Yacoub păru sincer șocat.

— Sunt oameni de cuvânt. Se vor lăsa uciși, dacă va fi nevoie. În plus, vor primi și mărfurile caravanei.

Jaf la drumul mare! Asta mai lipsea. Malko simți cum roșește. El, o Alteță Serenisimă, Cavaler al Ordinului de Malta, se pregătea să atace o caravană ca un bandit oarecare.

Afară se auzi un zgomot de motor, iar Yacoub ieși din cort. Câteva clipe mai târziu, se întoarse vesel. Cei cinci paștu nu se mișcaseră din loc.

— Jeep-ul Toyota a sosit cu armele, zise el. Putem să plecăm.

Zise ceva în paștu și cei cinci „mercenari" se ridicară toți odată, apoi ieșiră pe rând din cort. Când trecură pe lângă Malko, cel mai vârstnic se opri, se scotoci în curea și scoase un Mauser de calibru mic, legat cu sfoară. Îi zâmbi lui Malko și zise câteva vorbe de neînțeles pentru el, dar pe care Yacoub le traduse numaidecât:

— Spune că este pentru răniți ca să nu risipim muniția destinată puștilor...

Ce băiat prevăzător. Malko preferă să nu răspundă. Paștu se înghesuiau deja în Jeep sub privirile nedumerite ale femeilor adunate în jurul focului. Se urcaseră toți cinci în spate cu puștile lor. Malko se urcă în față lângă Yacoub care conducea.

— Nu mai trecem pe la hotel? întrebă el.

Paștu ocoli două cămile care mergeau în întuneric și spuse:

— Nu. fiindcă nu e în drumul nostru.

Birgitta ridică din sprâncene mirată când chelnerul îi aduse nota de plată. O costa opt sute de afgani! La optzeci de afgani pentru un dolar, asta însemna o mică avere numai pentru cinci pahare de whisky *J & B*. Dar nu avea nici un chef să plătească. Era ora zece și Malko tot nu venise. Colonelul Pilz o aștepta de o oră.

Se ridică, ieși din *Bamyan Bar*, se duse la recepție și ceru o foaie de hârtie și un plic.

„Sunt la *Ora 25*. Vino. Trebuie să-ți spun ceva."

Semnă biletul și înmână plicul lipit afganului de la recepție. După aceea, se îndreptă cu pas leger spre hol, dar nu mai intră în bar. Coborî în grabă scara ce ducea la subsol. Cunoștea bine locul. După ce merse pe un coridor, pătrunse în sala de bal întunecată și ieși pe ușa din dos.

Îndată ce se văzu departe de privirea portarului, începu să alerge prin labirintul care ducea la strada în pantă. Colonelul Pilz trebuie să fie extrem de furios. Măcar de-ar găsi un taxi.

Pe străzile din Djalalabad nu era nimeni, în afară de câțiva oameni care se învârteau pe lângă trei camioane pregătite să

plece la Kabul, aflat la o sută optzeci și cinci de kilometri. Afganilor le plăcea să conducă noaptea. Yacoub conducea încet și regulamentar. Pe jumătate adormit, Malko privea casele negre ce defilau prin fața lui. Era sleit și amorțise. Prin pasurile din Kabul, Toyota mergea cu treizeci de kilometri la oră.

Yacoub claxonă brusc, pentru a evita o cămilă adormită pe marginea drumului. Acest incident îl trezi complet pe Malko.

— Mai avem mult?

— O oră de mers pe pistă, zise Yacoub.

Paștu avea sub ochi cearcăne vineții. Era a doua noapte când nu dormea. Lui Malko îi era rușine că ațipise. În spate, cei cinci mercenari dormeau duși, ghemuiți unii în alții.

Colonelul Pilz se așezase la masa cea mai ferită din restaurantul *Ora 25*, încât Birgitta crezu la început că nu venise. Când o zări, îi făcu semn cu mâna, un gest foarte obișnuit la el. Gâfâind încă, tânăra se lăsă pe banchetă și îl sărută.

— Am adormit, zise ea. Am venit într-o goană.

Pentru mai multă siguranță, ea îi ceruse taximetristului pe care îl oprise pe drumul ce cobora de la *Intercontinental* să o lase în fața Moscheei Albastre. De acolo, venise pe jos. Pe Kurt Pilz îl apuca groaza când întârzia. Într-o zi, o pălmuise în public. Însă în seara asta părea foarte bine dispus. Luă mâna Birgittei și i-o sărută.

— Nu-i nimic, acum ești cu mine.

Birgitta se relaxă. Figura lui Malko îi juca obsesiv în fața ochilor. Orchestra filipineză începu să cânte, iar acest lucru îi goli mintea de orice gând. Cu o sclipire în ochi, ea șopti la urechea colonelului:

— Pot să dansez?

— Firește.

Se ridică imediat și începu să danseze singură, cu furie, ridicând brațele în sus. Cu cât dansa mai mult, cu atât avea chef să facă dragoste. Dar nu cu colonelul. În acest moment ajunse la concluzia că era îndrăgostită de Malko.

Puțin întristată, veni să se așeze. Kurt Pilz comandase deja veșnica friptură de vițel gătită după o rețetă chinezească, c

acea băutură roșiatică pe care afganii se încăpățânau s-o numească vin... Ea ceru o bere Heineken.

— Ai chef să fumezi?

De vreo jumătate de oră, pofta de hașiș îi zgândărea mintea, dar nu îndrăznea s-o spună direct. Degetele lungi se îndoiră spasmodic, jucându-se cu inelele, când scoțându-le, când punându-le la loc.

Întrebarea colonelului o luase prin surprindere. În local erau numai ei doi. Chiar și orchestra se oprise acum o oră pentru ca membrii ei să se înfrupte cu resturile bucătăriei chinezești, cu riscul de a crăpa. Birgitta făcu un mare efort de voință și spuse:

— Nu, în seara asta, nu. Vreau să fac dragoste cu tine.

Dar se gândea la Malko. Nu era cazul să precizeze acest amănunt. Colonelul îi puse mâna uscată pe coapsă și strânse cu degetele carnea tare. În ochiul sănătos plutea o licărire de veselie.

— Da, da, dacă insiști. Nu vreau să te lipsesc de această plăcere. Să mergem la mine. Ai hașiș?

Ea dădu din cap afirmativ. El se ridică imediat și ea îl urmă cuminte.

Începând cu a treia țigară, voința Birgittei începu să se înmoaie. Era o senzație extraordinară de eliberare și de bunăstare. Silueta lui Kurt Pilz pe care o vedea în fața ochilor se încețoșă brusc, dispăru de tot, apoi apăru iar foarte clară. Dar nu era același Kurt. Avea ochii aurii ai bărbatului de care era îndrăgostită, părul blond și expresia liniștită, dulce și cinică. Ea zâmbi încântată.

— De ce îmi zâmbești? o întrebă Kurt.

— Fiindcă ești frumos, spuse Birgitta. Îmi plac ochii tăi.

Kurt Pilz se simțea rece ca un pește congelat. Țigările pe care le fuma el nu conțineau nici un gram de hașiș. Era interogatoriul cel mai greu pe care l-a condus vreodată. Spre bucuria lui, Birgitta fuma întruna. Îi privea corpul superb, încercând să se convingă că putea să trăiască și fără el. De de oare îi plăceau ochii lui?

— Și mie îmi plac ochii tăi, zise el.

Birgitta era prea drogată ca să simtă tensiunea și răceala din glasul lui.

Ea râse fără ca el să-și dea seama de ce, se ridică și veni să-i mângâie cu gingășie obrajii.

— Îngerașul meu, murmură ea.

Nu îi spusese niciodată așa.

— Îți amintești ce am spus ieri? îl întrebă el.

Ea râse și spuse cu voce blândă:

— Nu ai spus mare lucru. El a vorbit întruna.

— Care el?

— Kurt.

Neamțului i se opri inima în loc. Se abținu cu greu să nu se repeadă la ea. Dar se stăpâni și o întrebă:

— Ce a spus Kurt?

Avea ciudata senzație că vorbea despre el la persoana a treia. Birgitta deschise din nou buzele într-un surâs senzual.

— Știi prea bine ce a spus, dragule.

Tăcu și se dădu brusc înapoi, prinzându-și capul în mâini, cu ochii larg deschiși.

— Mi-e frig, spuse ea, mi-e tare frig. Încălzește-mă.

Kurt se apropie de ea. Era tras la față din cauza tensiunii nervoase. Era aproape de capăt, însă, la cea mai mică greșeală, Birgitta se va închise în ea și iar va suferi umilința de a-i pune pe subordonații lui să-l cerceteze pe blond. Se așeză pe vine și o cuprinse de umeri pe Birgitta, forțând-o să se ridice.

— Vorbește cu mine!

Tânăra clătină din cap fără să răspundă. Cu ochii dați peste cap, era cufundată în visele ei. Nu se mai putea discuta cu ea. Clocotind de furie, colonelul Pilz luă de pe perete o cravașă scurtă și înaintă spre Birgitta. În ultima clipă, el se răzgândi și se așeză la loc, jucându-se cu cravașa. Noaptea nu se terminase încă.

Capitolul IX

O lucire vagă lumina orizontul la est, în spatele defileului. Malko se zgribuli. Înfășurați în boarfele lor, cei cinci mercenari paștu nici nu se mișcau, părând cu toții adormiți cu puștile lor lungi, culcați pe solul bolovănos. Stând alături de Malko, Yacoub bea cafea fierbinte din termos.

Ochii lui Malko se obișnuiseră cu semiîntunericul și distingea acum într-o vale albia unui râu secat care se pierdea în zare. În stânga lor, albia ajungea într-un șes pietros, cu un stei izolat în mijlocul ei. Pe partea dreaptă, ea se afunda în masivul muntos ce despărțea Afganistanul de Pakistan, paralel cu Pasul Khaybar.

Cei șapte oameni erau ascunși vederii de cavitățile din aglomerarea uriașă de stânci golașe. Se lumină mai mult. Piscurile munților începură să-și arate contururile clare, grandioase, cu nuanțe superbe de violet. În depărtare se auzi un foc de armă, apoi liniștea se lăsă din nou, apăsătoare și impresionantă. Nu zbura nici o pasăre, nu vedeai urmă de animal. Malko se întreba la ce distanță i se puteau auzi bătăile inimii. Yacoub își luă pușca Lee-Enfield și o examină.

— Este încărcată?

— Nu.

— Trebuie să o încărcăm imediat. Ei au auzul foarte fin.

Paștu luă ușurel un încărcător dintr-o traistă de pânză, îl montă și introduse un glonț pe țeavă. După aceea, o așeză lângă Malko. Să se mai încălzească, acesta luă o gură de cafea fierbinte. Avea senzația că se întorcea cu o sută de ani în urmă, că era un englez care făcea parte din armata Indiei. Dar era în 1972 și lucra pentru Central Intelligence Agency.

Lăsaseră Toyota la aproximativ doi kilometri. la capătul unei cărări pline de hârtoape, pe care le-ar fi greu să ducă și o targă... În cazul în care generalul Lin Piao era incapabil să meargă pe picioarele lui.

— Se vor apăra, spuse Malko.

Yacoub îl aprobă cu gravitate:

— Cu siguranță. Sunt oameni curajoși și le place să se bată.

Malko se gândi la mitraliere și la escorta pe care o avea chinezul. Era curată nebunie să atace un asemenea convoi doar cu cinci paștu.

— O să fim masacrați. spuse el.

Yacoub zâmbi misterios.

— Ba nu. Dumneavoastră nu trebuie nici măcar să trageți. Ne ajutați doar să-i terminăm pe răniți.

Ce perspectivă încântătoare...

— De ce nu vreți să trag și eu?

Dacă străbunii lui ar fi ascultat această discuție, s-ar fi răsucit în morminte. Să-i termine pe răniți! El, Cavalerul Ordinului Suveran al Mormântului Sfânt...

— Nu știu dacă sunteți în stare să trageți cu pușca, spuse Yacoub. Nu putem să riscăm.

Tăcură. Zorii se lăsau așteptați. Cu toate că acum se distingeau mai bine contururile munților. Malko văzu în vârful unui munte, cam la trei sau patru kilometri în drapta lor, un fort pătrat cu un steag ce flutura în vânt.

— Ce este acolo?

Yacoub ridică din umeri.

— Primul fort pakistanez.

— Dar oamenii din el vor vedea totul! Vor interveni.

Paștu izbucni în râs.

— Cu siguranță că nu. În primul rând, noi ne aflăm pe teritoriu afgan. Apoi, ei știu foarte bine că este periculos să iasă din fort.

Unul dintre cei cinci mercenari mormăi ceva și se duse lângă Yacoub căruia îi șopti câteva cuvinte. Paștu deveni pe dată serios.

— Iată-i!

Malko ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Își plimbă privirea peste câmpie și distinse până la urmă o masă compactă în mișcare, puțin mai închisă la culoare față de solul roșiatic. Trebuia neapărat să ai privirea ageră ca să ghicești că era o caravană. Cei cinci mercenari se desfășurau tăcuți la vreo zece metri distanță unul față de celălalt, târându-se precum omizile. Țevile puștilor erau acum îndreptate spre albia râului. Yacoub se îndepărtă și el. Malko ridică privirea la cerul movuliu. Respira adânc ca să-și domolească bătăile inimii.

Dacă totul mergea bine, generalul Lin Piao va fi în mâinile lui. Era totuși măgulitor. Se gândi ce furioși vor fi chinezii și rușii.

Colonelul Kurt Pilz aruncă cravașa într-un colț, întristat și dezgustat. Birgitta nu mai țipa. Spinarea și pieptul erau brăzdate de dungi sângerii, dar îi cruțase fața. Se întrebă încă o dată de ce făcuse toate astea.

O singură dată o lovise în creștetul ras. Lacrimile îi curseseră împreună cu creionul dermatograf. Respira cu greutate, leșinată, cu bustul gol. O lovise și peste șortul care era murdar de dungile sângerii. Din fericire pentru ea, drogul acționase ca un anestezic. Urlase doar la prima lovitură. El începuse s-o bată după ce aflase ceea ce dorea. Neamțul se așeză, aprinse o țigară, apoi se uită la ceas.

Era patru și zece minute. Nu avea prea mult timp la dispoziție. La ora asta, nu avea nici un rost să-l trezească pe ministru ca să-i spună despre ce este vorba. Îi era foarte ușor să ia singur o hotărâre.

Închise ochiul sănătos și se întrebă ce ar fi făcut generalul Gehlen, fostul lui șef, în asemenea împrejurări. Un zgomot ușor îl făcu să-l deschidă. Birgitta stătea în patru labe și se uita la el cu ură nețărmurită. Înainte ca el să facă o mișcare, ea se repezi la el, luând din zbor o scrumieră din bronz cu care îl lovi în cap cu toată puterea.

Colonelul căzu într-o parte, paralizat de durere. O văzu pe Birgitta înșfăcând puloverul și cojocul și ieși ca o vijelie pe ușă. Împietriți, cei doi paznici de la intrare o lăsară să treacă. Asistaseră deja și la alte certuri și nu mai voiau să se amestece în

treburile lor. Tânăra fugea ca o nebună pe strada pustie. Când neamțul ajunse în prag, pe jumătate amețit, ea dispăruse.

Se întoarse în living și ridică receptorul. Ca s-o găsească pe Birgitta nu era o problemă. Nu se pleca din Kabul chiar atât de ușor... Decât că va primi o pedeapsă foarte aspră. Acum avea altă grijă. Se chinui să-și adune gândurile, deși capul îl durea înfiorător.

Capitolul X

Caravana înainta într-o liniște desăvârșită, înșirată pe o distanță de o sută de metri. Chiar și călăreții din fruntea coloanei, cu puștile la piept. păreau că își mână caii în vârful copitelor. Ochii lui Malko se obișnuiseră cu lumina slabă a zorilor și distingea acum fiecare animal și fiecare om.

Malko își simțea spatele rece căci stătea lipit de o stâncă. Cu toate astea, avea impresia că era foarte expus. Cinci cămile, la o distanță de vreo doisprezece metri una de alta, mergeau în spatele oamenilor. Practic, animalele dispăreau sub mulțimea baloturilor. Pe lângă fiecare cămilă mergeau șase bărbați înarmați cu puști și burdușiți cu cartușiere. Pe cea de-a treia cămilă, Malko zări țeava neagră a unei mitraliere ușoare, prinsă într-o parte a animalului. Un bărbat mergea alături, gata să o folosească. O altă mitralieră era și pe a cincea cămilă. În urma lor mergeau agale vreo doisprezece catâri încărcați cu bagaje, iar pe lângă ei mergeau niște copilandri care îi băteau fără milă.

În fine, puțin mai în spate, Malko zări o cămilă singură, mai puțin încărcată cu bagaje. Inima bătu mai repede. Pe lângă animal mergeau cinci oameni mai mici de statură decât ceilalți. Aveau cu toții în mâini câte o pușcă de asalt. Într-o parte a cămilei era agățată o targă improvizată pe care stătea culcat un bărbat...

Malko făcu ochii mari ca să distingă mai multe detalii. Nu putea fi decât generalul Lin Piao, odinioară atotputernic, iar acum transportat ca un sac de orez...

Bucuria îi fu curmată de o constatare înfricoșătoare: nu avea nici cea mai mică șansă să pună mâna pe chinez. Ce

puteau face cei cinci paștu ai lui, chiar dacă erau vitejii vitejilor, împotriva a treizeci de oameni înarmați cu puști și cu mitraliere? Thomas Sands îl băgase într-o luptă fără speranță de izbândă.

Se întoarse și îl căută pe Yacoub din priviri ca să-i facă semn să nu atace. Nu avea nici un chef să se sinucidă. Deodată se auzi lătratul unui câine. Era un sunet atât de neașteptat încât se pregăti să apese pe trăgaciul armei. Zări animalul oprit lângă caravană și lătra de mama focului la ei. Cei doi oameni din frunte se opriră brusc. Totul se petrecu cu viteza fulgerului.

În spatele lui izbucni un urlet gros. Era Yacoub. Se auzi un foc de armă tras dinspre caravană, dar nu reușise să vadă cine a tras. După aceea se mai auziră cinci împușcături atât de apropiate, încât avu senzația că era o rafală de armă automată. Cei cinci paștu trăseseră toți odată.

Cinci detonații înfiorătoare făcură să se cutremure stâncile din defileu. Sub privirea năucă a lui Malko, cele cinci cămile împreună cu oamenii înarmați ce mergeau lângă ele păreră că dispar instantaneu într-o jerbă de flăcări, risipind în toate părțile trupurile oamenilor și ale cămilelor. Una dintre mitraliere zbură în sus și căzu pe stânci, la câțiva metri de ei, cu țeava îndoită. În locul unde fuseseră cămilele, adică în albia râului, nu mai rămăseseră decât cinci pete negricioase. Animalele fuseseră spulberate cu câine cu tot.

Unul dintre călăreți sări jos și luă pușca de pe umăr. Celălalt fu nimerit de un glonț tras de Yacoub direct în piept. Se aplecă peste șa, apoi căzu, iar calul plecă la galop.

Cei cinci paștu trăgeau acum cu o rapiditate demonică asupra trupurilor întinse pe jos, zguduite de impactul loviturilor. Unul dintre ei încercă să se ridice, dar căzu imediat la loc, cu un glonț în cap.

Malko nu avu timp să tragă nici un singur foc cu pușca lui. Cum fumul începea să se risipească, căută să zărească cămila care îl căra pe generalul Lin Pïao. Chinezii care îl înconjurau se grăbiră să tragă cămila după o stâncă. Doi dintre ei traseră câteva rafale la întâmplare înspre el. Ripostă și Malko cu pușca lui Lee-Enfield. Arma grea îi scăpă din mâini și îl văzu pe unul dintre chinezi prăbușindu-se, dar nelăsând pușca din mână.

Ceilalți reușiseră să o facă pe cămila de după stânci să îngenuncheze. Acum se vedeau doar catârii chinuiți de copiii care se opriseră și așteptau. Malko tot nu reușea să înțeleagă cum explodaseră cămilele.

Un puști se ivi brusc dintre asini și alerga spre ei. Se auzi un foc de armă. Băiatul se rostogoli și rămase nemișcat. Lăsând pușca din mână, Malko alergă la paștu care trăsese.

— Este doar un copil, zbieră el, lasă-l în pace! Trege în chinezi.

Alți doi puști veneau în goană spre ei. Deodată, aruncară un obiect în direcția lor și se culcară la pământ. Unul dintre ei fu nimerit imediat de un glonț și se chirci țipând de durere.

Fără să-i răspundă lui Malko, paștu îl trase cu un gest violent de curea, culcându-l peste el. Aproape instantaneu, două explozii seci făcură să se cutremure solul din apropierea lor. Fură acoperiți de o ploaie de pietre și de praf. Suflul îl proiectă pe Malko în paștu și se lovi cu falca de patul puștii. Amețit, își dădu seama de cruntul adevăr: puștii încercau să-i omoare aruncând în ei cu dinamită.

Alți doi alergau cu îndrăzneală spre ei printre stânci. În același moment, aruncară tuburile de dinamită. De data asta, Malko văzu clar cum descriau cu grație o parabolă prin aer. Fiind preocupat să tragă în chinezi, unul dintre paștu nu îi văzuse. Un tub de dinamită căzu la un metru de el. Avu loc o explozie surdă, iar omul păru ridicat de la sol de o forță nevăzută. Când ateriză, nu mai avea cap și brațul drept zăcea la zece metri de corp.

Malko îl văzu pe ultimul băiat apărând la un metru de el cu trei tuburi în mână. Îl recunoscu imediat pe micuțul negustor de dinamită din Landicotal. Aruncându-se între paștu și puști, alunecă între picioarele acestuia din urmă, împiedicându-l pe paștu să tragă.

Copilul căzu la pământ fără să lase dinamita din mână. Yacoub se repezi la el cu pumnalul. Malko îi dădu una peste mână puștiului și acesta scăpă dinamita.

— Lăsați-l, îi ordonă el lui Yacoub.

Paștu îl ascultă. În aer se simțea miros de sânge, de fum și de viscere. În trecătoare, în afară de asini și de chinezi, peste

tot erau numai cadavre. Ascunși după stânci, chinezii nu mai trăgeau ca să nu atragă asupra lor atenția teribililor paștu cu puștile. Malko îl ținea strâns pe băiatul cu dinamita și îl scotoci sumar. Nu avea nici o armă. Yacoub veni lângă ei îngrijorat.

— Trebuie să-l omorâm, spuse el.

— Spuneți-i băiatului că nu va păți nimic dacă nu încearcă să fugă, răspunse Malko.

Yacoub îi aruncă o privire neagră. Traduse propunerea lui Malko abia mișcându-și buzele. Copilul îl măsură pe salvatorul său plin de mirare, apoi dădu cu gravitate din cap.

— Este de acord.

Ceilalți paștu împrăștiau cu gloanțe bucăți de stâncă în jurul chinezilor. Dar nu reușiră să-i scoată de acolo. Yacoub adună tuburile de dinamită și i le arătă lui Malko.

— Astea ne ajung doar un minut.

Malko îl contrazise politicos. În mod cert paștu nu avea simțul nuanțelor. El îl voia pe Lin Piao teafăr, nu o ciorbă de chinezi...

— Trebuie să ne ducem după el, spuse Malko.

— Bine, îl aprobă Yacoub.

Se întoarse și dădu un ordin celor patru paștu care scăpaseră cu viață. Aceștia începură să înainteze imediat spre stânca după care se ascundeau chinezii. Malko și Yacoub veniră înaintea lor.

Doi chinezi traseră imediat în același timp. Un paștu se ridică ca un hopa-mitică, iar capul chinezului se făcu țăndări. Însă cel de-al doilea trase o rafală lungă în stânci cu pușca de asalt. Paștu își duse mâna la gât, scăpă arma din mână și se prăbuși. Malko se duse la el. Sângele curgea ca un izvor din carotida atinsă de glonț. Era pe moarte.

Unul dintre tovarășii săi se apropie dintr-un salt și luă cartușiera și pușca muribundului. Ghemuiți după stâncă, Malko și Yacoub îi pândeau pe chinezi.

— Mai sunt încă trei, zise Malko.

Acum nimeni nu mai trăgea. Malko își șterse fruntea de sudoare cu toate că era frig. I se făcea rău când vedea atâtea

cadavre. El avea oroare de violență. Dacă nu reușea să pună mâna pe Lin Piao, toate eforturile fuseseră în zadar...

— Trebuie să-i atacăm, spuse el.

Yacoub ridică brațul. Brusc Malko ciuli urechile.

— Așteptați!

Paștu auzise și el. Dinspre câmpie se auzea un huruit. Aproape imediat. un elicopter imens își făcu apariția, zburând foarte jos pe deasupra albiei râului secat. venind dinspre șes. Malko se ridică. Cei de la CIA îi aduceau întăriri.

Elicopterul execută un viraj și se apropie de ei. Malko zări însemnele afgane în partea stângă a aparatului. Un paștu îndreptase deja pușca spre el. Îndemânatic cum era, putea foarte ușor să-l nimerească pe pilotul din carlingă. Dar Malko văzu țeava unei mitraliere care ieșea în afară într-o parte a elicopterului. Dacă paștu rata. ei erau țintuiți pe stâncă de gloanțele armei automate.

— Așteptați! strigă el. Nu trageți.

Culcați la pământ, încercau să se confunde cu solul. Pe Malko îl chinuia o întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu cămilele? De ce au explodat?

Paștu avu un zâmbet larg.

— Am aflat de la vărul meu că ei transportă gaz refrigerent pentru Pakistan. E de ajuns un singur glonț ca să...

Fața rotundă se înveseli de parcă ar fi făcut o glumă bună. Paștu aveau un simț al umorului foarte aparte.

— *Priviți! strigă Yacoub.*

Elicopterul se oprise deasupra locului în care se aflau chinezii. Palele lui ridicau un nor de praf gălbui care ascundea stâncile. Chinezii trebuie să fi avut un radio și chemaseră ajutoare. Malko avea la dispoziție doar câteva secunde ca să ia o hotărâre.

— Doborâți elicopterul, dacă puteți, ordonă el brusc.

Yacoub traduse ordinul în limba lui. Doi paștu puseră armele pe umeri și ochiră, așteptând ca praful ridicat de pale să se risipească. Deodată se auzi o rafală de armă automată. Din instinct, Malko și paștu se culcară la pământ. Dar nici un glonț nu împrăștie praful din jurul lor.

Aproape imediat zări o siluetă în norul de praf. Aceasta alerga spre locul în care se găseau Malko și oamenii lui. Era unul dintre chinezi cu pușca de asalt în mână. Se auziră iar focuri de armă. Chinezul se clătină, căzu pe burtă și rămase nemișcat. Malko se ridică în coate. Nici Yacoub, nici paștu nu trăseseră un singur glonț.

Elicopterul se lăsă în spatele stâncilor. Dar palele nu se opriseră și praful era la fel de gros. Aparatul rămase astfel un singur minut. Apoi se înălță vertical. Malko nu avu timp să-i oprească pe oamenii lui care începură să tragă.

— Nu! strigă el.

De-abia acum înțelesese. Yacoub se uita fix la el, mut de surpriză.

— Lin Piao este în elicopter, zise el simplu. Cred că sunt rușii.

Elicopterul se îndrepta cu toată viteza spre Kabul. Nu trăsese nici un foc de armă asupra lor. Ori nu fuseseră văzuți, ori cei din elicopter aveau un motiv serios să-l cruțe... Malko se ridică primul și alergă spre stânca unde se ascundeau chinezii. Elicoperul rămăsese un punctuleț negru deasupra câmpiei.

Asinii încărcați cu bagaje rătăceau printre cadavre. Malko îngenunche lângă cadavrul chinezului care căzuse ultimul. Fusese nimerit în spate de mai multe gloanțe. Paștu îl urmară în liniște. Unul dintre ei întoarse cadavrul cu piciorul, ținând pușca îndreptată spre el.

Malko ajunse primul după stâncă. Cămila care îl transportase pe Lin Piao fugi când se apropiară. Targa afățată de ea era goală. Chinezii erau acolo, dar morți cu toții. Unul dintre ei fusese nimerit în plin de o rafală care îi transformase fața într-un terci sângeriu. Mai stătea încă în picioare sprijinit de stâncă și cu capul ridicat. Asta era opera oamenilor din elicopter.

Dezamăgiți că nu au găsit nimic interesant, paștu se distra încercând să adune asinii. Malko auzi două focuri de armă. Răniții fuseseră scutiți de suferință de niște oameni conștiincioși.

Acum nu mai era nimic de făcut. Malko înțelese de ce îi cruțaseră cei din elicopter. Cineva — fie rus, fie afgan — i-l suflase pe Lin Piao de sub nas. Acești necunoscuți avuseseră vădita intenție să lase să se creadă că CIA a reușit să-l răpească pe chinez. Nu avuseseră de gând să riște viața prizonierului lichidându-l pe Malko.

Paștu reușiseră să adune asinii. Cel mai vârstnic veni lângă Malko. Era atât de liniștit de parcă atunci se trezise din somn. Discută câteva clipe cu Yacoub, apoi acesta îi spuse lui Malko:

— Este îngrijorat fiindcă nu v-a reușit acțiunea. Sunteți pregătit să le dați aceeași sumă?

Malko nu avea chef să discute cu asemenea trăgători.

— Plătiți-i, zise el. Nu pleacă o dată cu noi?

— Nu, se duc în Pakistan ca să-și vândă asinii și marfa. După aceea se vor întoarce la Kabul cu autobuzul...

Nu erau numai ucigași, ci niște oameni foarte economi. Yacoub scoase din buzunarul ascuns al hainei un teanc de bani, sub privirile vigilente ale celor trei paștu. Malko îl zări atunci pe puștiul căruia îi salvase viața care nu îl slăbea nici o clipă din ochii lui negri.

— Spune-le să-l ia și pe copil cu ei, îi ceru el.

Yacoub traduse și puștiul izbucni imediat în plâns. Yacoub se simțea stânjenit.

— Lal spune că îl vor omorî imediat după ce veți pleca. Vrea să rămână cu dumneavoastră...

— Este adevărat?

Yacoub lăsă ochii în pământ rușinat:

— Da. Ar fi trebui să-l omorâm adineauri.

Malko stătu pe gânduri plin de furie. Nu putea să-i lase să-l omoare pe copil. Asta ar fi fost prea de tot.

— Bine, atunci îl luăm noi pe Lal, spuse el. Să plecăm imediat.

Yacoub terminase de numărat banii. Cei trei paștu erau în culmea fericirii. Se înclinară cu solemnitate pe rând în fața lui Malko, ducându-și mâna la piept, în vreme ce puștiul se grăbi să adune tuburile de dinamită împrăștiate.

— Sunt foarte mulțumiți că au lucrat pentru dumneavoastră. îi explică Yacoub. Vă doresc să reușiți în acțiunile dumneavoastră.

— Mulțumesc, zise Malko.

Thomas Sands va fi extrem de încântat când va vedea că în locul generalului Lin Piao îi aduce un pui de paștu orfan...

Capitolul XI

Soneria telefonului îl făcu pe Malko să se trezească tresărind. Bâjbâi după aparat, gata să cadă din pat. Îl dureau toate oscioarele în urma exploziilor tuburilor de dinamită de acum câteva ore.

— Alo?

Credea că este Thomas Sands sau poliția afgană. Când se întorsese din misiunea ratată, Malko se dusese direct la *Intercontinental* însărcinându-l pe Yacoub să-i anunțe pe responsabilul de la CIA. În primul rând avea nevoie de un somn bun. Jeep-ul îl lăsase la hotel la nouă dimineața. „Protejatul" lui nici nu voise să intre în hotel. Malko îi arătase Toyota lui și puștiul se ghemuise lângă ea ca un câine de pază.

Dar auzi doar vocea portarului:

— Sunteți chemat în hol, domnule, spuse acesta, apoi închise imediat.

Malko se ridică. Ceasul arăta ora trei și jumătate. În oglinda din baie văzu că era tras la față și avea ochii roșii. Se întreba cum vor reacționa afganii după masacrul caravanei. Și toate astea pentru nimic! Generalul era acum în drum spre Uniunea Sovietică. Lovitura fusese bine regizată. Se îmbrăcă rapid, dar nu avu timp să se radă. se îmbrăcă cu haina de alpaca și ieși din cameră.

În hol erau vreo douăzeci de turiști nemți și americani. Malko se duse la recepție.

— Cine a întrebat de mine?

Funcționarul îi arătă pe cineva care stătea în spatele lui.

— Acești domni.

Malko se întoarse spre ei. Trei chinezi îmbrăcați la fel cu pardesie albastre se uitau la el nepăsători, cu mâinile în buzunare. Deși inima îi bătea cu putere, încercă să-și păstreze sângele rece. După ce pățise în deșert, ce i se mai putea întâmpla în holul hotelului *Intercontinental?* Înaintă spre chinezi și îi întrebă în engleză:

— Pe mine mă căutați?

Fără să răspundă. cei trei chinezi îl înconjurară. Unul dintre ei îl întrebă în engleză cu glas fonfănit:

— Dumneavoastră sunteți prințul Malko Linge?

— Da.

— Veniți cu noi.

Semăna mai mult cu un ordin decât cu o rugăminte...

— Ce doriți de la mine?

— Să veniți.

Malko nu se clinti din loc. Reflectă repede. Această venire neașteptată nu putea să însemne decât un singur lucru. Birgitta îl trădase. Tânăra nemțoaică era singura persoană care avea legătură cu atacul. Iată de ce afganii nu se manifestaseră în nici un fel. Preferau să-i lase pe chinezi să-l lichideze pe Malko. Dacă mergea cu chinezii, era un om mort.

— Nu vă cunosc, spuse el cu blândețe. Trebuie să fie o greșeală.

Chinezul scoase tacticos din buzunarul interior un stilou negru și un carnețel, ca și cum ar fi vrut să noteze ceva. Dar îndreptă vârful stiloului spre Malko. Acesta observă o tijă din metal care depășea capătul stiloului cu vreo doi centimetri și se termina cu o rotiță. Chinezul apăsa cu degetul mare pe agățătoarea stiloului.

— Dacă refuzați să veniți, zise el tot așa fonfănit. vă omor.

Malko se uită mai atent la „stilou" În locul peniței era un orificiu negru. Înțelese pe dată că acești chinezi nu mințeau. Oamenii din jurul lor nu își dădeau seama de nimic. Privea împietrit orificiul negru al armei în miniatură.

— Ce vreți de la mine? repetă el întrebarea.

Chinezul miji ochii.

— Ați omorât cinci cetățeni de-ai noștri și ne-ați răpit unul. Vă vom da în schimbul acelei persoane. De nu, veți fi executat

Spusese aceste lucruri fără patimă și fără ură. Malko se străduia să-și domolească panica în care intrase. Căzuse în cursă. Colonelul Pilz era fără doar și poate un foarte bun profesionist.

— Persoana la care vă referiți nu este la noi, zise el. Ați fost greșit informat. Afganii au răpit-o după ce v-au lichidat oamenii...

Chinezul se încruntă furios.

— Mă mințiți, făcu el cu glas ascuțit. Autoritățile din această țară sunt foarte corecte. Bandiții imperiali aflați la ordinele dumneavoastră l-au răpit pe acel om.

Dacă și niște amărâți de nomazi paștu erau considerați imperialiști... Deodată chinezul mișcă un pic brațul. dar Malko nu avu timp să se sperie. Se auzi un zgomot sec. mâna chinezului se cutremură imperceptibil și într-o oglindă mare de lângă piscină apăru o mică gaură rotundă. În aceeași clipă. un alt chinez scoase un „stilou" și îl îndreptă spre Malko. Acesta se uită în jurul lui. În această vânzoleală. nimeni nu observase nimic.

— Noi nu glumim, spuse chinezul. Dacă nu veniți imediat cu noi, vă omor.

Apăsase deliberat pe cuvântul „imediat" Malko înțelese că își va duce amenințarea la bun sfârșit. Chiar și un glonț de calibrul 6,35 putea să ucidă de la doi metri.

— Vă urmez, spuse el.

Doi chinezi îl încadrară numaidecât. Cel cu care discutase mergea în spatele lui. Un Mercedes 300 sclipitor staționa în fața sălii de dans, iar doi chinezi stăteau în față. Paznicii săi îi făcură semn lui Malko să se urce în spate.

În clipa în care se urca în mașină, îl zări brusc pe Lal. puștiul pe care îl salvase din masacrul caravanei. Stătea pe vine și vorbea cu un șofer de taxi. dar îl pândea. Malko întoarse capul și se uită în ochii lui cu toată intensitatea de care era capabil. Poate îi folosea la ceva. Dar nu putea să facă mai mult. Chiar dacă americanii l-ar fi avut pe generalul Lin Piao, nu ar fi făcut niciodată schimb cu un modest agent colaborator, fie el și un prinț austriac, Cavaler de Malta sau mare voievod al Voievodatului Serbiei. La drept vorbind, CIA nu l-ar fi schimbat nici dacă ar fi fost președintele Americii.

În momentul în care Mercedesul demara, îl zări pe Lal ridicându-se repede. Apoi hotelul și parcarea dispărură după o curbă. Șoferul conducea încet. Malko cercetă din priviri portierele. Erau încuiate. Toate gărzile sale de corp erau înarmate. Nici nu ar fi apucat să sară din mașină.

Când ajunseră la semaforul de la intersecția cu drumul spre Charikar, au fost nevoiți să oprească fiindcă un poliițist afgan neînarmat dirija circulația. Dacă Malko reușea să-i atragă în vreun fel atenția, probabil că ar fi putut să scape de răpitorii săi. Se blestemă în gând că se lăsase prins atât de ușor. Însă Mercedesul plecă fără ca afganul să-i dea cea mai mică atenție.

Trecură prin fața Ministerului de Externe, o clădire nouă-nouță. Ambasada Chinei se găsea puțin mai departe, lipită chiar de Palatul Regal Dilkusha, cu un teren imens împrejmuit cu ziduri înalte și cu o poartă roșie ca sângele. Clădirea ambasadei în sine era destul de mică, însă în mijlocul parcului se construia alt sediu mult mai mare.

Poarta ambasadei era deschisă. Mercedesul intră și se opri în partea dreaptă, vizavi de șantier. Pe peluză fusese instalată o masă. Trei chinezi îmbrăcați în albastru metalic își beau ceaiul și îi luară în primire pe nou-veniți. Se ridicară de la masă și înconjurară mașina.

— Coborâți! îi ordonă chinezul lui Malko.

În afară de șofer, ceilalți chinezi coborâseră deja din Mercedes. Malko se dădu jos cât putu de încet ca să tragă de timp. Se uită mașinal spre poarta deschisă. Dar i se opri inima în gât. Lal se afla acolo. Dumnezeu știe cum o fi ajuns. Proțăpit chiar în poartă, îl privea pe Malko cu un aer întrebător și neliniștit. Oare cum naiba reușise să vină după el?

Malko se încordă. Dacă încerca să fugă, chinezii îl împușcau înainte de a ajunge în stradă. Nu vedea ce ar putea face Lal, în afară de a-i anunța pe americani. Dar pentru asta, trebuia să-l facă să înțeleagă că era în pericol. Să-l alerteze într-un fel, dar chinezii să nu își dea seama. Nici un chinez nu îi dădea atenție. Copiii afgani de vârsta lui veneau mereu să cerșească. Deodată lui Malko îi veni o idee. Totul depindea de

inteligența puștiului. Se întoarse cu fața la chinezi și ridică mâinile ca și cum ar fi fost amenințat cu o armă.

Chinezii se uitau la el mirați și neliniștiți. Malko nu se mai mișca. Deodată, unul dintre chinezi slobozi un schelălăit și arătă cu mâna înspre poartă. Malko se întoarse și el, dar nu lăsă brațele în jos.

Lal înainta liniștit spre ei cu un chiștoc de țigară în colțul gurii. În mâna dreaptă avea un baston lung gălbui... Se opri în loc cu un gest foarte firesc, apropie capătul bastonului de chiștoc și imediat începură să sară mici scântei cu zgomot ca de artificii.

Puștiul ridică brațul care descrise grațios o parabolă. iar bastonul gălbui ateriză între Mercedes și grupul de chinezi. înlemniți de surpriză. Malko se ascunsese deja după un copac. ținând capul în mâini. După trei secunde. avu senzația că este rostogolit de un val puternic și că i se spărseseră timpanele. Se lovi cu capul de trunchiul copacului și ameți. Se strădui din răsputeri să se ridice. Cracul pantalonului fusese smuls și așchii de pietre îi răniseră fața. Nu mai rămăsese nici un chinez în picioare. Zăceau împrăștiați pe peluză, morți, răniți sau amețiți. În locul în care explodase cartușul de dinamită, rămăsese un cerc mare și negru. Mercedesul fusese împins zece metri, după care se izbise de zid. Geamurile ambasadei se mai zgâlțâiau încă. Dinăuntru, răzbăteau țipete și chemări.

Malko se îndreptă șchiopătând ușor către ieșire. Lal se adăpostise de suflul exploziei după poarta masivă cu grilaj. În clipa în care Malko ajungea, puștiul aprinse un alt cartuș de dinamită și îl aruncă în mijlocul chinezilor dintre care unii încercau să se ridice.

Explozia îi culcă din nou la pământ în momentul în care Malko ieșea pe poarta ambasadei. Se pomeni în stradă, gata-gata să fie lovit de un Jeep aparținând Națiunilor Unite care ieșea din curtea clădirii vecine. Se produsese o hărmălaie de toată frumusețea.

Hlizindu-se, Lal îl împinse pe Malko în taxiul care aștepta în fața ambasadei. Încă nu își recăpătase complet auzul. Întreg cartierul fusese zguduit de explozii. Se întoarse spre puști ca

să-i mulțumească. dar își dădu seama că nu poate să scoată un sunet. Atunci îi zâmbi din toată inima. Taxiul vină la dreapta pe bulevardul unde se afla Ambasada Franței.

— Priviți! murmură Thomas Sands, sunt acolo de azi-dimineață.

De la fereastra biroului său, Malko zări un Mercedes negru oprit în fața ambasadei, pe partea cealaltă a bulevardului larg. Americanul lăsă perdeaua. Fața lui, de obicei întinsă, acum era crispată de ticuri mărunte. Nici el nu dormise prea mult. Malko nu îl văzuse niciodată atât de nervos. Dar și el era încă destul de „șocat" ca să reacționeze în vreun fel. Într-un colț al încăperii. jos pe podea. Lal se juca cu o cutie de chibrituri. Thomas Sands avu un zâmbet încordat și lăsă perdeaua.

— Afganii și-au bătut joc de noi cu vârf și îndesat. Chinezii sunt furioși foc pentru că sunt convinși că Lin Piao e în drum spre Washington în acest moment...

— Și când colo, el zboară spre Moscova, adăugă Malko.

Întristat și supărat, se uita la cămașa ruptă și la pantalonii găuriți.

— Poate că nu. puse Thomas Sands.

Malko se uită la el nedumerit.

— Totuși nici nu se amuză să-l țină la răcoare...

Americanul clătină din cap.

— Faptul că Rusia l-ar preda pe general Chinei este o decizie politică. Regele se întoarce poimâine. Eu cred că Pilz, care îi detestă pe ruși, a făcut exces de zel când l-a predat chinezilor. În mod sigur îl va aștepta pe rege ca să-l predea rușilor. Dacă nu cumva va reuși însă să-l convingă pe suveran că ar fi mai bine să-l predea tot chinezilor.

— Dacă Lin Piao aterizează în Rusia, interveni Malko, chinezii își vor da seama imediat că au fost trași pe sfoară de afgani.

Americanul clătină din cap, strâmbându-și ușor gura frumoasă:

— Vor susține sus și tare că *noi* am făcut un schimb cu rușii.

Malko se gândea la eșecul expediției.

— Mă întreb cum de a aflat Pilz de șmecheria noastră?

Thomas Sands ridică din umeri.

— Poate că i-a spus fata.

— Acum ce-am putea face?

Malko era descurajat. Asemenea ocazii nu se iveau de două ori. Se gândi la Birgitta. Se vedea clar că era singura persoană care îi trădase. Mai era și acel mesaj lăsat la hotel. Oare ce voise să-i spună?

Thomas Sands se lăsă pe spătarul fotoliului.

— Dacă Lin Piao se mai află încă în țară, există o mică șansă să punem mâna pe el. Încercați să găsiți o soluție. Dar fiți atent la chinezi!

Malko se ridică.

— Mai întâi. mă voi odihni. După aceea. poate îmi vor veni câteva idei.

Fără să recunoască. îl îngrijora totuși tânăra nemțoaică.

— Luați-l și pe puști cu dumneavoastră, îi sugeră americanul, se pare că e descurcăreț...

— Spuneți-i că sunt în pericol, zise Malko. Nu este obligat să vină cu mine.

Thomas Sands traduse. Copilul se duse valvârtej la Malko, îi luă mâna și i-o sărută. După aceea, se lansă în niște explicații volubile pe care americanul le traduse.

— Zice că i-ați salvat viața și nu vrea să vă părăsească. Atâta doar că vrea să treacă pe la bazar, că i s-au terminat explozibilii. Are nevoie de bani.

Malko se gândi că puștiul s-ar înțelege de minune cu Elko Krisantem. Îl bătu ușor în creștet.

— Câți ani are?

— Doisprezece.

Băiatul promitea.

Cu privirea plină de încântare ca un copilaș în fața pomului de Crăciun, Lal mângâia tuburile noi-nouțe de dinamită. Cu

astea ar fi aruncat în aer tot centrul Kabulului. Negustorul din bazarul de unde cumpărase Malko pușca Lee-Enfield văzu în Lal un bun cunoscător și discuția se derulă firesc. Mercedesul chinezilor nu se mișcase din loc de când plecase Malko din Ambasada Statelor Unite. Se pare că el nu îi mai interesa. Nici din partea afganilor nu se simțea vreo reacție... Era calmul de dinaintea furtunii...

Malko opri în fața hotelului *Green*. Era singurul loc unde putea să dea de urma Birgittei. Mirosul de hașiș plutea pe coridoare. Malko nu știa ce atitudine să adopte când directorul cu figură de japonez ieși din biroul din fund.

Când îl zări pe Malko îi zâmbi cu șiretenie. Înaintă spre el cu mâna întinsă și i-o scutură zdravăn pe a lui Malko în timp ce zicea:

— Bună ziua. „frate"

Era în plină epocă hipistă. Malko nu pierdu timpul. Orcum „acoperirea" lui era deconspirată.

— O caut pe Birgitta, nemțoaica, zise el. Fata rasă în cap...

„Japonezul" ridică sprâncenele ca și cum s-ar gândi. Apoi trăsăturile colțuroase se destinseră brusc.

— A plecat în India împreună cu trei australieni.

El nu citea ziarele. Chiar și *Kabul Time*, care semăna cu o carte de telefon, scrisese că frontiera indo-pakistaneză era închisă... Malko îi mulțumi nepăsător și trist. Birgitta îl trădase pur și simplu și se ascundea de frica urmărilor. Îi mulțumi japonezului și se pregăti să iasă, trecând prin fața avizierului cu mesaje de la tinerii hippie.

Privirea se opri brusc pe o foaie mare de hârtie lipită lângă un anunț care cerea însoțitori de călătorie pentru Nepal. Pe ea era scris: „Ajutor. Birgitta."

Se apropie. nevenindu-i să-și creadă ochilor. „Directorul" intrase în birou. iar pe coridor nu era nimeni. Smulse mesajul și îl băgă în buzunar. Ce să facă cu acest mesaj? Unde să se ducă?

Deodată îi veni în minte acel hippie blond care îi găzduise. Stătea în camera numărul cinci. Poate știa el ceva. Se întoarse și bătu la ușa cu numărul cinci.

— *Come on in*, se auzi o voce de bărbat dinăuntru.

Malko împinse ușa. Văzu profilul tânărului hippie, care era gol, doar cu un prosop înfășurat în jurul coapselor, stând turcește lângă o măsuță joasă pe care ardeau două lumânări. Întoarse capul spre Malko cu o totală indiferență. Se auzea o muzică de jaz în surdină.

— Ce doriți?

Tânărul hippie rosti întrebarea cu o voce blândă, fumând în continuare.

— O caut pe Birgitta.

Blondul păru că se gândește o clipă.

— Birgitta nu-i aici.

Malko simți în vocea lui puțină încordare. Parcă i-ar fi fost teamă. Luă iarăși pipa și trase adânc un fum.

Se întrerupse o clipă, luă o plăcuță maro de pe masă și i-o întinse lui Malko.

— Ține, făcu el politicos, ia un pic de hașiș...

— Nu, mulțumesc.

Tânărul american ridică din umeri:

— Nu refuzați, porcăria asta este mult mai ieftină decât mizeria de aici.

— Eu nu fumez, spuse Malko.

Tânărul îl măsură pe Malko din cap până-n picioare sincer stupefiat. Un străin venit la Kabul care nu fuma nu putea fi decât bolnav sau nebun.

— *Far out!* murmură acesta.

— Unde este Birgitta? repetă Malko întrebarea. O cunoașteți, am venit aici împreună, alaltăieri seară.

Tânărul hippie clipi des și repede de parcă atunci își recăpătase memoria.

— A plecat.

— Unde?

— Nu știu. Și nici nu mă privește...

Începu să fumeze din nou. Pe Malko simțea că îl apucă furia. Se apropie și smulse din gură țeava pipei.

— Nu îmi arde de glume, îl amenință el. *Unde este fata?*

Înspăimântat, tânărul clipi din ochi.

— Nu știu absolut nimic, protestă el. Lăsați-mă în pace!

Își luă pipa furios. Malko scoase cu gesturi calme foaia de hârtie ce conținea strigătul de ajutor al Birgittei și o vârî sub nasul americanului.

— Uite ce a scris. Am găsit-o pe culoar. Ești sigur că nu ai văzut-o?

Tânărul hippie întoarse capul către ușă cu un aer speriat. Apoi duse degetul la buze și îi făcu semn lui Malko să se apropie de el.

— Sunteți prietenul Birgittei? șopti el printre buze la urechea lui Malko.

— Da, răspunse Malko. Vreau să o ajut.

Acesta medită câteva clipe, apoi începu să-i povestească încet, aruncând din când în când câte o privire speriată spre ușă.

— Ieri, pe la șase dimineața, Birgitta a venit la mine plină de sânge. Eu fumasem enorm și nu am prea înțeles ce mi-a spus. Fugise de undeva. Voia să se ascundă în camera mea. Am crezut că un afgan voise s-o violeze sau cam așa ceva. După două ore, am auzit bătăi în ușă. M-am dus să deschid. Birgitta s-a ascuns după pat. Era directorul cu trei tipi în civil. Niște afgani... El m-a întrebat unde este Birgitta. Eu i-am spus că nu știu. Atunci, directorul a urlat că a văzut-o intrând în cameră...

— Și după aceea?

— Au intrat. Au bătut-o pentru că a încercat să fugă pe fereastră. Am încercat să o apăr, dar un tip mi-a spus că mă vor expulza dacă mă amestec. Atunci i-am lăsat în pace. Când au luat-o, Birgitta mi-a suflat un cuvânt.

— Înțeleg, spuse Malko.

Clocotea de furie. După ce îi mulțumi tânărului hippie, plecă din hotel. Oare unde era Birgitta acum? Ce putea face pentru ea? Își spuse că prinderea generalului Lin Piao era de o mie de ori mai importantă decât să știe ce s-a întâmplat cu tânăra nemțoaică. Cu toate astea, nu o putea lăsa în voia soartei. Acest fapt nu corespundea eticii sale profesionale. În primul rând, trebuia să se ocupe de director...

Cineva dădu peste el. Ridică privirea și zări o siluetă de femeie înfășurată în „chadri" din cap până-n picioare. În loc să fie negru ca de obicei, voalul era de un roșu deschis.

— Veniți cu mine, zise în engleză o voce deformată de grosimea pânzei.

Malko se opri uluit. Era imposibil să spună dacă vocea era a unei femei sau a unui bărbat. Fantoma în „chadri" se îndreptă către un mic Ford Escort și se urcă la volan. Malko stătea pe gânduri. După aceea, se urcă și el în Toyota. Oare cine se ascundea sub voalul roșu?

Capitolul XII

Fantoma în „chadri" roșu intră într-un magazinaș cu broderii. Malko se opri pe străduță. Se afla doar la o sută de metri de bulevardul Jadimiaiwan, dar era deja cu totul altă lume. îngrijorătoare și secretă. de care Malko era străin. Însă prezența lui Lal îl liniștea. Uimitorul puști îl urma peste tot. fiind mereu în gardă.

În timp ce stătea pe gânduri, fantoma în „chadri" îi făcu un semn discret, apoi dispăru în spatele magazinașului. Malko intră. Afganul care avea buticul se prefăcu că nu-l vede, ocupat să servească niște femei în negru.

Se pomeni față în față cu silueta roșie într-o încăpere ticsită de baloturi cu pânză brodată. Doi ochi mari și negri îl fixau insistent prin pânza mai subțire.

— Afsaneh!

Era ultima persoană pe care se așteptase s-o vadă sub veșmintele astea. Se străduia să ghicească pe sub țesătura grea corpul subțire și picioarele interminabile ale tinerei afgane.

— De ce v-ați deghizat așa?

— Trebuie să plecați neapărat din Kabul, spuse fata cu încordare în glas. Sunteți în pericol de moarte.

— Știu. spuse Malko. Astăzi au vrut să mă asasineze. Cum de m-ați găsit?

— Vă urmăresc de când ați plecat de la *Hilton*. Mi-a fost foarte frică pentru dumneavoastră când i-am văzut pe chinezi. După ce ați fugit din ambasadă în goană. am răsuflat ușurată. Dar nu din cauza chinezilor am venit eu aici. Îl cunoașteți pe colonelul Kurt Pilz?

Malko se strădui să-și ascundă surpriza.

— Da.

— El ține morțiș să vă lichideze. Se pare că sunteți un spion periculos și că i-ați omorât mulți oameni.

Vorbea în șoaptă, aproape de fața lui ca să nu se audă în magazin.

— Cum ați aflat toate astea? o întrebă Malko.

— Cunosc multă lume în Kabul... Plecați cât mai repede din oraș. Poate chiar astăzi.

— Nu pot.

Afsaneh suspină întristată.

— Vă vor ucide și pe dumneavoastră!

— Trebuie să plec, zise ea deodată. Și așa am riscat prea mult ca să vă găsesc. Nu ne vom mai vedea niciodată. Dar vă implor să plecați.

Ea își frământa mâinile pe sub „chadri" Malko o întrebă cu blândețe:

— De ce v-ați asumat un asemenea risc? Abia m-ați cunoscut...

Afsaneh zise într-un suflet:

— Nu voiam să vă omoare. Acum lăsați-mă să plec.

În gestul ei de a se îndrepta spre ușă, ea se pomeni lipită de el. Amintirea întâlnirii în Cheile Kabulului îi reveni brusc în minte. O cuprinse în brațe pe fantoma roșie și o strânse. Era atât de aproape, încât îi simțea răsuflarea pe buze.

— Lăsați-mă, zise fata.

Dar ea nu căuta să scape. Ba dimpotrivă, se lipi și mai tare de Malko cu un geamăt slab. Pe sub „chadri" trebuie să fi purtat ceva foarte ușor, căci îi ghicea toate formele trupului.

El atinse cu buzele voalul din dreptul gurii. Simți imediat buzele fetei care îi veniră în întâmpinare. Din păcate, acest veșmânt pudic nu fusese prevăzut pentru îndrăgostiți. Rămaseră înlănțuiți câteva clipe. Ea îl învăluia cu mâinile pe sub „chadri" ca o mantie mare și roșie, strângându-i spatele cu degetele.

— Trebuie să mă ajutați, murmură Malko. Am nevoie de dumneavoastră.

Îi spuse repede ce vioa să afle. Între timp, Afsaneh se cuibărea și mai mult în brațele lui.

— Dar este imposibil, gemu ea.

— Încercați. o implorā el. Deja au murit prea mulți oameni pentru asta. Nu aș dori să fi fost în zadar.

— De ce îl vreți neapărat pe generalul chinez? Sunteți nebun...

Malko fu tentat să-i spună că avea perfectă dreptate.

— Mai vreau să aflu încă ceva, spuse el. Ce s-a întâmplat cu Birgitta, fata care a dansat cu mine la *Ora 25.* A fost răpită de oamenii lui Kurt Pilz.

Afsaneh se desprinse o clipă din brațele lui.

— De asta vreți să mai rămâneți, murmură ea.

Intonația din glas avea atâta durere, încât Malko se tulbură.

— Vă jur că nu este adevărat.

Strecurase în vocea lui toată intensitatea de care era capabil. Durerea lui Afsaneh era măgulitoare și de neînțeles.

— Birgitta mi-a făcut un mare serviciu. îi explică el. Și din cauza asta este în pericol de moarte. Dacă nu cumva a și murit. Vreau să o ajut.

— Este amanta dumneavoastră, zise cu durere în glas Afsaneh.

— Unde aș putea să o găsesc?

Afgana reflectă câteva momente.

— Nu trebuie cu nici un preț să fim văzuți împreună. Veniți mâine seară în apropiere de Kabul, vizavi de fabrica de bere, la ora zece. Nu este niciodată luminată. Aprindeți de trei ori farurile și așteptați. La revedere.

Voalul roșu îi atinse buzele, iar ea se duse în magazin. O văzu îndepărtându-se prin mulțime, așteptă un minut, apoi plecă și el. Lal îl aștepta în față stând pe vine. Malko se hotărî să nu o aștepte pe Afsaneh ca să-i sară Birgittei în ajutor. La naiba cu generalul Lin Piao.

Zidul lung și cenușiu al „Komandaniei" [1] ocupa toată strada. Thomas Sands oprise Jeep-ul într-o înfundătură, în fața unui magazin de arme care era închis. Pe aici treceau puține mașini

1. *Prefectura Poliției din Kabul (n.a.)*

și pietoni. Din locul în care se aflau. supravegheau poarta mare. Ca în fiecare seară, la Kabul, temperatura era scăzută.

Un taxi trecu hurducându-se, iar un Mercedes ieși din Komandanie. Thomas Sands se uită la ceas.

— Cred că se culcă aici, mormăi el.

Malko nu spuse nimic. Era nerăbdător să dea ochii cu directorul hotelului *Green*. Afganul știa ce se întâmplase cu Birgitta. Malko îl convinsese pe american că și el știa câte ceva despre generalul Lin Piao. Brusc, Thomas Sands se hotărâse să participe și el la această expediție, cu un Jeep închiriat. Directorul intrase acum o jumătate de oră în Komandanie ca să aducă pașapoartele persoanelor nou-venite, așa cum făcea în fiecare seară.

— Iată-l!

Deși era semiîntuneric. Malko recunoscuse silueta afganului. Se îndrepta spre ei pe jos. cu mâinile în buzunare. Când Malko se dădu jos din Jeep, el ridică privirea. Avu timp să schițeze un zâmbet înainte de a zări pistolul extraplat din mâna lui.

— Veniți cu mine, zise Malko. Dacă nu, vă omor.

Îl prinse de braț, iar afganul se lăsă în voia lui. Chiar dacă nu înțelesese cuvintele, sensul lor nu avusese cum să-i scape... Malko îl împinse în spatele mașinii. Poarta mare a prefecturii se afla la numai douăzeci de metri.

Malko se urcă lângă director, amenințându-l întruna cu arma. Thomas Sands se întoarse către el. Figura lui frumoasă era extrem de rece.

— Ticălos mic ce ești... murmură el în limba afgană.

Directorul se făcu mic de tot. Nu i se mai vedeau decât ochii. Trecură prin fața intrării sinistrului palat regal din marmură gri, masiv și lipsit de eleganță, apoi ieșiră din oraș pe drumul spre Khaybar Pass. Malko se uitase de nenumărate ori în urmă, ca să vadă dacă nu erau urmăriți. Thomas Sands conducea cu abilitate pe străduța îngustă. Directorul spuse ceva în afgană. Americanul îi răspunse cu o frază scurtă.

— Ne-a întrebat ce vrem de la el. I-am spus că va afla imediat...

Malko văzu iar micile cicatrice albe de pe fața americanului și se gândi că Sands putea să se comporte ca un monstru rece, nemilos și fără sentimente. Malko întrebă în engleză:

— Ce i s-a întâmplat Birgittei?

Acesta clătină din cap ca și cum nu înțelegea. Sands strigă de la volan:

— Așteptați, va vorbi!

Treptat, treptat, drumul îngust începea să urce și intrară într-o zonă muntoasă. Timp de o jumătate de oră, nu mai schimbară nici un cuvânt. După aceea, Thomas Sands încetini. Malko văzu că se angajaseră pe un drumeag neasfaltat care șerpuia printre pereții golași de stâncă: În jurul lor totul era întunecat. Jeep-ul aproape că se opri într-un scârțâit îngrozitor de motor.

— Atenție că o să vă zguduie! îi avertiză el.

Malko avu impresia că vehiculul își lua zborul precum un avion. Poteca pentru capre era puțin mai lată decât mașina. În fine. Jeep-ul fu zdruncinat pe o suprafață aproape netedă. apoi se opri. Thomas Sands coborî, urmat de Malko. care avea pistolul extraplat în mână. Americanul îi porunci directorului să coboare. Acesta se supuse văicărindu-se și rămase în picioare în lumina farurilor. Luna lumina întreaga vale a Kabulului care se vedea mai jos. iar piscurile se conturau de jur-împrejur. Locul era grandios și totodată sinistru, format dintr-un platou care se termina cu un vârf înalt de trei sute de metri. Jos de tot, lumina albă a farurilor unui camion șerpuia încet în defileu.

— Ne aflăm la treizeci de kilometri de Kabul, zise Thomas Sands. Aproape că este un pelerinaj. Acum șase luni, niște soldați afgani au violat aici trei fete din Peace Corps.

Deși rostise aceste cuvinte pe un ton normal, sunaseră totuși sinistru. Era un frig pătrunzător și uscat. Malko auzi brusc un zgomot sacadat. Directorului îi clănțăneau dinții. Sands se apropie de el și îl întrebă ceva în limba afgană. Celălalt mormăi ceva și lăsă capul în pământ. Americanul se întoarse către Malko.

— Zice că nu știe nimic și că nu o cunoaște pe Birgitta.

Atunci el scoase un imens Colt automat de la curea și îl izbi cu toată puterea pe director în tâmplă. Acesta țipă și căzu în genunchi. Americanul îi mai trase un picior obligându-l să se lungească.

— Nu-l lăsați să se miște, îi spuse el lui Malko.

Acesta puse țeava pistolului în ceafa afganului. Voia să afle cu orice preț ce s-a întâmplat cu Birgitta. Thomas Sands se urcă în Jeep și se îndreptă spre director gata să-l calce. Acesta urlă cât îl ținu gura când roata din stânga îi strivi gâtul de solul pietros. Din instinct, Malko sări înapoi.

Afganul se zbătea ca o râmă, dar nu putea să se miște mai mult, urlând și gemând. Thomas Sands coborî din vehicul, dar nu opri motorul. Îngenunche lângă director care era lungit pe burtă.

— Dacă nu spui adevărul imediat, mai înaintez douăzeci de centimetri și îți strivesc gâtul...

Directorul se zbătea ușurel. Malko se abținu să intervină. Avea oroare de violența rece, însă știa că uneori era singurul mod de a ajunge la adevăr. Acum era în joc viața Birgittei.

Afganul mormăi o înjurătură, apoi nu mai scoase o vorbă. Thomas Sands așteptă câteva secunde, apoi se ridică și se urcă din nou la volan. Motorul scrâșni și mașina începu să înainteze câțiva centimetri... Țipătul atroce al directorului se lovi de piscurile negre. Lui Malko îi venea să-și astupe urechile.

— Opriți-vă! îi strigă el lui Sands.

Acesta coborî furios din Jeep.

— Vreți să o las pe fată să se descurce singură?

Îl examină pe afgan cu mâinile în șold. Dacă mai înainta un centimetru, acesta era mort. Sands clătină din cap.

— Prostul ăsta vrea să moară...

Deodată pocni din degete. Intrigat, Malko văzu că ridică capota și scotocește prin portbagaj. Scoase două sârme pe care le legă la baterie, iar celelalte două capete le lăsă să atârne pe gâtul inert al directorului. Thomas Sands se așeză în genunchi pe spatele afganului și îi dădu pantalonii și slipul în vine, lăsându-i pântecele liber. Înfășură cu grijă un capăt al sârmei în jurul sexului, strângând atât de tare, încât afganul urlă. După aceea se pierdu în întuneric și reveni cu un pietroi pe care îl puse pe accelerator. Motorul scrâșni numaidecât. Stinse farurile.

— Trebuie să facem economie de curent pentru ticălosul ăsta, zise el liniștit. Cu o mișcare bruscă, înfundă capătul celeilalte sârme în urechea afganului, ținând-o de partea izolată.

Spasmele și urletele bărbatului torturat îi făcură greață lui Malko. Thomas Sands numără liniștit până la cinci, apoi scoase sârma. Directorul gâfâia. Americanul se aplecă și îi șopti ceva la ureche. După aceea, ridică din umeri, apucă sârma și i-o băgă între fese.

Afganul fu zguduit din nou de spasme și urla ca din gaură de șarpe. Mirosul acru de sudoare se combinase cu cel de benzină. Americanul se ridică. Afganul își pierduse cunoștința.

— Mâine nu va mai avea nimic, zise el. Dar i-am spus că va rămâne impotent...

Îl prinse pe prizonier de păr și îi introduse capătul sârmei în gură, căutându-i limba. Afganul tresări puternic, arcuindu-se, apoi căzu la loc și strigă ceva în persană. Americanul scoase sârma imediat din gură.

— O să vorbească.

Directorul începu să înșire fraze întrerupte de hohote și de suspine. Thomas Sands se uită la Malko cu un chip împietrit.

— Este un informator al Securității Naționale. A denunțat-o pe Birgitta alaltăieri. Au dus-o în beciurile de lângă Președinție, în apropiere de hotelul *Nadjub*. Colonelul Pilz l-a felicitat.

— Ce vor face cu ea?

Vocea lui Thomas Sands deveni mai puțin sigură.

— Spune că mâine, colonelul Pilz o va duce la Kulangar să o dea în dar șefului tribului Kuchi.

— Și ei ce îi vor face?

— Nu vrea să-mi spună. Așteptați puțin.

Thomas Sands luă din nou sârma. De data asta, atinse ochiul prizonierului, de parcă ar fi vrut să i-l scoată. Directorul țipă de mama focului, iar mâinile se crispară în praf.

— *Baleh, baleh.* [1]

Începu să vorbească sacadat, făcând spume la gură, cu sârma lângă fața lui. Americanul se uită la Malko. Un tic nervos îi strâmba colțul drept al gurii.

— Ați auzit vreodată de Buz-Kachi?

— Ceva, ceva. Un fel de polo afgan?

— Cam așa ceva. Ei bine, să zicem că vor să se distreze într-un mod mai special...

---

1. Da, da (n.a.)

După expresia feței lui Thomas Sands. Malko înțelese că acest divertisment avea să fie puțin cam infam. Se uită la afgan plin de o ură rece și detașată.

— Dar chinezul?

— L-am întrebat. Nu știe nimic. Nu este atât de important.

Se urcă în Jeep și dădu înapoi. Imediat, directorul se rostogoli într-o parte. După câteva clipe se ridică și rămase în picioare în lumina farurilor. Motorul hurui și vehiculul înaintă. Afganul o luă la goană mecanic, ca un iepure hăituit, direct spre buza prăpastiei.

Totul se petrecu atât de repede, încât Malko nu reuși să intervină. Jeep-ul se opri la câțiva centimetri de marginea prăpastiei. Silueta directorului păru înghițită de întuneric. Nu se putea ști dacă fusese împins de mașină sau căzuse singur. De jos se auzea un strigăt slab.

Thomas Sands coborî din Jeep. După ce opri motorul, se sprijini de portieră și își aprinse o țigară. Liniștea era absolută și dacă nu s-ar fi văzut sârmele ieșind din capotă, ai fi crezut că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu puteam să-i dăm drumul, făcu Thomas Sands fără să-l privească pe Malko. Sunt o persoană oficială aici și...

Malko tăcu. Auzea încă în urechi țipetele afganului. Se gândea la Birgitta. Ce putea face pentru ea?

— Afganistanul este o țară sălbatică, zise americanul gânditor. Oamenii sunt omorâți pentru nimica toată. Până acum doi ani, străinul care ieșea cu o femeie afgană, chiar și în Kabul, era condamnat la moarte. Tipul ăla era un ticălos. A avut nesansa să se afle în mijlocul unei afaceri prea importantă pentru el.

— O să-i găsească corpul?

Thomas Sands ridică din umeri.

— Vor crede că l-a călcat un camion. Pentru colonelul Pilz nu era chiar atât de important, încât să-și facă griji din pricina lui.

Americanul trase un fum în piept și spuse cu un pic de amărăciune:

— Nu prea vă place să vă murdăriți pe mâini. Aveți perfectă dreptate. Însă trebuie s-o faci uneori. Nici mie nu îmi place să omor.

Malko nu spuse nimic. Se simţi brusc departe de această gură stâncoasă aflată la capăt de lume. Şi puţin îi păsa lui de generalul Lin Piao.

— Ştiţi unde o va duce colonelul Pilz pe Birgitta? întrebă el.

Înainte de a-i răspunde, Thomas Sands strivi mucul de ţigară.

— Da. De ce mă întrebaţi?

— Ca să merg acolo.

— Sunteţi nebun, izbucni americanul.

— Aşa sunt eu, zise Malko cu răceală.

Capitolul XIII

Femeia Kuchi [1] sări mândră de pe cămilă, cu pușca la piept și îi aruncă o privire curioasă Birgittei, ghemuită pe sol, lângă Jeep-ul rusesc.

Tânăra nemțoaică dârdâia fiindcă era îmbrăcată doar cu șortul vechi și cu un pulover Nu știuse până acum ce înseamnă frigul și lipsa drogului. Îi clănțăneau dinții. Îi scoseseră cojocelul.

Sfoara groasă cu care îi legaseră mâinile și gleznele îi intra în carne. Tot corpul era acoperit de vânătăi, iar spatele era numai o rană. Cojile formate de sângele închegat o dureau la fiecare mișcare.

Numai fața îi fusese cruțată, cu excepția unei vânătăi de sub ochiul stâng. Era înspăimântată. Îl căuta din priviri pe colonelul Pilz, singura pesoană cunoscută din această așezare pustie. De când o adusese cu Jeepul masiv rusesc, nimeni nu îi dăduse atenție. În afară de acest vehicul, erau numai cămile și vreo treizeci de corturi.

La vreo sută de metri mai încolo, curgea un râu. Pe malul celălalt, solul era stâncos, pustiu și sălbatic. Deși soarele răsărise de mult, nu se făcuse cald. Birgitta se străduia să-și domolească panica. La început. își spusese că tot era mai bine aici decât în celula aceea în care dormea pe un pat făcut din bolovani colțuroși. Însă, când au legat-o și au aruncat-o în spatele vehiculului, colonelul Kurt Pilz nici nu se uitase la ea. Drumul de la Kabul până aici durase o oră și jumătate. El nu scosese un cuvânt și nici măcar nu întorsese capul. Parcă nici

1. *Trib afgan (n.a.)*

nu ar fi existat. Această tăcere o înspăimântase cel mai tare pe Birgitta.

Nu știa de ce o adusese neamțul aici. Acești oameni sălbatici și femeile viclene, înarmate ca niște bărbați îi dădeau fiori. Cel puțin la Kabul, erau case, un pic de civilizație, pe când aici, în pustietatea asta plină de stânci, era o natură anacronică și sălbatică unde viața unui om nu valora prea mult.

Kurt Pilz ieși brusc dintr-un cort însoțit de o namilă cu o haină din pânză albastră, o căciulă de oaie și un brâu roșu foarte lat. Acesta strigă ceva femeii care era lângă Birgitta, apoi scoase un fluierat modulat și sonor. Imediat, din toate corturile ieșiră bărbați îmbrăcați la fel ca el, chiuind de bucurie.

Se îndreptară fără grabă spre țarcul unde erau închiși caii. Femeia se apropie de Birgitta și puse arma jos. După aceea, prinse puloverul cu mâinile și îl smulse de pe ea. Cu un singur gest, îi rupse și șortul. Ezită puțin că nu știa ce să facă cu colanții.

Birgitta urlă și încercă să scape. Dezbrăcatul acesta brutal îi înghețe sângele în vene. Ar fi preferat să fie violată. Femeia avea la fel de multă putere ca și un bărbat. Foarte repede, Birgitta rămăsese doar cu ghetele și cu ciorapii negri atât cât mai rămăsese din ei.

Namila mai dădu un ordin. Fără nici o tresărire, femeia o culcă pe Birgitta la pământ ca pe un câine ascultător. După aceea, îi desfăcu legăturile care îi imobilizau gleznele. Nemțoaica vru să se ridice. Dar femeia îi trase un genunchi în stomac, iar tânăra se încovoie de durere, cu lacrimi în ochi.

Femeia mai slăbi nodurile astfel încât să poată desface picioarele ca să meargă. Apoi se ridică, își luă pușca, dar nu se uită la Birgitta. Pentru prima dată în viață i se făcuse rușine de goliciunea ei. De când o luaseră, se obișnuise cu gândul violului, zicându-și că nu era mai rău decât în cazul tinerelor hippie care se vindeau afganilor pentru un dolar... Însă acum, o spaimă difuză o înghețea ușor, ușor. Oare ce voiau de la ea?

Colonelul Pilz se apropie de ea. Ca de fiecare dată când era obosit, ochiul sănătos părea extraordinar de mare. Buza crăpată îi păru Birgittei de-a dreptul oribilă.

— Kurt, zise ea în nemțește, ce îmi vor face?

La început, fata crezu că nici nu îi va răspunde. Pe urmă, rosti aproape fără să-și miște buzele:

— M-ai trădat și m-ai făcut de râs. Îți vei primi pedeapsa cuvenită, apoi vei fi liberă.

Se întorase imediat cu spatele și se îndepărtă. Birgitta auzi galopul cailor. Ridică privirea și țipă. Vreo treizeci de călăreți veneau ca vântul spre ea, mânând caii stând în picioare în șei. Ea se chirci, văzându-se deja făcută terci sub copitele lor. Însă mulțimea se deschise în fața ei și o încadră. Namila de bărbat veni ultimul, ținând cravașa între dinți, aproape atârnând în șa. Încetini puțin. Birgitta avu senzația că este ridicată cu macaraua. Într-o fracțiune de secundă ea se pomeni culcată de-a curmezișul într-o șa, iar fruntea se freca de pielea aspră a unei cizme.

După o sută de metri, călărețul se opri brusc. Birgitta simți o mână enormă care trecu printre picioarele legate. Dintr-o singură mișcare, bărbatul o ridică și o trânti la pământ. Pe jumătate amețită, Birgitta se uită în jurul ei.

Călăreții făcură cerc de jur-împrejur, la vreo zece metri de ea. Le vedea ochii strălucind de nerăbdare și le auzea râsetele și exclamațiile. Toți erau îmbrăcați la fel: cizme scurte, negre, cu pantalonii bufanți băgați în ele, haine din pânză și căciuli de astrahan.

Un mic grup de femei, de copii și de bătrâni stătea pe jos la o sută de metri distanță. Birgitta înțelese imediat ce avea să se întâmple cu ea. Va servi drept miză pentru Buz-Kachi, jocul național afgan. De regulă, două echipe de călăreți se băteau pentru stârvul unui țap pe care trebuiau să-l bage într-un cerc... Namila se ridică în șa și strigă cu o voce răgușită:

— *Wardar!*[1]

Pământul se zgudui sub copitele cailor. Birgitta stătea în picioare. Călăreții veneau spre ea cu namila în frunte, cu cravașa între dinți și arătând cu mâna spre ea. Tânăra închise ochii.

Când îi deschise din nou, un afgan micuț cu mustața lungă și pleoștită apăru în stânga namilei. Acesta, cu o lovitură

---

1 S-o prindem! (n. a.)

zdravănă de cravașă. îl îndepărtă pe celălalt animal. Se și aplecase către Birgitta, prinzând-o de mijloc.

Călăreții se învârteau în jurul tinerei nemțoaice. Namila execută o întoarcere pe loc și avu timp să o prindă pe fată de o gleznă, trăgând-o cu un răcnet de bucurie. Piticul cu mustața pleoștită nu se osteni pentru atâta lucru. O prinse pe Birgitta de pielea de pe burtă, ținând frâul cu dinții și șfichiui aerul cu cravașa, încercând să-și atingă adversarul. Biciușca atinse coapsa Birgittei care urlă de durere. Avea senzația că trupul ei se despică în două.

Timp de câteva secunde rămase răstignită astfel. Apoi, piticul se arcui în șa. Prins pe picior greșit, namila fu nevoită să-i dea drumul. Celălalt profită și o urcă pe Birgitta în șa ca pe un sac. Lovi puternic șaua cu cravașa și calul plecă la galop. În urma lui, Birgitta auzea strigătele celorlalți călăreți care veneau după ei.

— S-o prindem! S-o prindem!

Ținând frâiele cu dinții, afganul o ridică pe fată cu ambele mâini și o așeză pe cal în fața lui. Semăna cu o sălbăticiune, râdea și striga. Gloata se apropia. Brusc, își obligă calul să se cabreze și să se întoarcă pe loc, apoi o luă în sens opus.

Însă ceilalți îl înconjurară, lovind cu biciurile și împingându-l cu o brutalitate nemaiîntâlnită. Lovind cu mânerul cravașei, reuși să scape de cel de lângă el. Birgitta se lipea de pieptul lui pentru că îi era frică să nu cadă sub copitele cailor dezlănțuiți. Atingerea aceasta produse un efect extraordinar asupra afganului.

Pentru un nomad care nu făcuse niciodată dragoste decât cu o femeie ascunsă sub nenumărate straturi de voaluri, contactul cu acest corp gol cu pielea albă era un lucru de neimaginat și de necrezut. Sexul lui țâșni pur și simplu din pantaloni, însă era încolțit de doi adversari. Unul dintre ei se aplecă și o apucă pe Birgitta de picior. Dezechilibrându-se, tânăra fu cât pe ce să cadă sub copitele calului, însă răpitorul o prinse la timp. Stând în picioare pe scărițe, învârtea mânerul cravașei deasupra capului. Lovit chiar în față, afganul care o ținea pe Birgitta căzu ca un bolovan de pe cal. Timp de câteva secunde, călărețul rămase singur.

Înfipse adânc degetele în șoldurile fetei. O ridică și o lipi de pieptul lui și o răsturnă peste el. Fata avu impresia că era despicată de un țăruș încins. Afganul slobozi un urlet sălbatic. Atinse spatele Birgittei cu cravașa, dar fără răutate, ca și cum și-ar biciui calul.

Simțind o usturime în tot corpul. Birgitta începu să urle. Sfoara care îi lega gleznele i se înfipsese în carne și o împiedica să desfacă picioarele. Din cauza asta, călărețul nu o putea pătrunde complet. Atunci, luă pumnalul din cizmă și eliberă dintr-o mișcare gleznele tinerei.

Șocul îi tăie răsuflarea Birgittei. Se simțea sfârtecată, despicată în două de acest afgan. Fără să lase cravașa din mână. îi frământa cu sălbăticie pieptul. Ceilalți călăreți se adunaseră în jurul lui și țopăiau. Asta era regula jocului.

Calul se cabră. ceea ce îl făcu să se afunde și mai mult în Birgitta. Zdruncinăturile animalului accelerā și plăcerea afganului. Slobozi un mârâit surd în momentul în care își împrăștie sămânța și o depărtă imediat pe Birgitta de el. O azvârli la pământ fără nici o milă. Se îndepărta deja dând bice calului. Chinuită și năucită de durere și de frică, Birgitta auzea ca într-un coșmar urletele gloatei:

— S-o prindem! S-o prindem!

Ea se făcu ghem. Sângele îi curgea pe picioare. Văzu cu oroare cum călăreții se năpusteau din nou spre ea sălbatici și indiferenți.

Malko lăsă binoclul în jos. Era alb ca varul.

— Sunt niște sălbatici, zise el cu glas stins. Niște sălbatici.

Pușca Lee-Enfield pe care o cumpărase acum patru zile din bazar era sprijinită pe încheietura brațului. Introdusese deja un glonț pe țeavă. Acolo, călăreții fugeau în goana cailor, luptându-se pentru Birgitta. Malko duse pușca la umăr, ochindu-l pe colonelul Kurt Pilz care stătea în picioare mai la o parte de terenul de joc. Vocea rece a lui Thomas Sands îl opri:

— Nu faceți pe prostul. Nu țin neapărat să mă trezesc cu armata afgană pe urmele mele. Oricum, asta nu schimbă nimic. Ne-ar trebui o mitralieră.

Americanul. Yacoub și Malko stăteau ascunși pe un mic platou stâncos, ce se afla deasupra spațiului deschis în care se confruntau călăreții ca să intre în posesia Birgittei. În linie dreaptă, nu se aflau decât la vreo patru sute de metri distanță. Făcuseră o oră pe jos până acolo. Yacoub era singurul care privea jocul fără nici un resentiment. Văzuse destule astfel de cruzimi în viața lui. Probabil că se gândea că, pentru fată, nu era chiar atât de neplăcut... Pentru ei, aceste străine care își arătau picioarele și chipurile nu puteau fi decât niște târfe...

— Priviți! făcu Malko.

Acum îi părea rău că venise. Privea neputincios această sălbăticie fără margini.

În picioare în șa, unul dintre călăreți o ținea pe Birgitta lipită de el, fiind înconjurat de ceilalți „jucători" Ploua cu lovituri de cravașă, însă afganul rezista. Pe ultimul său adversar îl plesni peste față. În momentul în care se pregătea s-o pună pe Birgitta în șa, namila apăru lângă el cu un pumnal cu lama lungă în mână.

Dintr-o mișcare, el îl înfipse în gâtul adversarului care îi dădu drumul fetei urlând. Namila reuși totuși s-o prindă de braț. Timp de câteva secunde, ea rămase lipită de harnașament, fără ca namila s-o poată ridica în șa. În final, cu un urlet triumfător, o ridică ca pe un trofeu.

Vederea sângelui îi înnebuni de tot pe ceilalți afgani. Trei dintre ei se luptau cu cravașele, iar caii se loveau cu copitele. Orbit de lovitura de bici, unul dintre ei se apără brusc, altul căzu, însă al treilea reuși să prindă stoara care prindea încheieturile Birgittei. Se dădu înapoi și trase.

Namila, care își băgase mâinile între picioarele fetei, nu îi dădu drumul. Ba dimpotrivă, o ținea și mai strâns. Acum corpul ei era suspendat în aer și aproape sfârtecat. Birgitta urla înnebunită.

Un al doilea călăreț se apropie biciuind mâna namilei ca să-i dea drumul fetei. Însă cravașa o lovea pe nemțoaică cu cruzime peste burtă, peste fese și peste coapse. Răcnind de

excitare, namila trăgea de ea întruna, fără să se sinchisească de lovituri. Sexul îi țâșnise deja din pantaloni imens și umflat. Prefera s-o despice în două decât să-i dea drumul.

Din fericire, harnașamentul călărețului care o ținea de mâini se desfăcu puțin, iar acesta se dezechilibră și o lăsă ca să nu cadă din șa. Namila o înșfăcă degrabă și o lipi de el cu o precizie diabolică. De data asta, Birgitta avu senzația că se va rupe în două. Pântecele ajunsese o rană care o ustura. Namila o ținea lipită de el cu toată puterea, ridicându-se în șa ca s-o pătrundă mai bine. Ceilalți călăreți dansau o sarabandă nebună împrejurul lor, excitați de această împreunare bestială.

După aceea, namila plecă galopând drept înainte. Nu trebuia să se miște, căci galopul o ridica pe Birgitta și o făcea să revină cu regularitatea unui metronom. În culmea plăcerii, el o lovi cu cravașa pe spinare. Fata nici nu mai avea putere să țipe. Fiecare particică din corpul martirizat o durea, iar sexul o ustura. Nu își închipuise vreodată că unii bărbați puteau să se folosească de o femeie cu atâta violență, cu atâta sălbăticie, fără nici un strop de blândețe.

Trecu în viteză prin fața colonelului Pilz, care stătea nemișcat în picioare, lângă Jeep. După expresia feței — îndurerată, dar totodată feroce — ea înțelese pe dată din ce cauză o pedepsea astfel. Își exorciza propriile sentimente, și-o smulgea astfel din minte și din suflet, transformând-o în jucăria acestor călăreți.

Namila o lăsase deja în pace. Birgitta căzu pe spate, cu picioarele depărtate în timp ce în urechi îi răsuna strigătul sălbatic al celui care se pregătea s-o violeze.

Gloata se învârtea în jurul ei atât de compactă, încât nimeni nu reuși s-o ia pe Birgitta. Ea urla chircită pe pământ. O copită o lovi rupându-i antebrațul stâng. Călăreții se năpustiră din nou asupra ei. Unul dintre ei o prinse de subsuoară și o târî câțiva metri cu picioarele pe sol și cu capul strivit de șa. Scărița o răni la picior.

Cravașele pocneau în aer, strigătele o asurzeau. Cel care o ținea nu reușise să o ridice în șa. Cu picioarele atârnând în gol, Birgitta urla cât o ținea gura. Dar nimeni nu o băga în seamă, de parcă nu valora nici cât țapul fără cap din adevăratul joc Buz-Kachi...

În încercarea ei de a scăpa. reuși să se agațe cu un picior de o scăriță. Afganul urlă de bucurie. Dar nu dură prea mult, căci alt călăreț se ivi și o prinse de celălalt picior. Chinuită astfel, ea se lovi cu capul de sol. Cei doi călăreau paralel și se loveau cu cravașele.

Birgitta avu senzația că picioarele îi ies din încheieturi. Cel dintâi afgan se întoarse brusc la dreapta. Într-o fracțiune de secundă. își simți ligamentele rupându-se și se gândi că va muri, apoi cei doi îi dădură drumul. Se lovi atât de tare cu capul de pământ. încât își pierdu cunoștința.

Thomas Sands se așeză în fața puștii lui Malko.

— Nu!

Omul de la CIA era la fel de palid ca și Malko. Chiar și Yacoub părea șocat. Paștu își trecu nervos limba peste mustața subțire. Dacă Malko trăgea acum. se vor pomeni cu tribul Kuchi și cu armata pe urmele lor. Altfel spus, cu un bilet sigur spre cimitir.

— Dacă îi las să se întâmple asta, nu voi mai avea somn niciodată.

Thomas Sands clătină din cap. Și el simțea o greutate în suflet.

— Nu o vor omorî. zise el. Ceea ce avem noi de făcut în Afganistan este mult mai important decât soarta Birgittei. Doar știți bine. Vă promit că nu veți pleca din această țară fără să le-o plătiți.

Malko nu își putea lua ochii de la această scenă înfiorătoare. Acolo jos. corpul Birgittei tresărea. era trecut de la unul la altul, rămânea câteva clipe pe cal, apoi cădea din nou. În repetate rânduri, crezuse că acest joc înspăimântător se va termina. Tânăra leșinată rămăsese la pământ, fără să se mai miște. Însă afganii voiau să-i readucă trupul la viață cu lovitur de cravașă. Vreo șase dintre călăreți o „câștigaseră" deja, da nici unul de două ori. Stând mai la o parte, colonelul Pilz era ca o stană de piatră.

Există datorii pe care un gentleman nu le uită. se gândi Malko. Exact ca la Rio de Janeiro, în urmă cu câțiva ani, când omorâse un om pentru prima oară în viața lui.

Sarabanda infernală continua. Un alt călăreț reușise s-o urce pe Birgitta în șa. Malko lăsă în jos țeava puștii, amărât și plin de o ură fără margini.

Birgitta nu mai era decât o păpușă de paie inertă, plină de sânge și de lovituri. În puținele momente de luciditate, junghiurile din brațul rupt se confundau cu cele pe care le simțea în pântece. Nici nu mai știa câți călăreți o violaseră, toți cu aceeași violență și bestialitate. Fusese doar miza unui joc plin de cruzime, ajuns în contemporaneitate din îndepărtatul Ev Mediu.

Tâmplele i se zbăteau din cauza febrei, confundându-se cu tropotul copitelor. Neobosiți, călăreții se învârteau în jurul ei și se luptau cu același fanatism, stând în picioare și cu cravașele între dinți. Și ei plătiseră un tribut greu pentru Buz-Kachi. Doi dintre ei muriseră înjunghiați, iar alți trei aveau răni grave.

— *Begeer! Begeer!*

Strigătul răsună chiar lângă ea. Doi afgani se aflau în fruntea gloatei... Cravașele lor se înnodau într-o luptă nemiloasă. Birgitta se uita la călăii ei care se apropiau. Nu mai avea putere să se lupte și să se zbată. În clipa asta nu-și dorea decât să moară. Cei doi cai o atinseră, dar nici un călăreț nu reușise s-o urce în șa.

Veni un al treilea care o prinse din zbor de sfoara de la încheieturi și o așeză în picioare. Fata avu senzația că umerii îi ieșeau din articulații. Spinarea și umerii nu erau decât carne vie. Sosi și namila. Calul său se cabră. Lovindu-l cu cravașa, îl obligă pe cel care o ținea pe Birgitta să-i dea drumul. Aceasta era prea moale ca să se poată ține pe picioare.

Se auzeau strigăte amestecate cu huiduieli. Unii jucători începuseră să se plictisească. Și-apoi, Birgitta nu mai era atât de apetisantă ca la început... Dacă nu ar fi fost colonelul de față, ceilalți ar fi întrerupt jocul, cu excepția namilei, Tafik, șeful

de trib. Acesta simțea că pântecele îi luau foc și voia să mai profite o dată de străină.

Trase de frâie cu toată puterea. Copitele calului său îl azvârliră cât colo pe călărețul care era lângă Birgitta. Ceilalți se dădură în lături ca să nu fie striviți. Namila se aplecă în partea stângă, ținându-și echilibrul doar într-un picior, cu cravașa în dinți și corpul paralel cu solul. Ceilalți jucători urlară când văzură că se apropie:

— *Wardar! Wardar!*

O biciui pe nemțoaică în goana calului și, în ciuda greutății sale, se așeză iar în șa dintr-o singură mișcare, suind-o în același timp și pe tânără în șa în fața lui.

Beat de poftă, se dezlănțui. De o parte și de alta, ceilalți călăreți galopau urlând de bucurie, împărtășind plăcerea șefului lor. Namila se ridică în șa. O biciui pe fata rămasă nemișcată. Era o umulință îngrozitoare să o posede fără ca ea să fie conștientă de acest lucru. De durere, Birgitta încercă să se îndrepte.

Afganul se aplecă brusc în față, ca și când ar fi vrut să-și lovească animalul, se orientă rapid între coapsele fetei și se lăsă peste ea cu toată greutatea, forțând-o cu brutalitate.

Țipătul tinerei nemțoaice acoperi rumoarea jocului. Fără milă, namila își termină cavalcada cât putu mai adânc. Cheful îi veni pe loc. Aproape imediat se auzi o împușcătură. Colonelul Pilz trase un foc în aer ca să anunțe sfârșitul jocului. Namila își struni calul și reveni la pas lângă corturi.

Bucuria se risipi pe dată. Oamenii își înconjurară șeful. Acesta o așeză pe Birgitta pe șa, cu capul într-o parte, iar cu corpul și cu picioarele în cealaltă. Era mândru că se arătase mai puternic decât ceilalți și că își răspândise de două ori sămânța în ea.

Nevasta lui — femeia care o dezbrăcase pe Birgitta — îi făcu veselă un semn cu pușca, apoi trase și ea un foc în aer.

Colonelul Kurt Pilz privea în tăcere corpul inert și martiriza al Birgittei. Unicul său ochi fixa namila. Acesta își spuse c celălat ochi — cel din sticlă — avea mai multă căldură în el.

— A murit. bâigui el.

Inima Birgittei nu rezistase. Uzată de atâta drog și de atâtea traume, ea se stinsese. Acum o examinau. Kurt Pilz oftă.

— Îngropați-o! le zise el.

Se întoarse și se îndreptă cu pași mari spre Jeep-ul masiv rusesc.

Capitolul XIV

Putoarea era atât de îngrozitoare, încât Malko se dădu jos din Toyota ca să numere cadavrele care se descompuneau la umbră. Se duse după miros și ajunse la o gaură într-un zid. Dădu peste un WC public plin de excremente. Bun loc de întâlnire alesese Afsaneh. Nimeni nu îi va deranja aici. În cazul în care ea va veni.

Înainte de a găsi această porțiune de drum negru ca un cavou, chiar pe malul Kabulului acum secat, Malko se învârtise în jurul cozii într-o imensă parcelă plină de clădiri noi, aflată în partea de nord a orașului.

Un autobuz trecu pe lângă el hurducându-se prin gropi. Se sui din nou în mașină. Ghemuit în spatele vehiculului, Lal aștepta cu un pachet cu dinamită pe genunchi și cu veșnicul chiștoc de țigară în gură. Era liniștit ca un călugăr. Malko introdusese deja un glonț pe țeava pistolului său extraplat, pe care îl ascunsese între scaune. Moartea oribilă a Birgittei îi conferea misiunii sale o nouă dimensiune. Va face tot posibilul să pună gheara pe generalul Lin Piao.

Dar nu numai din obligație față de CIA... Afsaneh era singura lui șansă. Regele se întorcea a doua zi la Kabul. Prin urmare, nu va întârzia să ia o hotărâre...

Se auzi o zgârietură în portieră, iar el se încordă imediat, fiind gata să se apere. Distinse vag o siluetă în întuneric. Lăsă pistolul încetișor jos. Silueta trecu prin fața mașinii, iar el aprinse o dată farurile și o recunoscu pe Afsaneh. De data asta, nu era îmbrăcată în „chadri" ci într-o tunică albastră și cu pantaloni asortați.

Ea deschise portiera și se așeză lângă el. Ochii ei mari de gazelă păreau și mai înspiământați ca de obicei. Imediat îi întinse obrazul lui Malko. Buzele erau reci de frigul de afară și tremura lipită de el.

— Ar fi trebuit să nu vin. murmură ea în timp ce se dezlipea de el.

El nu știa dacă se gândea la pericol sau la simțămintele ei.

— Mă bucur nespus că ați venit. Ați aflat ceva?

— Da, spuse ea dintr-o suflare. În legătură cu... tânăra aceea. Se află într-o închisoare specială a „Securității naționale" care se află lângă Președinție. în apropiere de hotelul *Nadjib*. O interoghează colonelul Pilz.

Inima lui Malko se strânse.

— A murit azi-dimineață. spuse el. Nu putem să mai facem nimic pentru ea.

Îi povesti faptele pe scurt. Afsaneh își mușcă buzele văzând cât este de tulburat.

— În rest. zise ea. omul pe care îl căutați se află în paza colonelului Pilz. Iar acesta primește ordinele direct de la palat. Se vorbește că va fi predat rușilor. Mai circulă și zvonul că l-au răpit americanii. Dumneavoastră sunteți, nu-i așa?

Ea îl fixa cu ochi strălucitori.

— Da.

— Știu pe cineva care ar putea să vă ajute. adăugă ea. Vă mai amintiți de bărbatul care m-a însoțit la petrecere? Walli Gohar. Lucrează cu unchiul meu, generalul Arfan. I-am spus ce problemă aveți.

Lui Malko i se zburli părul în cap.

— Bine, dar...

— Nu vă fie teamă, îl întrerupse ea. Nu mă va trăda. Speră prea mult că o să-l iau de bărbat. Susține că știe unde și când va fi predat chinezul rușilor.

— V-a spus el?

— Nu, dar vrea să vă întâlniți amândoi.

— De ce?

— Ca să faceți schimb de informații.

— Pentru bani?

Afsaneh zâmbi.

— Nu. Vrea în schimb o femeie. O americancă de care este îndrăgostit nebunește. Mi se pare că i-ați văzut împreună într-o seară la *Ora 25*.

Malko o revăzu brusc pe fata cu ochii mari și cenușii, cu niște pomeți superbi, plinuță, care se lupta să nu o urce în Pontiac... Se uită cu atenție la Afsaneh ca să vadă dacă nu glumește. Însă tânăra afgană era extrem de serioasă.

— Walli e puțin cam nebun. spuse ea. Are mulți bani și crede că nimeni nu îi poate rezista. Pe urmă, el face parte dintr-o familie foarte bună.

— Cum o cheamă pe americancă?

— Gillian. Dacă veți reuși să o convingeți, mergeți împreună mâine seară la hotelul *Spinzar*. La etajul șapte, este o încăpere unde niște muzicanți interpretează cântece afgane. în fiecare seară de la opt la zece. Walli Gohar va fi acolo.

Malko rămase perplex. Avea o încredere oarbă în Afsaneh. Instinctul îi dicta acest lucru. Ceea ce îi propunea ea nu i se părea foarte periculos, chiar dacă îl ducea pe o pistă falsă. Cum nu era vorba să se ducă el să-l smulgă cu forța pe generalul Lin Piao din ghearele paznicilor lui...

— Mulțumesc. spuse el. Voi încerca s-o găsesc pe această Gillian.

— Culcați-vă cu ea. îl sfătui cu amărăciune Afsaneh. și după aceea cereți-i acest favor. Nu va îndrăzni să vă refuze.

În glasul ei se simțea o gelozie fără margini. Malko îi luă mâna. dar ea și-o retrase.

— Nu vreau să vă mai văd niciodată, făcu ea.

Însă ochii ei spuneau exact contrariul. Malko îi aruncă o privire aurie care ar fi topit și cel mai dur metal.

— Când toate astea se vor sfârși, sunt sigur că ne vom revedea. Poate că vă veți întoarce la New York...

Ea clătină din cap cu tristețe.

— Nu mă voi întoarce niciodată la New York. Nu mă vor lăsa să ies din țară. Mai întâi trebuie să-mi găsesc un soț. Poate că într-o bună zi voi pleca în călătorie și ne vom întâlni din nou. Dar veți fi cu siguranță în compania altei femei...

Malko se gândi la apetisanta Alexandra. Ar fi fost în stare să și omoare pentru ochii frumoși ai lui Afsaneh... El nu răspunse. Era inutil s-o mai facă pe tânără să sufere. Se întoarse spre el cu ochii plini de lacrimi.

— Adio!

Brusc. ea se aruncă în brațele lui și îl sărută cu pasiune. Limba ascuțită îi explora fiecare colțișor din gură, iar bazinul se ondula lipit de al lui. Îi atinse coapsa cu mâna și ea gemu.

Apoi, pe neașteptate, ea se îndepărtă gâfâind ciufulită, cu ochi strălucitori. Deschise portiera dintr-o mișcare și coborî. Întunericul o înghiți de parcă nici nu ar fi existat.

Micile cicatrice de pe fața lui Thomas Sands deveniră și mai albe. Figura lui părea mai mult ca oricând cioplită în piatră. Era terminat.

— Nu veți reuși în vecii vecilor, oftă el. Suntem terminați. David Wise va fi nebun de turbare... O cunosc pe Gillian Denver Dacă o convingeți să se culce cu acel afgan, înseamnă că eu mă proclam papă.

Lui Malko îi venea să-i spună că mai avea până acolo. David Wise îl sunase la trei dimineața de la Washington plin de disperare. Povestea chinezului din Kabul începuse să facă înconjurul lumii. Prin ambasade se șoptea că americanii îl suflaseră de sub nasul *chinezilor* și că, pentru prima dată, CIA merita să fie pusă la panoul de onoare. Thomas Sands abia îndrăznise să-i spună adevărul...

— Cine este această Gillian? îl întrebă Malko.

Americanul oftă:

— Eh, o tipă bine. Face înconjurul lumii împreună cu bărbată-său. Au avut un accident de mașină, iar un camion aproape că i-a smuls brațul tipului. Acum este la spital în Kabul. Gillian se zbate ca tigroaică ca să-l trimită în State pentru o operație de urgență. Aici se mai folosește încă ferăstrăul pentru tăiat și ciocanul ca anestezic... Vine foarte des la Consulat. Din păcate, eu nu am nici o influență în astfel de treburi... Le-a scris tuturor prietenilor ei... Dispune de destule mijloace, iar afganii știu acest lucru... Dacă voia, nu avea nici o problemă.

Da, însă nu a vrut. Malko știa și el câte ceva. Se ridică și se duse la fereastră. Mercedesul chinezilor dispăruse. Se pare că descoperiseră șmecheria afganilor. Se mai întâmplă câteodată. Dar tot nu știau unde se afla generalul Lin Piao sau dacă mai era în viață...

— Nu vă urez „noroc", zise Thomas Sands. Știți unde s-o găsiți pe fată?

Malko dădu din cap afirmativ. Lal îl aștepta în mașină, burdușit ca întotdeauna cu dinamită. Însă în cazul lui Malko, explozibilul nu era de mare ajutor. Ieși din ambasadă și se îndreptă spre restaurantul *Khaybar*. Hotelul *Helal* se găsea la doi pași de el.

— Cum?

Gillian Denver se aplecă peste masă, fixându-l pe Malko cu ochii ei cenușii, plini de uimire.

— Vreau într-adevăr să vă scap de necazuri, repetă el. Să fac în așa fel încât dumneavoastră împreună cu soțul să părăsiți Afganistanul imediat. Și să dispuneți de banii necesari ca să fie operat într-un spital bun.

Buzele frumoase ale tinerei femei se țuguiară a neîncredere.

— Oare unde să fie capcana? întrebă ea cu răceală.

Ea mânca singură la o masă când Malko urcase scara dreaptă a hotelului *Helal*, care dădea direct în salon. Eleganța lui Gillian contrasta cu neglijența tinerilor hippie care o înconjurau. Rochia dintr-o lână albă, despicată în față până sus îi dezvelea picioarele puțin cam puternice, dar cu o formă frumoasă. Cu pomeții înalți, cu ochii ei cenușii, mari și migdalați, semăna mai degrabă cu o turcoaică. Când se apropie, Malko observă cearcănele de sub ochi, tristețea din priviri și nervozitatea mâinilor. Americanca rezista încă, dar nu prea multă vreme. Cum Malko tăcea, ea îi adresă un surâs amar.

— Și dumneavoastră vreți să vă culcați cu mine?

— Nu, răspunse Malko. Ceea ce vreau să vă cer este cu mult mai infam.

Îi povesti absolut totul, fără să-i ascundă nimic, inclusiv despre personalitatea lui Lin Piao. Gillian îl asculta în tăcere. După ce termină, ea își puse picior peste picior cu un aer sfidător, încât tânărul hippie din fața ei înghiți ceaiul cu noduri.

— Dacă sunt de acord, spuse ea, cine îmi garantează că vă veți ține de cuvânt?

Ea fixa ochii aurii ai interlocutorului ei cu atâta dispreț încât Malko fu cât pe-aci să roșească.

— Vă dau cuvântul meu, spuse el. Vă voi da banii din buzunarul meu, dacă va fi nevoie.

Gillian se juca cu ceașca de ceai goală. Când ridică privirea, Malko văzu că avea ochii plini de lacrimi.

— Ați picat la țanc, zise ea cu glas obosit. Tocmai am fost la spital. Dacă Jim nu este operat din nou în opt zile, va rămâne infirm pentru toată viața...

— Înseamnă că acceptați?

— Da, accept. Dar cu o condiție.

— Care?

— După asta, nu vreau să vă mai văd niciodată. Veți trimite pe cineva cu banii și cu biletele de avion.

Ea se ridică, iar Malko o ajută să-și pună cojocul. Stăteau față în față. Ochii ei erau infinit de triști.

— De ce faceți meseria asta oribilă? murmură ea. Păstrasem o amintire atât de frumoasă despre dumneavoastră.

Malko își spuse că bătrânele pietre ale castelului său din Liezen îl costau într-adevăr foarte scump...

Capitolul XV

Walli Gohar dansa într-un mod grotesc pe muzica stridentă a celor doi muzicanți ghemuiți într-un colțișor al încăperii. Cu brațele depărtate de corp. ridicând picioarele foarte sus. el țopăia printre mesele joase. mimând un dans pastu. acompaniat de o tamburină.

Ochii lui bulbucați erau luminați de o bucurie prostească. El se înclină în fața lui Gillian. Tânăra americană era absolut superbă. Rochia lungă și despicată îi descoperea coapsele strânse în niște ciorapi negri, care îi dădeau un aer total impudic. Ochii cenușii machiați și alungiți cu dermatograf ar fi ispitit chiar și pe un preot ce împărtășește viața muncitorilor. Își conturase gura în mod voit agresiv. Afganul părea fascinat. Muzica se opri, iar el se lăsă greoi pe o pernă în fața tinerei americane.

Micul salon era liniștit și izolat, aflat sus în hotelul *Spinzar*. Era mobilată exclusiv cu perne și măsuțe din aramă. Aici nu erau decât muzicanții, Gillian, Malko și Walli Gohar. Străinii nu aflaseră de acest loc, iar pe localnici nu-i interesa. Chelnerul se retrase discret imediat după ce îi servise. Malko se uită la afgan și îi făcu un semn discret din cap. Bărbatul se așeză imediat lângă el.

— Știți de ce mă aflu aici?

Celălalt dădu din cap. O sorbea din priviri pe Gillian. Semăna din profil cu regina din Saba, cu nasul ei egiptean. Tânăra părea detașată și cu gândul în altă parte, de parcă nu ar fi părtașă la această tranzacție neobișnuită.

Afganul nu își lua ochii de la Gillian. Se ridică și o invită la dans. Tânăra îl consultă pe Malko din priviri. El îi făcu semn să accepte. Muzicanții adoptară un tempo mai lent. Walli Gohar profită de acest lucru și se lipi ca o ventuză de americancă. Își

strecură un picior între ale ei. Ea se lăsa în voia lui cu stoicism, având o privire rece ca de gheață. Afganul se legăna cu grația unui elefant, afundându-și nasul în gâtul partenerei sale. Avea picături mari de transpirație pe frunte. Gillian îl lăsă în pace câteva minute, apoi se îndepărtă cu un zâmbet rece și se așeză din nou lângă Malko. Exact ce trebuia să facă. Malko așteptă ca afganul să-și recapete suflul și se apropie de el.

— Sunteți gata să vă îndepliniți o parte din contract?

În acest moment se detesta, însă pe afgan îl detesta și mai mult. Își cerea iertare în gând tuturor strămoșilor lui și bineînțeles lui Gillian. Meseria asta a lui avea uneori și cerințe abjecte.

— Ea este de acord?

Scârbosul, saliva.

— Da.

Era un lucru destul de dificil. Afganul își umezi buzele cu limba. Malko simțea că este foarte tentat, dar și speriat.

— Se va întâmpla peste trei zile, spuse el, seara la ora unsprezece, pe colina din Top-I-Chashit.

— Unde este?

— La Kabul. Este o colină pustie. Se ajunge pe o potecă foarte greu de străbătut cu mașina.

Malko îl fixă cu ochii lui aurii. I se părea ciudat faptul că acest om îi furniza o informație atât de importantă doar ca să aibă o femeie. Cu siguranță că resorțurile umane vor fi mereu aceleași.

— Dacă mă mințiți, vă voi ucide, zise el cu răceală.

Afganul se foi stânjenit.

— Este adevărat. Eu lucrez cu generalul... Trebuia să particip la schimb, dar am cerut să mă înlocuiască altcineva...

— Cui îl vor preda?

Afganul păru surprins.

— Rușilor, bineînțeles!

— E rănit?

— Da. Are grijă de el medicul personal al regelui.

— Știți cumva cum se gândesc ei să-l scoată din țară?

Walli Gohar se strâmbă. Cu mâinile lui prea lungi și nasul coroiat, semăna din profil cu o pasăre de pradă.

— Nu este prea greu. Îl vor urca într-un avion chiar de mâine dimineață. Au mai multe aparate la Kabul.

Altfel spus. dacă ratau schimbul acum. trebuiau să se ducă după generalul Lin Piao la Kremlin, adică direct în iad. Malko se aplecă la urechea lui Gillian.

— Tot mai acceptați târgul?

Ea spuse calm și apăsat:

— Este puțin cam târziu să refuz. nu-i așa?

În vocea ei era atâta amărăciune, încât lui Malko îi venea să o ia de mână și s-o ducă departe de aici. Apoi Gillian puse mâna pe a lui și îi zâmbi cu tristețe.

— Scuzați-mă. Știu că nu aveți nici o vină.

El nu răspunse. dar se ridică. Jocurile fuseseră făcute Când deschise ușa. Walli Gohar se și apropiase de Gillian.

Coridoarele hotelului *Spinzar* erau foarte reci. Îi rămâneau șaizeci și două de ore ca să organizeze o a doua tentativă de răpire a generalului Lin Piao. Dar de data asta cu afganii pe urmele lor. Să nu mai vorbească despre chinezi sau despre ruși.

La prima vedere. acest lucru părea imposibil de realizat. Se urcă în Toyota și plecă la întâmplare pe străzile pustii, cu speranța că sacrificiul lui Gillian nu era în zadar.

Malko se opri în spatele vechiului tun ruginit, apoi coborî. Ca să ajungă la mica platformă de pe Top-I-Chasit, numită mai simplu „colina tunului de la amiază", drumul era înspăimântător: o potecă îngustă care șerpuia pe coasta colinei, pe alocuri atât de strâmtă, încât rămâneau doar cinci centimetri de la roata mașinii până la râpă.

În plus, colina se surpa încontinuu. Într-o bună zi. se va urca numai cu piciorul. Thomas Sands se cutremură.

— Poteca asta s-a degradat și mai tare. spuse el. Ultima oară se mergea mai bine.

Malko admira priveliștea. Colina se afla exact față în față cu orașul Kabul și cu cartierul american. Avea un singur loc de acces: poteca pe care urcau acum. În afară de un masiv golaș mult mai înalt, care o ascundea în partea de sud, nu se compunea decât dintr-un platou îngust de treizeci de metri pe treizeci, cu o casă ruinată și două tunuri.

Nu exista nici balustradă de protecție, nici parapet, iar solul

se oprea brusc în fața unei prăpastii adânci de două sute de metri, cu pereții abrupți. În fiecare zi se trăgea o salvă de tun ca să se anunțe miezul zilei. Colina mai servea turiștilor ca loc de unde se putea vedea panorama orașului Kabul. Numai cartierul Shar-I-Nau era ascuns de altă colină, Koh-I-Azamai. Mai jos, în partea dreaptă a colinei, se întindea o grădină mică, plină de farmec. Thomas Sands întinse brațul.

— Și-au ales bine locul, spuse el. Este înconjurat de o zonă militară, interzisă publicului. Este cu neputință să ajungi aici în alt fel decât pe potecă.

— Sau cu elicopterul.

Americanul clătină din cap.

— Nici vorbă. Nu pot să angajez elicoptere americane într-o operațiune ilegală care riscă să mai fie și sângeroasă.

Malko se uită în jos. Chiar în fața lui era o moschee micuță și o clădire mare pătrată, înconjurată de ziduri înalte: închisoarea. În dreapta, se vedea foarte clar clădirea imensă a Ambasadei URSS.

Cu siguranță că exista un motiv pentru care rușii aleseseră acest loc de întâlnire. Nici nu trebuiau să se ducă mai departe. Malko se gândea, dar nu găsi nici o soluție. Cu toate astea, nu aveau decât patruzeci și opt de ore, dacă Walli Gohar le spusese adevărul. Gillian nu apăruse și Malko își făcea griji din pricina ei. Din păcate, nu se putea duce după ea. Nici măcar nu știa unde se află play-boy-ul afgan.

În aparență, Kabulul era la fel de liniștit cu vacile și cu tinerii hippie care se vânturau pe străzi. Chinezii se ascundeau în ambasada lor. În fiecare dimineață, masivul Mercedes 600 al ambasadorului lua drumul Ministerului de Externe. Ambasadorul chinez se așeza, bea puțin ceai verde și aștepta să i se spună aceleași minciuni ca și ieri.

— Ei, ce facem?

Malko tresări. Se uita mașinal la colina din spatele lui, de parcă soluția ar țâșni din praful cenușiu. Afganii vor veni cu siguranță primii ca să supravegheze împrejurimile...

Dacă reușeau să-i neutralizeze pe ruși și să le ia locul, mai aveau o mică șansă să-i ia pe afgani prin surprindere. La primul foc de armă, afganii și-ar îmbarca imediat prizonierul...

O scenă i se arătă lui Malko în minte și înțelese că, teoretic, rezolvase jumătate din problemă... Se așeză pe unul din tunuri

și continuă să se gândească. Thomas Sands se roti în jurul lui nervos și neliniștit. Malko înălță capul. O lucire de emoție îi lumina ochii aurii.

— Mi-a venit o idee. zise el. Dar am nevoie de oameni de încredere, nu de paștu. Ați putea să-i chemați pe oamenii de care am nevoie?

— Cereți tot ce doriți.

— Bine. Mă voi întoarce la noapte.

Malko se gândea la Elko Krisantem și la cele două gorile de la CIA. Chris Jones și Milton Brabeck. Îi cunoștea de foarte multă vreme. Se întoarse și îl zări pe Lal care scotocea prin casa părăsită. Avea și el rolul lui. Ideea lui începea să prindă contur.

— Eu cobor pe jos împreună cu Lal. spuse el. Nu mă așteptați Nu are rost să atragem atenția.

Thomas Sands nu insistă. Se urcă în Toyota și merse cu spatele deoarece era singura modalitate de a ieși de pe platou. Malko se angajă fără grabă pe potecă. În vârful colinei, se aflau la șase mii de picioare altitudine și aerul era curat. Solul se afunda moale sub pașii lor.

Noaptea, poteca era și mai impresionantă. Malko își lăsase mașina pe drumeagul de lângă pod ca să nu atragă atenția. Avea o lanternă, dar prefera să nu o folosească. Gâfâind. simți în fine că nu mai era urcuș. Distingea în întuneric umbra neagră a casei ruinate. Îl durea plămânul drept. De când fusese rănit la Hong Kong, nu mai putea să facă efort îndelungat.

Merse până la primul tun și se așeză pe el. Spectacolul era feeric. În spatele lui. se vedea masa întunecată a colinei Koh-I-Sher. În față. întunericul era străpuns de mii de puncte luminoase, despărțite de umbra neagră a colinei Koh-I-Azamtai. Nu se auzea nici un zgomot, doar câte o mașină mai trecea din când în când pe bulevardul Darulaman, pe la marginea cartierului american.

Calmul chinezilor îl îngrijora. Și ei se străduiau să afle unde și când va avea loc schimbul. Luă o piatră de jos și o aruncă în hău. Aceasta făcu un zgomot înfundat când căzu în praf. Dacă

afganii foloseau proiectoare – lucru puțin probabil – puteau să se ascundă foarte ușor pe colina din fața lor.

Întunericul era absolut. Va fi o luptă de negri într-un tunel. Iar la mijloc se afla un om rănit, dar foarte important... Dacă totul se petrecea așa cum prevăzuse el, își va lua revanșa de la colonelul Kurt Pilz. Atunci îl va omorî.

Capitolul XVI

Malko înconjură masivul vehicul Volga cu roți foarte înalte și îi admiră caroseria neagră și strălucitoare. Mai mirosea încă a vopsea. În câteva ore, fusese nevoit să acopere cele două dungi roșii. Munca fusese făcută în subsolul Ambasadei americane. Acum fostul taxi semăna cu una dintre mașinile oficiale din Ambasada URSS. Numai că ambasadorul avea un Zim imens. Noile Volga cu linii moderne erau foarte rare în Kabul.

— Credeți că o să meargă? îl întrebă Thomas Sands plictisit.

Consilierul de la CIA strivi cu nervozitate țigara pe cimentul din garaj. Malko își recăpătase întreaga energie fizică.

— Dacă dă Dumnezeu, zise el mai în glumă, mai în serios.

Se uită la ceas. Era nouă și jumătate. În zece minute, trebuiau să plece. Totul depindea de un cronometraj perfect. De trei zile, muncea ca un apucat, punând cap la cap elementele planului său.

Chris Jones și Milton Brabeck erau „la post" de la șapte seara. Înghețate și obosite de atâta mers pe jos, cele două gorile adormeau din picioare. Dar erau totuși în stare să-și folosească armele. Acestea fuseseră declarate la vamă ca fiind „arme de vânătoare" O vânătoare mai puțin obișnuită...

Lal îi zâmbea de pe bancheta din spate. Îmbrăcat într-o salopetă neagră, croită pe măsura lui, puștiul era foarte mândru. Pe umăr avea o muschetă capabilă să arunce în aer tot centrul Kabulului.

Elko Krisantem, majordomul castelului din Liezen, mai înainte un ucigaș în Istanbul, stătea pe scaunul din față. Se

juca cu lațul aducător de moarte. Vechiul lui Parabellum Astra. proaspăt uns și curățat, se odihnea în curea. Avea tenul pământiu din cauza obolselii, fiindcă zburase de la Viena până la Kabul. Odinioară fusese unul dintre cei mai de temut ucigași din Istanbul, iar acum, slavă Domnului, nu-și pierduse îndemânarea. Rolul lui era primordial.

Malko porni motorul. Volga făcea zgomot ca un tractor. Îi făcu semn lui Thomas Sands. Acesta ținea în mână un mic walkie-talkie cu care comunica cu cea de-a treia echipă și poate cea mai importantă, condusă de Yacoub.

Volga ieși din curtea ambasadei cu farurile stinse. Un Ford o urmă până în piața Paștukistan ca să se asigure că nu era sub urmărire. apoi acesta se întoarse. Malko se angajă pe cheiul ce mergea de-a lungul râului Kabul. Era încordat și trist. Planul lui era atât de îndrăzneț, încât părea de-a dreptul inconștient. Dacă unul dintre elemente cădea, era un om mort.

Îi mai rămăsese de parcurs aproximativ o milă, înainte de a ajunge la „colina tunului de la amiază" Când ajunse în fața închisorii, ținu drumul drept pe bulevardul Sher-Shar-Mina, apoi viră la stânga pe Aliabad Street și ajunse în fine în bulevardul Darulaman pe o străduță întunecată și plină de praf. Apoi o luă spre nord, de parcă ar veni de la Ambasada URSS.

Elko Krisantem tuși discret. Silueta sa înaltă părea și mai aplecată.

— Dacă alteța sa îmi permite să fac o observație, spuse el în nemțește, eu cred că nu va fi chiar atât de ușor.

În momentele de mare tensiune, Elko Krisantem devenea foarte stilat. În restul timpului. se purta foarte degajat.

Malko oftă. dar nu își lua ochii de la drum.

— Dragul meu, Krisantem, noi nu suntem plătiți ca să facem lucruri ușoare.

Acest „noi" îl măguli foarte tare pe turc. Strângea lațul aflat în fundul buzunarului.

Volga rula cu viteză mică pe bulevardul larg și pustiu, slab luminat. Malko încetini și mai mult. În dreapta lui se deschidea drumul care ducea la „colina tunului de la amiază"

Malko puse o frână bruscă. Farurile Volgăi luminau hăul. Poteca făcea un viraj brusc atât cât să încapă o mașină. Continuă să meargă cu viteza întâi. Vârful se găsea la mai puțin de o sută de metri. Încă nu văzuse pe nimeni. De jos. era imposibil să se zărească platoul. Se uită la ceas. Era zece fără zece. Rușii trebuiau să plece chiar acum din amabasdă.

Aprinse faza mare a farurilor și întoarse volanul spre stânga. În spatele lui, se deschidea ultima porțiune de drum drept. Efectuă o manevră ușoară, apoi se angajă pe potecă în marșarier. Acest lucru era vital pentru cursul evenimentelor Pe platou nu putea să întoarcă fără să facă manevre... Imediat. farurile luminară o mașină oprită lângă tunurile vechi. Își simți inima în gât. Era un Jeep mare rusesc. Dar nu era nimeni pe lângă el. Puse frâna de mână. își strecură pistolul extraplat la centură și opri motorul.

— Înainte, îi zise el lui Elko Krisantem.

Lal dispăruse de mult în noapte, pe când urcau, în timpul mersului. Coborî cu lanterna în mână, lăsându-l pe turc în mașină. Luminile din Kabul formau un halou luminos pe fundalul căruia se distingeau foarte vag siluetele. În spate, masa impresionantă a colinei Koh-I-Sher era și mai întunecată. Malko se așeză în spatele Volgăi și așteptă. Nu știa dacă exista vreo parolă... Aceasta era prima capcană...

Se scurseseră câteva secunde. Parcă ar fi fost singur pe platou. Se apropie de Jeep-ul reusesc. îl ocoli și inima îi mai tresări o dată. Nu era nimeni înăuntru.

Deodată. ceva se mișcă lângă casa părăsită. Malko se întoarse. Un fascicul de lumină mătură rapid platoul. oprindu-se o secundă asupra lui, apoi se stinse. Erau acolo. Malko rămase nemișcat lângă Jeep. Îi lăsa pe ei să se arate mai întâi. Și erau obligați să iasă din casă, altminteri tot planul se ducea de râpă.

Mai mult ghici decât văzu mai multe siluete care înaintau spre el. El întrebă imediat în rusește cu voce seacă și autoritară:

— Unde este persoana după care am venit?

Vorbea rusa la perfecție. Cineva îi răspunse tot în aceeași limbă:

— Unde este colonelul Pușkin? Numai lui îi vom preda persoana.

— Vine și colonelul Pușkin, făcu Malko. Să nu mai pierdem timpul.

Uniforma rusească pe care i-o găsise Thomas Sands îi venea ca turnată. Afganul din fața lui părea impresionat.

— Foarte bine, zise el în sfârșit. Colonelul Pilz vi-l predă personal.

Necazul prevăzut nu întârziase să apară. De frică. Malko începu să simtă înțepături în mâini. Rămase nemișcat în mijlocul drumului, între Jeep și Volga. Fiecare secundă conta. Trebuia ca generalul Lin Piao să se arate imediat. Altfel, lucrurile se vor complica enorm...

Volga colonelului Pușkin ieși pe poarta laterală a Ambasadei URSS, trecu prin fața reclamei care făcea publicitate restaurantului din apropiere și se îndreptă spre bulevardul Darulaman.

La bord erau cinci oameni din KGB. Doi dintre ei veniseră special din Tașkent, în misiune excepțională și niște sinologi care vorbeau un dialect al limbii chineze. Rolul acestora era să-l identifice pe generalul Lin Piao. Unul dintre ei îl întâlnise pe Lin Piao la Beijing, cu șase ani în urmă. Putea să-l întâlnească din întâmplare.

Erau cu toții înarmați cu pistoale. Șoferul avea sub scaun o pușcă de asalt de fabricație cehoslovacă. Ordinele erau să se ducă direct la aeroportul militar din Kabul îndată ce le erau verificate actele și să se urce la bordul unui aparat Iliușin 18 care îi aștepta. Șase Mig-uri 23 staționau la Tașkent ca din întâmplare, decolând imediat ce aparatul Iliușin își lua zborul. Raza lor de acțiune le permitea să acopere aparatul sovietic până în momentul în care intra în spațiul aerian sovietic.

Colonelul Pușkin se uită la ceas. Era zece fără zece. Vor ajunge la timp la întâlnire. Șoferul puse brusc frână. Colonelul se aplecă peste scaunul din față, furios că s-a lovit la genunchi.

— Ce s-a întâmplat?

Șoferul era absolut surprins.

— Tovarășe colonel, bâigui el, niște oi...

Pușkin înjură printre dinți fără să se uite afară.

— Ocolește-le, imbecilule!

— Dar nu pot, mărturisi șoferul, sunt prea multe.

De data asta, colonelul Pușkin se uită pe geam. Tot bulevardul Darulaman era acoperit cu... oi! O turmă imensă de mioare ce veneau de la Kabul și mergeau legănându-se și behăind, înconjurând Volga precum marea o stâncă aflată în mijlocul ei. Se întindeau pe șosea cât vedeai cu ochii.

Erau mii de oi murdare și slăbănoage, ocupând mijlocul străzii și trotuarele. Dacă așteptau după ele, ar fi trecut o jumătate de oră.

Furios la culme, colonelul Pușkin sări din Volgă, alungă oile din apropiere lovindu-le cu piciorul, asurzit de behăiturile disperate și se îndreptă spre un om care mergea în mijlocul lor. Îndată ce putea fi auzit, strigă cât îl ținea gura în persană:

— Eliberează drumul! Pleacă de aici cu oile tale blestemate!

Ciobanul se uita la el cam năuc. Pe Yacoub îl prindea bine rolul de idiot. Să adune atâtea oi îi costase pe cei de la CIA o mică avere. Ca să nu-i mai pună la socoteală pe falșii ciobani, tot paștu ca și el. Însă rezultatul merita cheltuiala... Rusul agită o armă Tokarev grea și urlă:

— Eliberați bulevardul imediat!

Yacoub îi zâmbi prostește, se băgă printre oi și dispăru în întuneric, lăsându-l pe colonelul Pușkin să vorbească cu oile... Nebun de furie, se întoarse la mașină lovind animalele cu piciorul. Rămase fără coiban, oile se învârteau în cerc pe bulevard. Acum mașina nu mai putea nici să dea înapoi. Colonelul se urcă în Volgă la fel de roșu ca și epoleții.

— Mergi printre ele, îi ordonă șoferului.

Acesta trecu în viteza întâi și apăsă pe accelerator. Volga țâșni înainte. Pasagerii ei avură impresia că navigau pe un ocean de lână. Behăiturile de agonie a oilor călcate acopereau zgomotul celor patru cilindri. După puțin timp, roțile din spate patinară brusc și Volga aproape că se învârti pe loc. Motorul cală. Oile erau mult prea numeroase.

Colonelul Pușkin simțea că înnebunește. Afganii nu-l vor aștepta toată noaptea. Coborî iarăși din mașină și îi chemă în ajutor pe ceilalți. Aceștia se așezară în față și începură să îndepărteze oile cu lovituri de picior. În spatele lor, Volga înainta încet. Colonelul Pușkin ar fi vrut să gâtuie cu mâinile lui fiecare oaie care îi stătea în drum. În sfârșit, animalele se mai răriră. Cei patru oameni se urcară în mașina care o luă rapid din loc. Se făcuse zece și zece.

Mai multe siluete se iviră din casa în ruine. Ochii lui Malko începură să se obișnuiască cu întunericul. Mai întâi distinse o formă subțire, încadrată de doi bărbați, apoi altele în spatele acestora. Elko Krisantem coborî liniștit din Volga și se postă ca o felină în spatele lui Malko. El era în civil. Micul grup se opri la un metru de Malko. El aprinse lanterna imediat și îndreptă fasciculul de lumină înspre silueta mai subțire.

Îi luaseră ochelarii fostului demnitar chinez, însă Malko recunoscu numaidecât sprâncenele stufoase și negre, nasul aproape european, fața prelungă, și bărbia puțin moale. Generalul Lin Piao clipi din ochi orbit de lumină. Cum era îmbrăcat în costumul acesta mai mare decât el, părea mai slab și bolnav. Doi afgani îl susțineau de subsuori. Privirea lui trecu repede peste Malko fără să arate nici cel mai mic interes, de parcă era drogat. În spatele chinezului se afla colonelul Kurt Pilz, în civil, însoțit de alți trei afgani. Orbit de lanternă, nu putea distinge trăsăturile lui Malko și nici părul blond ascuns sub cascheta rusească.

— Elko! strigă Malko.

Imediat, Krisantem înaintă. Mașinal, cei doi gardieni se îndepărtară de generalul Lin Piao. Turcul veni lângă chinez. Cât ai zice pește, el îi trecu lațul în jurul gâtului și strânse ușor. Chinezul slobozi un sunet strangulat și încercă în zadar să scape. În privința asta, Elko Krisantem era neîntrecut. Din două mișcări, lațul i-ar fi strâns carotidele generalului Piao, omorându-l în câteva clipe. Scrâșnetul colonelului Pilz destrămă liniștea.

— Ce vrea să mai însemne și asta?

Imediat, se aprinse lumina unei lanterne care se opri asupra lui Malko. Acesta scosese pistolul extraplat și îl ținea îndreptat spre neamț care exclamă:

— Dumneavoastră!

— Da, eu sunt, spuse Malko. Văd că m-ați recunoscut, colonele...

Neamțul înjură printre dinți.

— Sunteți nebun! Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să-l lase în pace imediat pe generalul Lin Piao.

Cei doi afgani care îl încadrau pe chinez arătară ostentativ două pistoale automate Tokarev. Liniștit, Krisantem nu slăbi nici o clipă lațul.

— Îl luăm cu noi pe acest om, zise Malko. Am plasat de jur-împrejurul colinei oameni înarmați cu puști dotate cu lunetă cu infraroșu. Dumneavoastră nu îi distingeți, însă ei vă văd ca ziua. Sunt trăgători de elită și vă pot omorî pe toți la semnalul meu.

— Glumiți, izbucni Kurt Pilz.

Malko ridică ușor brațul stâng. Se auzi o împușcătură înfundată din cauza amortizorului și parbrizul Jeep-ului se făcu țăndări. O altă împușcătură împrăștie praful de lângă piciorul colonelului. Se auzise clar ricoșeul glonțului. În spatele lor, pe Koh-I-Sher se zăreau două luminițe. Chris Jones și Milton Brabeck se aflau la posturile lor. Malko lăsă brațul în jos.

— Am tot timpul să-l omor pe omul acesta, zise deodată colonelul Pilz. Nu mă veți putea împiedica. Prefer să-l văd mort decât căzut în mâinile voastre...

Pistolul neamțului se afla la un metru de capul generalului Lin Piao, iar Malko știa că Pilz nu va ezita să tragă. Chiar și cu prețul propriei vieți. Era momentul cel mai delicat al operațiunii...

Își încordă auzul. Spera ca rușii să fi avut destule încurcături ca să întârzie mai mult de zece minute. Deodată, auzi un zgomot de motor. O mașină urca cu forță poteca ce ducea la colină. Lui Malko îi venea să zâmbească de bucurie. Dacă ar ști colonelul Pușkin ce îl aștepta în vârful colinei, nu s-ar grăbi atât de tare. Trebuia să-l mai întârzie măcar un minut.

— Poate nu toată lumea e de aceeași părere, colonele, zise el cu blândețe.

Chris Jones și Milton Brabeck începură să aibă crampe. Întinși de mai bine de trei ore pe o pânză, pe o pantă stâncoasă a colinei, îmbrăcați complet în combinezoane, cu cagule și mănuși negre, erau înghețați bocnă. În plus, puștile cu infraroșu cântăreau o tonă fiecare. Lângă el, Chris Jones își pusese Gyrojet-ul, micul lansator de rachete de buzunar. Asta doar ca să-i descurajeze pe cei care îi luau prin surprindere. Milton își alesese o mitralieră scurtă Uzi cu vreo douăsprezece încărcătoare.

Ecoul celor două focuri de armă mai stăruia încă între coline. Americanii vedeau încă prin vizor cele două siluete verzi. Cu armele lor, puteau să omoare cinci afgani în mai puțin de zece secunde, însă colonelul ar fi avut timp să-l împuște pe generalul Lin Piao. Brusc, auziră un zgomot de motor, iar niște faruri luminară colina.

— Uite-i pe ruși, șopti Chris Jones. Milton își dusese deja pușca la umăr.

Volga apăru pe platou și se opri la zece centimetri de primul tun. Cele patru portiere fură deschise în același timp și rușii coborâră grăbiți.

Colonelul Pușkin rămase țintuit locului de surpriză când dădu cu ochii de imaginea din fața lui. Malko i se adresă în rusește:

— Colonele Pușkin, colonelul Pilz vrea să-l împuște pe generalul Lin Piao. Sunteți de acord cu acest lucru?

Din trei pași, rusul se apropie și văzu pistolul îndreptat spre ceafa chinezului. Păli și prinse mâna neamțului, întorcând arma cu țeava în sus.

— Ați înnebunit! izbucni el.

Acum colonelul Pilz clocotea de furie.

— Imbecilule, îi aruncă el. Vor să-l răpească! Nu putem să facem nimic pentru că au oameni peste tot înarmați cu puști cu infraroșu.

Rusul se uită la Malko strângând din buze.

— Vă bateți joc de mine!

Malko ridică brațul stâng.

Două focuri de armă se auziră unul după altul de parcă ar fi fost unul singur. Pistoalele Tokarev cu care erau înarmați afganii le săriră imediat din mâini. Unul dintre ei scoase un urlet sfâșietor. Osul cubit ieșise din locașul lui. Malko îi binecuvântă în gând pe Chris și pe Milton. Earu adevărați profesioniști...

Rușii înțepeniră pe loc și nu mai îndrăzniră să scoată armele. Malko se grăbea să termine odată. Aceste focuri de armă puteau să atragă atenția celor din fort.

— Îl iau cu mine pe generalul Lin Piao. îi zise el în rusește colonelului Pușkin. Dacă încercați să vă opuneți. veți fi împușcați fără să aveți timp să ripostați. Dumneavoastră trebuie să-i dați ordine colonelului Pilz...

Totul se juca acum pe o carte. Malko chibzuise îndelung. Cunoscând greutatea și inerția birocrației sovietice. era convins că *niciodată* colonelul Pușkin nu își va asuma responsabilitatea de a lăsa să fie împușcat un ostatic de valoarea chinezului.

Venele rusului se umflară, se uită pe rând la chinez, la colonelul Pilz și la Malko, apoi deschise gura să spună ceva. Strângea încă mâna neamțului.

— Foarte bine, făcu el dintr-o suflare. Dar nu veți ieși din această țară. Nici el, nici dumneavoastră.

Auzite din gura ofițerului din KGB, acestea nu erau vorbe în vânt. Însă trebuia să profite de momentul de relaxare. Malko îi ordonă lui Krisantem în turcește:

— Du-l în Volga.

Cu vechiul lui Astra în mâna dreaptă și cu lațul în cea stângă. turcul începu să se deplaseze încet către mașină, lipit de generalul Lin Piao, astfel încât nimeni să nu-l poată împușca fără să-l atingă și pe chinez.

Malko nici nu mai respiră până nu îl văzu pe acesta urcat în mașină. Nu făcuse nici cel mai slab gest de apărare. Cu pistolul în mână, el se dădu înapoi, fără să-l slăbească pe rus din ochi. Simțea că acesta pândește prima greșeală, primul moment de neatenție.

Când ajunse la Volga. era transpirat tot. deși temperatura depășea cu puțin zero grade. Ridică mâna cu pistolul puțin mai sus.

— Dacă vă mișcați înainte ca eu să ajung la poalele colinei, veți fi împușcat.

Se urcă în vehicul și porni motorul. Era momentul cel mai delicat. Dacă prezența lui nu valora prea mult. măcar rămânea ideea trăgătorilor de elită ascunși pe colină.

Un rus încercă să înainteze un pas către Volga. Glonțul ricoșă pe țeava veche din bronz. la zece centimetri de pieptul lui. Colonelul Pușkin înjură în șoaptă. cu o ură atroce întipărită pe chip. Avea impresia că trăia un coșmar. Să pățească una ca asta chiar la el acasă!

Cele două stopuri ale mașinii lui Malko dispărură după curbă pe potecă. Timp de aproape un minut. rușii și afganii rămaseră cuminți ca niște menhiri. După aceea, colonelul Pușkin se repezi la mașina lui înjurând. Nici un glonț nu îl opri.

Parcă se aflau în basmul cu „Frumoasa din pădurea adormită", în clipa în care era atinsă de bagheta magică. Colonelul Pilz se repezi la marginea prăpastiei, urmat de doi afgani. Farurile aprinse ale Volgăi lui Malko se vedeau foarte clar.

Șoferul de la KGB întoarse mașina furios, gata-gata să cadă în prăpastie. Când se urca în mașină, colonelul Pușkin se întoarse și îi arătă pumnul lui Kurt Pilz.

— M-ați trădat, urlă el. Totul a fost numai din vina dumneavoastră!

Palid, neamțul nu scoase o vorbă. Se urcă și el în Jeep-ul rusesc. Ar fi vrut să scotocească toată colina ca să-i prindă pe trăgătorii de elită, dar merita mai mult să-i prindă pe fugari.

Ascuns după o stâncă, Lal văzu Volga lui Malko hurducându-se pe cărarea îngustă. Imediat aprinse cu chiștocul fitilul Bickford. Volga încetini, iar el se urcă din mers. Era încântat.

După trei minute, în clipa în care roțile mașinii rusești intrau în porțiunea surpată, se auzi o explozie. Botul Volgăi se ridică

într-o ploaie de pietre, de flăcări și de praf. Apoi, ca într-un film dat cu încetinitorul, vehiculul greu se răsturnă într-o parte și se rostogoli în râpă. Prin portierele deschise din cauza șocului, două corpuri zburară prin aer și se prăbușiră puțin mai jos.

Jeep-ul colonelului Pilz abia avu timp să frâneze, ca să nu se prăvălească în prăpastie după mașina rușilor. Volga se răsturnă cu roțile în sus și rămase așa. Pe portiera smulsă, colonelul Pușkin ieși din vehicul, se ridică și plecă clătinându-se pe picioare, neștiind încotro se duce.

Neamțul se duse repede înjurând de mama focului să-i ajute pe ruși. Dar se împiedică de o piatră și căzu cât era de lung.

Capitolul XVII

Cele două Mercedesuri negre țâșniră cu toată viteza din intersecția străzii Bebe Mahrg cu Strada Poștei. Surprins. Malko strivi frâna cu violență și întoarse volanul spre dreapta. Lumina albă a farurilor îl orbi. iar el închise ochii. Șocul avea să fie îngrozitor.

Șoferul celuilalt vehicul reuși să-l evite. Dar nu putu să-și redreseze mașina care se izbi de un felinar într-un zgomot îngrozitor de fiare turtite. Se auzi o explozie. iar Mercedesul fu înghițit de o jerbă de flăcări. Din el reușiră să iasă trei bărbați. Erau chinezi.

Celălalt Mercedes se oprise de-a curmezișul străzii Bebe Mahrg, blocându-i lui Malko drumul spre ambasadă. Acesta înjură încet. Chinezii fuseseră alertați de focurile de armă și veneau să vadă ce se întâmplă. Unul dintre ei cobora deja din Mercedesul care nu pățise nimic și alergă spre Volga. Îl va recunoaște imediat pe generalul Lin Piao.

Malko dădu înapoi și traversă în zigzag intersecția. În câteva clipe. afganii și rușii vor fi pe urmele lor.

Tot în marșarier, Malko se angajă pe podul Moscheei Pol I besti. După aceea, vină și se îndreptă în viteză spre cartierul bazarului. Surprinși, chinezii stătură pe gânduri destul cât el să poată dispărea. Însă. în acest oraș pustiu. lipsit de un trafic intens. îl vor găsi cu ușurință.

Deodată Lal îl bătu pe umăr. Îi făcu semn cu mâna spre partea stângă a bulevardului pustiu. Puștiul spuse o frază de neînțeles și îi făcu semn să oprească în fața unei porți din lemn. Malko se întoarse spre Krisantem.

— Păziți mașina. Lăsați-o mai încolo și încercați să ajungeți la ambasadă. Spuneți-i lui Thomas că suntem undeva prin bazar.

Coborî și deschise portiera din spate. apoi îl prinse pe generalul Lin Piao de braț. Chinezul se lăsă cuminte în voia lui. Parcă era drogat, Krisantem demară imediat. Malko nu își făcea griji pentru el. În Coreea, turcul scăpase din situații mult mai dificile. Deocamdată el era iepurele hăituit de vânători. Undeva în Kabul. Chris și Milton erau în drum spre *Intercontinental.*

Lal deschise poarta care dădea într-o străduță mărginită de magazine închise. În urma lui Malko auzi scrâșnetele cauciucurilor unei mașini ce intra pe bulevard cu toată viteza. Trecu prin fața porții din lemn fără să încetinească.

Susținându-l în continuare pe chinez. Malko îl urmă pe Lal. Merseră vreo două sute de metri până ajunseră la un gărduleț care înconjura un imens teren viran. Micuțul paștu dădu la o parte trei panouri și trecu înaintea lui Malko. Acesta se lovi de un obiect din metal. Ghici de jur-împrejur formele impresionante și negre învăluite în întuneric. Se aplecă și recunoscu cutia de viteze a unui camion. Se aflau într-un cimitir de mașini.

În noapte se auzi deodată un zgomot, cineva strigă și un omuleț bărbos se ivi cu o lanternă și cu o ditamai bâta în mână. Lal fugi spre el. Avu loc o discuție între cei doi, apoi Lal îl invită pe Malko să-l urmeze. Se strecurară printre bucățile de caroserii strivite, printre piese separate și ruginite și ajunseră în spatele unui șantier. Lal o luă pe o scară ce se balansa și care ducea la o galerie unde erau păstrate mașinile reparate. Puștiul deschise portiera unui Opel vechi care mirosea a mucegai.

Malko îl împinse pe chinez înăuntru și se așeză lângă el. Deși era un frig teribil. el era lac de sudoare. Lal se ghemui afară după obiceiul lui. cu o grămadă de batoane de dinamită alături de el.

Ocupau o poziție strategică fiindcă singurul acces la galerie era scara. Cu Lal, ar fi fost nevoie de un regiment ca să-i scoată de acolo. În noaptea asta mai mergea, dar ce vor face mâine dimineață? Cu rușii, chinezii și cu afganii pe urmele lor, nu vor reuși niciodată să ajungă la ambasadă. Malko închise ochii sfârșit. Nici nu își dădu seama când a adormit.

Elko Krisantem opri Volga în întuneric și se strecură afară. Urmăritorii lui erau la mai puțin de o sută de metri. Coborî în albia râului secat. se poticni printre bolovani și urcă pe malul celălalt. Se auzi pocnetul unor portiere, strigăte și apeluri în chineză. Apoi o rafală de armă automată. Dar el se adăpostise deja în spatele unui zid făcut din pietre. Se instală confortabil în această ascunzătoare cu Astra pe genunchi. Oricum, era mai puțin periculos decât dacă s-ar plimba pe străzile necirculate. Când se va lumina de ziuă. se va duce la ambasadă. Noaptea. îi era imposibil să găsească locuința lui Thomas Sands. În plus. aceasta putea fi supravegheată.

Turcul se zgribuli. Era aproape la fel de frig ca și în Coreea. Se străduia din răsputeri să nu adoarmă. Pe celălalt mal nu se mai auzea nici un zgomot de motor. Chinezii terminaseră de inspectat Volga și plecaseră. Krisantem regretă sincer că nu avusese timp să o transforme într-o mașină-capcană. De când fusese în Coreea, nu îi mai putea suferi pe chinezi.

Malko se trezi tresărind, neștiind unde se afla. Avu nevoie de mai multe secunde ca să-și dea seama: generalul Lin Piao dormea lângă el ca un buștean, cu capul lipit de portieră și cu gura deschisă care îi dezvelea dinții inegali.

Cineva bătu în geam. Era Lal, proaspăt ca un boboc de trandafir. Lui Malko i se făcu rușine... De data asta, puștiul îl apărase. Îl privi gânditor pe chinez. Dacă cineva i-ar fi spus vreodată că va dormi într-o bună zi alături de urmașul lui Mao, în mijlocul unui cimitir de mașini din Kabul...

Se făcuse ziuă. Ușurel, ca să nu-l trezească pe Lin Piao, el deschise portiera și coborî. Piciorul stâng îi amorțise și trebui să-l maseze puțin ca să poată merge. Lal îl privea zâmbind.

Cimitirul de mașini era pustiu. Malko se uită la ceas. Era șapte dimineața. Orașul se trezea, se auzeau mașinile pe bulevard. În față, pe o colină golașă, se înălțau niște metereze în

genul Marelui Zid Chinezesc. O dată cu ridicarea soarelui începeau și problemele. Nu puteau să stea aici la nesfârșit, iar să umble prin oraș fără protecție era curată nebunie. Nu-i rămânea decât să se roage ca Elko să fi ajuns la ambasadă.

Se urcă din nou în mașină. Lal încercă să-i explice ceva prin semne. apoi dispăru pe scara din lemn. Malko îl văzu strecurându-se printre mașinile și camioanele stricate.

Îi era foame și sete. iar oboseala îi accentua golul din stomac. Se uită cu tristețe la uniforma lui rusească. șifonată și murdară. Asta nu era o meserie pentru un gentleman.

Malko luă pistolul extraplat. O femeie ascunsă într-un chadri negru se îndrepta direct spre scara lor Brusc. o siluetă se furișă în spatele ei. Lui Malko îi venea să strige de bucurie. Era Yacoub urmat îndeaproape de Lal.

Femeia ajunse prima lângă mașină. Yacoub rămase la baza scării. Malko înaintă. Îndată ce femeia fu la adăpost de privirile celor de jos, își scoase chadri-ul cu un gest rapid.

Deși se afla într-o situație tragică, lui Malko îi venea să izbucnească în râs când îl recunoscu pe Thomas Sands. Americanul însă nu avea o mutră prea veselă. Mânerul pistolului automat îi ieșea din curea și părea epuizat.

— Unde este?

— Acolo, în mașină.

Thomas Sands se aplecă și îl cercetă pe chinezul care dormea. Aproape un minut rămase nemișcat. apoi se ridică schimbat la față.

— El este. murmură el, este chiar el.

Malko îi mai domoli entuziasmul.

— Poate, însă deocamdată suntem blocați aici. Doar dacă nu aveți o baghetă magică să ne facă invizibili...

Americanul părea dus la mii de mile depărtare.

— Ascultați. începu el. Chiar dacă ar trebui să săpăm un canal ca să aducem un portavion, vă promit că veți ieși de aici amândoi.

Malko nu aprecia acest gen de licențe poetice în momentele cele mai dificile. Și era a doua oară când americanul îi pomenea de ideea cu portavionul.

— Vă mulțumesc pentru portavion. zise el cu răceală. dar ar trebui să începeți cu un ceai cald. Oricum, ar fi mult mai simplu.

— Ceai, făcu Thomas Sands cu un aer absent.

Ca și cum eroii și-ar sărbători victoriile cu ceai.

— Este un dezastru. Orașul a fost întors pe dos. Astă-noapte, am crezut că ambasada va fi asediată de chinezi. Se învârteau în jurul ei vreo douăzeci. precum pisicile pe lângă un canar...

Afganii l-au trezit pe ambasador pe la ora șapte ca să-i spună că oamenii din CIA au comis un atentat oribil asupra unor militari afgani.

— Și ambasadorul ce le-a spus?

— Că nu a fost CIA.

Asta aranja totul. în afară de principala problemă. Malko oftă.

— În afară de ultimele năzdrăvănii. aveți vreo idee cum să scăpăm de aici?

Thomas Sands scutură din cap.

— Momentan. nu am nici una. Scotecesc prin tot orașul și bineînțeles. au plasat câte un agent afgan după fiecare copac de pe Bebe Mahrg Road. Aș avea nevoie de un tanc să vă duc la ambasadă...

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți?

— Chris Jones și Milton Brabeck sunt la *Intercontinental*. Le-am spus să nu iasă în oraș. Elko Krisantem este la ambasadă. Și lui i-am interzis să se miște de acolo.

— Ați făcut foarte bine, spuse Malko.

La nevoie, putea să mai găsească un general chinez, dar nu și un majordom ca Elko Krisantem.

Capul caraghios al lui Yacoub se ivi de pe scară. Era foarte mândru de ceea ce făcuseră oile. Iar pierderile fuseseră neînsemnate... Deodată. auziră strigăte și urlete care veneau din bulevard. Yacoub își încordă auzul. apoi zise:

— Nu este nimic deosebit. O demonstrație pentru un student care a fost ucis în urmă cu cinci ani...

Acum se distingeau clar sloganurile ieșite din gâtlejurile sutelor de tineri. Lui Malko îi veni o idee.

— Ce fac? întrebă el.

Yacoub ridică din umeri.

— Oh. nu sunt răi. Defilează prin oraș cu pancarte și din când în când se opresc să asculte discursurile. După aceea, se duce fiecare la casa lui.

— Și poliția?

— Îi lasă în pace. Polițiștii nu sunt înarmați. Altfel, ar fi un masacru.

Ochii aurii ai lui Malko străluceau de parcă dormise douăsprezece ore.

— Yacoub. zise el. duceți-vă și cumpărați trei chadri. De preferință, negre.

Bănderola din pânză plină de sloganuri în afgană flutura în timp ce primul rând de demonstranți se opri în loc. Generalul Lin Piao fusese îmbrâncit și era cât pe ce să cadă. Înfășurat în chadri, lui Malko nu îi mai era deloc frig. Chinezul era încadrat de el și de Thomas Sands, sprijinindu-l fiecare de subsuoară. Lal se învârtea pe lângă ei, fiind atent să nu le adreseze nimeni nici un cuvânt și fiind pregătit să organizeze o diversiune la primul semn de pericol.

Yacoub se mută în primul rând. De el depindea acum succesul întregii operațiuni. Brusc, Thomas Sands îi dădu un cot lui Malko și suflă:

— Priviți!

Un Mercedes negru se oprise ca să lase loc demonstranților să treacă. În el erau patru chinezi morocănoși. Orașul trebuie să geamă de afgani, de ruși și de chinezi care îi căutau. De când se amestecaseră printre manifestanți fără nici o neplăcere, parcurseseră deja doi kilometri, traversând râul Khaybar și trecând prin fața hotelului *Spinzar*. Acum se opriseră în mijlocul parcului Zarnegar. În spatele lor se găsea piața Paștukistan de unde pleca bulevardul Bebe Margh ce ducea la Ambasada SUA. Însă manifestanții nu păreau că au de gând s-o ia pe acolo. La treizeci de metri de ei. lângă o moschee roz, vizavi de hotelul *Kabul*, se oprise un alt grup de manifestanți. Niște polițiști pașnici și indiferenți încadrau cortegiul de departe, dar fără să intervină. Puțin mai încolo veneau patrule călare. Dacă schimbau drumul, o păteau. Iar la vreo posibilă razie, Malko nici nu voia să se gândească

Deodată. Yacoub se strecură lângă ei. Aproape fără să-și miște buzele, paștu zise:

— Asta e.

— După aceea, plecă spre primele rânduri. La un moment dat, generalul Lin Piao se făcu greu în brațele lui Malko. Thomas Sands înjură printre dinți. Chinezul leșinase.

Malko îl scutură puțin de brațul de care îl susținea, dar nu observă nici o reacție. Asta mai lipsea! Nu putea nici să-i ridice chadri ca să vadă ce avea. Poate că era mai simplu: din cauza foamei și oboselii.

Din fericire, chinezul era ușor, iar mulțimea foarte densă, încât nimeni nu își putea da seama ce se petrecea. Deodată Thomas Sands înjură printre dinți:

— Priviți, spuse el. Tipul în costum deschis este un agent de-al colonelului Pilz.

Malko zări un bărbat cu o mustață groasă care îi examina cu grijă pe toți manifestanții. Privirea se opri asupra lui Malko, întârzie, apoi continuă să se uite la ceilalți. Malko avu impresia că inima îi va sta pe loc. Apoi agentul se pierdu prin mulțime, observându-i pe agitatori.

Un strigăt în engleză îi biciui brusc auzul lui Malko, neașteptat și nepoliticos: „*U. S., go home!*"

Acesta venea din primele rânduri. Accenul nu era formidabil, însă afganii se străduaiu să se pună la punct cu limbile străine.

Liniștit și elegant, manifestanții porniră din nou, întorcând spatele cartierului Shar-I-Nau. Malko crezu că recunoaște vocea lui Yacoub care striga: „*U. S., go home!*" Thomas Sands oftă:

— Doamne, de s-ar îndrepta spre ambasadă!

Încă o dată, o demonstrație antiamericană va servi cu prisosință interesele CIA.

Doar o sută de metri îi despărțea de poarta cu grilaj a ambasadei. Însă, cea mai periculoasă sută de metri. Malko își ținu respirația. Nu departe de ambasadă, erau niște civili într-un Jeep rusesc, care nu puteau fi decât agenți din KGB.

Lin Piao aproape că își revenise, dar părea foarte slăbit. Malko încercase să vorbească cu el în engleză și în rusă, dar nu reușise. Yacoub urla în continuare „*U. S., go home!*" gata să-și spargă pieptul. Ajunsese să conducă el manifestația. Cei care purtau banderole îl urmară ascultători.

Treptat, treptat, distanța se micșora. Cu o infinită ușurare, Malko zări colțul grilajului. Thomas Sands înjură. Porțile înalte erau închise. După ele, doi pușcași marini înarmați cu M 16 stăteau de pază, iar în față, staționa un Ford pe care putea foarte bine să scrie cu litere de foc: agenți. Erau afgani.

Cei cu banderole se opriră. Primul rând se găsea la douăzeci de metri de poartă. Un orator începu să asmută mulțimea, dar nu era vocea lui Yacoub. Acesta se ivi lângă Malko îngrijorat.

— Repede, spuse el, poliția a primit ordin să împrăștie manifestanții. Plecați!

Thomas Sands și Malko îi împrânciră amândoi odată pe vecinii lor. În câteva clipe, ajunseră în primul rând.

— Va trebui să ne suim pe gard, suflă americanul, numai să nu tragă tâmpiții ăștia în noi...

O parte din personalul ambasadei se adunase în grădină și urmărea manifestația. Unii dintre ei făceau chiar și fotografii. Deodată, Malko simți o mână care îl prinse de braț. Se întoarse. Era mustăciosul. Acesta îi spuse ceva în persană. Apoi, simțind rezistența brațului, strigă. Malko se desprinse din strânsoare cu brutalitate. Comedia luase afârșit.

— Protejați-mă, îi strigă el lui Thomas Sands.

Cât ai clipi, acesta îl puse pe umăr pe generalul Lin Piao și se năpusti în spațiul deschis. Thomas Sands se încăieră cu afganul. Deodată, acesta țipă și îi dădu drumul americanului. Lal îi împlântase un cuțit în rinichi. Sands se eliberă și, din trei salturi, veni lângă Malko. Ținându-se cu mâinile de grilaj, îi strigă pe pușcașii marini:

— Deschideți, pentru Dumnezeu, sunt eu, Thomas Sands!

Dar uită că se deghizase... Se debarasă în sfârșit de chadri și ajunse lângă poartă în culmea isteriei. Speriați, pușcașii marini stătură pe gânduri. În spatele lor, portierele Mercedesului pocniră. Patru afgani țâșniră din el înarmați cu pistoale și se năpustiră printre manifestanți.

— Ajutați-mă! strigă Malko.

Împreună cu Sands îl ridică pe Lin Piao ca pe un sac și îl trecu peste gard. Chinezul căzu în partea cealaltă pe peluză și rămase nemișcat. Unul dintre agenți trase un foc de armă în aer. Malko își dădu seama că nu vor reuși să ajungă la poarta cu grilaj. Închisorile din Kabul nu se bucurau de o reputație prea bună... Dar neobositul Lal se ivi dintr-o dată. Se întoarse, strigă ceva în paștu și agită un baton de dinamită. Imediat. cei din primele rânduri se dădură înapoi urlând. Prinși în învălmășeală, agenții afgani fură călcați în picioare. Cele câteva secunde fură de ajuns ca pușcașii marini să deschidă poarta. Thomas Sands își terminase repertoriul de înjurături. Lal, tot agitând batonul de dinamită, intră la timp pe poartă înainte de a fi închisă.

Epuizat. Malko crezu că o să leșine. După ce își scosese chadri-ul. îngenunche lângă Lin Piao și îl eliberă și pe el de acel veșmânt. Chinezul era galben ca ceara și avea buzele vinete. Malko se aplecă și îi ascultă inima: bătea foarte slab.

— Un medic. repede! strigă el. O să moară!

Capitolul XVIII

Thomas Sands râdea ca un apucat. Un râs dement care îi îngheță lui Malko sângele în vene. De când îl cunoștea, nu îl văzuse niciodată depășind stadiul unui râs cuviincios. În ce hal putuse această veselie să-i deformeze chipul frumos... Însă acest acces de râs nervos și sec avea ceva înspăimântător.

Americanul se uită la Malko cu o privire pierdută, absentă, cu ochii și mai șașii ca de obicei.

— Poftim, zise el pur și simplu.

Îi întinse lui Malko textul bătut la mașină al unei telegrame descifrate. Malko citi cu atenție, oprindu-se asupra fiecărui cuvânt și simți cum tot sângele i se scurge în picioare.

Telegrama era trimisă de secretarul de stat către Ministerul de Externe. În termeni fără echivoc, Departamentul de Stat dădea ordin expres autorităților americane de la ambasada din Kabul să-l predea pe generalul Lin Piao omologilor chinezi. Singura condiție suspensivă era să fie eliberați treizeci de prizonieri americani reținuți în nordul Vietnamului. Malko aruncă foaia de hârtie pe birou. Era o aberație. Acum când Lin Piao se afla într-o încăpere din ambasadă, când era de ajuns să-l urce într-un elicopter american aflat în grădină ca să-l ducă la Kandahar...

Deși foarte slăbit, chinezul era în siguranță. Fusese îndopat cu calmante și era greu să te înțelegi cu el. Interogat de sinologul ambasadei, el refuza să poarte un dialog. Însă generalul Lin Piao, urmașul lui Mao Tze-Dong se simțea foarte bine.

— Luați-o și pe asta, zise Thomas Sands dându-i altă telegramă.

Aceasta venea de la David Wise și îi felicita cu căldură pe Malko și pe Thomas Sands pentru fantastica lor reușită... N

știe stânga ce face dreapta... Malko zise cu o voce pe care reuși să o controleze:

— Sunt sigur că l-au schimbat pentru un lucru foarte important, mă refer din punct de vedere politic. Iar în legătură cu prizonierii, nu este în zadar.

Thomas Sands îl aprobă.

— Bineînțeles. Dar e greu de înghițit așa ceva. Cel puțin ar fi trebuit să-l păstreze până când președintele se ducea la Beijing. L-ar fi pus în bagaje drept cadou de reconciliere...

— Ceea ce se petrece e puțin cam ciudat.

— În orice caz, făcu americanul, rolul nostru nu s-a încheiat. Trebuie să veghem ca totul să fie bine...

Rușii stăteau mereu la pândă, iar CIA va lucra mână în mână cu chinezii din Beijing. Lumea s-a întors cu susul în jos.

— Sper că Mao ne va trimite mica lui carte roșie cu dedicație, zise cu amărăciune Malko.

Americanul oftă cu foc.

— Sper măcar să nu avem necazuri.

Malko își luă rămas bun de la american și se su. :n Toyota. Merse ca un automat pe Bebe Mahrg Road și se pomeni în fața palatului regal. Se simțea gol și epuizat. Chris Jones și Milton Brabeck dormeau la *Intercontinental*, iar Elko Krisantem în cartierul bazarului. Malko își spuse că posibilitatea de a-l preda pe Lin Piao chinezilor era un atu enorm pentru Statele Unite. Dar se simțea totuși frustrat. Gillian plecase chiar în dimineața asta din Afganistan împreună cu soțul ei. Dar nu își luase rămas bun de la Malko.

Brusc simți o nevoie acută să o revadă pe Afsaneh. Dar nu ca să-i mulțumească. Avusese și ea un mic rol în recuperarea chinezului.

Lungit în patul lui, Malko visa. După tensiunea nervoasă din ultimele zile, simțea nevoia să se odihnească, să stea la soare și în lux. Dacă ar putea s-o întâlnească din nou pe Afsaneh! Cu ea putea să plece la Karachi, să ia un „Transorient" și să se îndrepte spre Bangkok... După aceea, vor vedea ei... Câteva zile la Pattaya, sub soarele din Golful Siam nu îi vor face rău. În schimb, era tentant să meargă cu „Transasian" al companiei

Scandinavian Airlines la Bali. Cu siguranță că i-ar plăcea și lui Afsaneh. Dacă nu cumva o ducea să guste luxul și rafinamentul de la *Mandarin*, în Hong Kong. I-ar fi oferit o adevărată cină chinezească. alcătuită din nouăsprezece feluri de mâncare...

De acolo. de ce nu ar trage o fugă și până la Tokio? Iarna. în Japonia era uimitor de frumos. De acolo s-ar fi despărțit. ducându-se fiecare încotro voia. El putea să aleagă între cele două modalități de a ajunge în Europa: fie prin Scandinavian Airlines. cu Transpolarul Tokio-Copenhaga. pe la Pol, fie cu Transsiberianul. via Moscova-Siberia.

Gândurile îi vagabondau în continuare. apoi se hotărî că. până la urmă. se va duce doar la Pattaya. un loc ideal pentru luna de mire. După ce făcea turul anticarilor din Bangkok, lua din nou Transasian cu destinația Copenhaga și Viena. În singura escală la Tașkent, putea să-și reînnoiască provizia de caviar și de votcă rusească. Caviarul rusesc nu avea finețea celui iranian, însă ce să-i faci, la război, ca la război... Numai că, înainte de a pleca din Afganistan, mai avea de reglat niște conturi cu colonelul Kurt Pilz.

Un etaj mai jos, Chris Jones și Milton Brabeck încercau să se convingă că tot ce mâncau în acest hotel nu era otrăvit. Pentru mai multă siguranță, Chris luase de la ambasadă o canistră cu apă din America ca să se spele pe dinți și să-și facă un duș sumar. Țara asta plină de praf, fără canalizare, îi îngrijora extrem de mult.

Telefonul sună. Când recunoscu vocea șoptită și blândă a lui Afsaneh, lui Malko îi veni să strige de bucurie.

— Tocmai mă gândeam la dumneavoastră, spuse el cu sinceritate. Nu știam cum să vă găsesc.

— Vreți într-adevăr să mă vedeți?

Vocea era încordată și tristă. Dar și caldă.

— Da.

Ea oftă, de parcă îi era greu să se hotărască.

— Bine. Vă explic imediat. Întrebați de Ambasada Japonie Se află în cartierul Shar-I-Nau. Vizavi, este o portiță verde d lemn. Bateți, eu vă voi aștepta.

Afsaneh părea și mai fragilă, și mai delicată, îmbrăcată într-un compleu tunică, pantalon dintr-un brocard albastru și greu. Își lăsă liber părul lung care îi ajungea până la coapse. Degetele erau încărcate de inele, iar în urechi avea niște cercei splendizi cu rubine. Se vedea că se machiase cu multă grijă, încât ochii păreau aproape stilizați.

— Intrați, îl invită ea cu timiditate.

Ea închise portița din lemn și străbătură o grădină ca să ajungă la o casă joasă în stil californian. Înăuntru era cald și plutea în aer un miros necunoscut. Livingul mare era plin de covoare, de perne și de platouri din aramă puse direct pe podea. Afsaneh se așeză cu grație pe o pernă, cu picioarele sub ea.

Malko veni lângă ea puțin surprins. De obicei, tânăra afgană era grăbită, neliniștită, reținută și îngrozitor de sfioasă. Or, acum îl primea ca o adevărată curtezană. El se aplecă și îi sărută mâna.

— Parcă sunteți regina din Saba.

Afsaneh râse ca o fetiță.

— Cred că sunt mai puțin frumoasă ca majoritatea femeilor pe care le-ați întâlnit până acum.

Ea se uita la Malko cu o intensitate aproape dureroasă. El se aplecă și o sărută. Ea îi înapoie sărutul imediat, cu pasiune, sprijinindu-se de el. Trebuie să se fi parfumat din belșug, căci tot corpul îi mirosea puternic. Pe nesimțite, ea se lăsă puțin pe spate, antrenându-l și pe Malko. Pentru prima dată, îi simți corpul răspunzându-i, aproape cu furie, fără nici o reținere. Ca să preîntâmpine pericolul, el o întrebă:

— Suntem acasă la dumneavoastră?

Afsaneh scutură din cap.

— Nu. Este casa unei prietene. A plecat pentru cincisprezece zile la tribul Kuchi.

— Nu vă e teamă singură cu mine?

Ea îl măsură din nou din cap până-n picioare.

— Nu.

— Aș vrea să vă mulțumesc, spuse Malko. Dacă am reușit, a fost și datorită dumneavoastră. Mi-ar plăcea să vă ofer ceva frumos, la care visați de mult timp.

Buzele tinerei tremurară.

— Puteți să-mi dăruiți ceva care m-ar face fericită mult timp de acum încolo...

Ochii ei de gazelă erau umezi de emoție. Apoi, ea întoarse capul în altă parte și deschise o sticlă de votcă pusă pe o tavă.

— Știu că vă place votca, spuse ea.

— Dumneavoastră nu beți?

— Nu am nevoie de alcool ca să fac dragoste, spuse ea cu voce gravă.

De data asta, era clar. Iată de ce se gătise și se machiase. Se repezi brusc la Malko. Șoldurile dansau lipite de el o sarabandă neașteptată, înduioșătoare și stângace.

El îi mângâie cu blândețe pieptul, iar ea se lăsă în voia lui gemând de fericire. Când mângâierea îi atinse curba șoldurilor, ea se dădu ușor înapoi, apoi se destinse imediat și îl sărută pătimaș, cu o abilitate neașteptată, în timp ce îl dezbrăca. Totul se petrecu foarte repede. Pe sub compleu nu mai purta nimic. Tot trupul era parfumat. Malko strânse tot părul în pumn și îl răspândi în față, ascunzându-i sânii și sexul.

— Vă iubesc, spuse Afsaneh. Vreau să fiu a dumneavoastră. Acum.

Ea îl contempla pe Malko cu aviditate tandră și patetică. Mâinile ei lungi abia îndrăzneau să-i atingă pielea, de parcă i-ar fi fost teamă. Lui îi venea greu să creadă că era fecioară, căci era atât de fericită, atât de mulțumită, atât de veselă. Era subțire, cu sânii mici, cu șolduri înguste, pântece plat și picioare foarte lungi...

Cu o blândețe înfiorată, ea își plimbă degetele pe corpul lui Malko. El vru să se ridice. El trebuia s-o mângâie, nu ea. Dar fata rezistă și murmură:

— Lasă-mă pe mine.

Ușurel, cu obstinație și rafinament, mâinile și gura îi mângâiau trupul lui Malko. Lungită lângă el, cu capul în dreptul pulpelor, ea îl agasa cu mii de atingeri, cu opriri bruște, cu sinuozități, ca să-l excite mai tare, fără un cuvânt, cu îndemânare și cu tandrețea unei femei adevărate. Zări printre gene sfârcurile sânilor întărite și simți un val brusc de dorință.

Plăcerea îl subjuga, violentă și ireversibilă. Deodată, gura tinerei în cuprinse ca pe o pradă. Mângâierea se prelungi câteva secunde, stângace, dar de neînvins. Apoi Afsaneh

ridică și gura ei o atinse pe a lui Malko. Se oglindi în ochii lui aurii cu o expresie totodată naivă și plină de încântare.

Își scutură capul și își răsfiră părul pe pântecele lui Malko, de parcă ar fi vrut să-și ascundă opera... Prin zidul acesta mătăsos, ea îl mângâie cu o blândețe nepământeană. Din când în când. gura ei se oprea asupra lui, simțindu-i căldura prin păr.

Malko nu se mulțumea prea ușor. Plăcerea îi creștea neîncetat. populată de viziuni de toate culorile, de încordări, de relaxare.

Uneori părul negru îl biciuia ca o cravașă de catifea, alteori îl învăluia ca o blăniță caldă și mătăsoasă. Nu mai avusese niciodată o senzație atât de stranie, ca și când Afsaneh ar fi vrut să-i spună. prin intermediul acestei mângâieri sofisticate. tot ce simțea pentru el.

Malko simțea că nu va putea rezista mult timp acestui tratament. Există limite pe care nici un gentleman nu poate să le treacă. O smulse cu fermitate pe Afsaneh de lângă el. Pletele îi alunecară pe pântece, însă ea se lăsă. se întinse pe spate gâfâind, cu ochii închiși, acoperindu-și fața cu mâinile. Nu el o poseda, ci ea i se oferea.

Când Malko se întinse încetișor lângă ea, îl cuprinse în brațe, iar dinții se înfipseră în gâtul lui, ca și cum ar fi dorit să rămână prinsă de el pentru totdeauna. El vru să o mângâie, dar ea nu-l lăsă. Ea îl dorea pe el. Învins, Malko se lăsă în voia ei. Cu cea mai mare grijă și blândețe, el o atinse, de parcă ar fi fost un ritual, apoi se afundă mai mult, și mai mult. Cu ochii deschiși, cu privirea vie, tristă și fericită, Afsaneh se oglindea în ochii lui aurii.

Malko își trecu brațul pe sub ea, cuprinzând-o de mijloc și o lipi brusc de el. Ea țipă, apoi își mușcă buzele. Își înfipse unghiile în umerii bărbatului care tocmai îi devenise amant. În privirea ei se citea cea mai mare bucurie din lume.

Malko începu să se miște din nou. Încet. încet, tânăra se cabră, îi veni în întâmpinare, rămase nemișcată ca o scândură, pe urmă se lipi iarăși strâns de el. Gemură și țipară amândoi odată. Ea șoptea cuvinte de neînțeles, atât de lipită de el, de parcă ar fi vrut să-i intre sub piele. Multe minute în șir, nu îl lăsă să se desprindă de ea nici măcar cu câțiva milimetri, cu o forță nebănuită la o ființă atât de fragilă. Parcă se prăbușise orbită

într-o stare de inconștiență. Când Malko se mișcă. ea îl reținu murmurând:

— Nu vreau să plecați.

Lacrimile îi inundaseră ochii, iar buzele tremurau. Lui Malko îi era teamă că i se făcuse rău. Dar ea clătină din cap cu un surâs de încântare.

— Nu. Asta este ultima oară când fac dragoste cu un bărbat care îmi place.

El o mângâie pe păr.

— Nu fiți atât de pesimistă.

— O să mă mărit cu Walli Gohar. spuse ea liniștită. Din dimineața asta. sunt oficial logodnica lui. Părinții mei au fost de acord.

Malko crezu că nu a auzit bine.

— Walli Gohar! Credeam că nu-l puteți suferi!

— Dar nu pot să-l sufăr!

— Atunci de ce vă măritați cu el?

Ea se codi. apoi zise încetișor:

— Nu pot să fac altfel. Mă va pârî. M-a amenințat că le spune tatălui și unchiului meu că din cauza mea ați reușit să dați lovitura. Că eu v-am furnizat informațiile... Dacă mă părăște. mă vor ucide sau mă vor închide mulți ani de acum încolo... Așa că prefer să-l iau de bărbat...

Malko rămase mut de dezgust.

— Fugiți din țară, mă ocup eu de asta. La New York, nimeni nu poate să vă facă nimic rău.

Ea clătină din cap.

— Nu pot. Aici este patria mea. În America sunt o străină și nu cunosc pe nimeni. Îmi iubesc familia și sunt obligată să rămân. Acest lucru ar omorî-o pe mama. O să mă mărit cu Walli Gohar. Numai că va suferi o umilință cumplită din partea mea când își va da seama că nu sunt virgină. În fiecare zi îi voi aminti că am fost a dumneavoastră. Va înnebuni de furie.

Ochii tinerei femei scăpărară de plăcere. Era și mai frumoasă.

— Dacă se va plânge familiei dumneavoastră?

Afsaneh zâmbi rece și cu răutate.

— Nu va îndrăzni vreodată. Îi va fi prea rușine. Toată viața va trebui să trăiască cu această taină. Va regreta că m-a luat de nevastă.

Malko era uimit de reacția ei. Era absolut patetică cu această nevoie de dragoste. Ea se uită la el.

— Nu va trebui să ne mai întâlnim vreodată. Uitați-mă. Gândiți-vă ce rău îmi va face reîntâlnirea cu dumneavoastră, mai ales că nu vom putea vorbi. Vă iubesc cu tot corpul, cu tot sufletul meu. Dar știu că nu sunteți făcut pentru mine. Îmi făgăduiți?

Malko stătu pe gânduri. Era de ajuns să o ia de mână ca să-l urmeze chiar și în afara granițelor. Dar ce se va întâmpla după aceea? Mai era și Alexandra. Și castelul. O cu totul altă viață. Tânăra afgană era prea egoistă ca să-l împartă cu altcineva. Nu îi va face decât rău.

— Vă promit, spuse el.

— Mulțumesc.

Ea se lipi strâns de el și îi șopti la ureche:

— Mai faceți dragoste cu mine.

Capitolul XIX

Drumul se ramifica, își intersecta serpentinele și se întrerupea, escaladând colinele roșiatice și pleșuve de pe platourile înalte. Cerul era de o limpezime neobișnuită. Malko privi în spatele lui. Cadillac-ul negru lăsa în urma lui o dâră gălbuie de praf care forma nori groși deasupra solului. Trebuia să facă un efort serios ca să-și dea seama că se aflau la trei mii cinci sute de metri altitudine, chiar în centrul Afganistanului.

În acest peisaj dezolant și sălbatic, luxoasa limuzină părea absolut nepotrivită. Strângând volanul, Chris Jones se lupta cu gropile și încerca să nu strice suspensia mașinii.

În spate, generalul Lin Piao părea să fi adormit între Thomas Sands și Milton Brabeck. Malko nu știa cum reacționase când ambasadorul îi adusese la cunoștință că îl va preda pe chinez compatrioților săi. Cu alte cuvinte, îl condamna la moarte... De la începutul acestei călătorii, nu scosese o vorbă. Uneori privea în depărtare prin geamurile fumurii, apoi închidea din nou ochii negri. Malko prefera să nu se întoarcă spre el. Murea de rușine.

Cât vedeai cu ochii, drumul era pustiu. Bine că, din când în când, se mai vedea în depărtare dâra de praf lăsată de vreun vehicul. Afganii promiseseră că vor bara singura pistă ce ducea la Band-I-Mir și la Bamian. Asta în cazul în care rușii vor avea chef să încerce ceva.

Malko zări deodată jos petele albăstrui formate de lacurile din Band-I-Mir. O salbă de cinci lacuri cu apa limbede de un albăstru închis, izolate într-un peisaj selenar, departe de tot și de toate.

— Ajungem imediat, zise el.

Drumul șerpuia pe deasupra lacurilor. O caravană de cămile și o turmă de oi apărură la o curbă. Chris Jones frân

brusc. Animalele se împrăștiară fugărite de două fetițe. Îndată ce își adunară turma, ele se întoarseră ca să privească limuzina lungă, neagră, lucru neobișnuit în lumea lor liniștită și anacronică.

În fața lor apăru o faleză înaltă, roșiatică. Semăna puțin cu munții golași din Arizona. Jos, clipocea apa extraordinar de cristalină și de albastră a salbei celor cinci lacuri, săpate la trei mii cinci sute de metri altitudine.

Malko lăsă geamul în jos și imediat în mașină pătrunse un nor de praf gălbui. Milton Brabeck cu o mitralieră Seggern pe genunchi. se sufocă. Era o armă experimentală, cu un încărcător masiv asemănător cu cel al bătrânelor Thomson, dar de calibrul douăzeci și doi. Amortizorul imens o făcea să semene cu o armă de marțian. Își duse repede batista la nas. Praful dintr-o asemenea țară trebuia să fie plin de microbi.

— Opriți, ordonă Thomas Sands.

Chris Jones staționă pe un refugiu aflat la marginea drumului. Tot portbagajul era ocupat de un puternic radioemițător, capabil să bată la mai mult de cinci sute de kilometri. O antenă lungă se balansa în vânt, în spatele mașinii.

Thomas Sands și Malko se dădură jos din limuzină. Afară bătea un vânt puternic și rece. Vârtejuri de praf se ridicau la câțiva metri de sol. Peisajul era grandios. Cât vedeai cu ochii, se întindeau numai piscuri pleșuve și fără vegetație, de un roșu superb. Din loc în loc, câteva turme de cpare pășteau o iarbă aproape inexistentă...

Se găseau la numai cinci sute de kilometri de Kabul și se pomeniră deja în altă lume, sălbatică și neospitalieră. În timpul nopții, temperatura scădea repede la minus cincisprezece grade.

Americanul se duse la marginea falezei. Mai erau câteva dune, apoi o pantă abruptă până la lacul din mijloc ce părea safirul unui inel. Pe malul celălalt al lacului, se zărea o moschee micuță la care veneau să se roage ciobanii din cătunele rare înșirate pe această întindere deșertică de pământ. Thomas Sands înjură.

— Unde naiba sunt?

Chinezii ar fi trebuit să fie aici cel puțin de o oră. Nu erau ei oamenii care să întârzie. Malko simțea o gheară în piept, având o presimțire rea. Să fie măcar din cauza altitudinii. Oare ce se

va întâmpla în continuare? Se apropie de Thomas Sands care scruta depărtările.

— Ce facem în cazul în care nu vin?

Americanul părea înghețat de frig.

— Vor veni, spuse el. Totul a fost aranjat la New York. Îl vor pe tipul ăsta cu tot dinadinsul. Dacă ar apărea pe Fifth Avenue, s-ar aduna mai multă lume decât ca să vadă o farfurie zburătoare...

— Dar ce vă împiedică să chemați prin radio un elicopter? sugeră Malko. Nici măcar nu ar trebui să mai trecem prin Kabul. Până la Kandahar nu sunt mai mult de două ore de zbor...

Thomas Sands clătină din cap.

— S-au stabilit termenii schimbului.

— Dar cum veți ști că s-au ținut de cuvânt?

— Prin radio. Îndată ce primesc „semnalul" îl predau pe generalul Lin Piao.

— Și dacă nu-l primiți?

Figura americanului se schimonosi de o strâmbătură.

— Îl iau înapoi și îl expun pe Fifth Avenue într-o vitrină cu geamuri blindate. Haideți să ne apropiem de lacuri.

Se urcară din nou în Cadillac. Geamurile se acoperiseră deja de o peliculă gălbuie de praf. Mașina rulă vreo zece minute, apoi ajunse la capătul opus al falezei. După aceea, merseră pe o pistă plină de curbe care cobora la cel de-al doilea lac.

— Să rămânem aici, propuse americanul. O să vedem când vin.

Vântul sufla din ce în ce mai tare. Un cioban se ivi de nicăieri, se învârti puțin pe lângă mașină. apoi dispăru la fel de repede cum apăruse. Malko își spuse că acest final de misiune avea ceva neadevărat. Pentru ce ceruseră chinezii o întâlnire atât de stranie. când era mult mai ușor să-l predea pe generalul Piao la ambasada lor din Kabul? Poate și pentru că rușii supravegheau drumul spre Pakistan și la Kabul aveau brațul lung.

— Iată-i, zise deodată Malko.

De câtva timp, el supraveghea colinele roșiatice din spatele lor. Un nor de praf galben se vedea avansând pe pistă. Sands alergă la Caillac și se întoarse foarte îngrijorat cu binoclul.

— Ei sunt, spuse el. Însă, în loc de o singură mașină cum ne-am înțeles, văd două Mercedesuri și trei Jeep-uri.

Se repezi la Cadillac și ridică receptorul. În câteva secunde obținu Kabulul și începu să vorbească repede în cască. Norul de praf se mărea văzând cu ochii. Malko luă binoclul, apoi îi strigă americanului:

— Au mitraliere!

Thomas Sands închise imediat.

— Ne trimit ajutoare din Kandanar, spuse el. Dar cred că vor ajunge prea târziu. În cel puțin două ore.

— Să plecăm, sugeră cu prudență Chris Jones. Avem cel puțin o jumătate de oră avans.

Cu toate astea, gorilei nu îi lipsea curajul, însă peisajul acesta grandios și chinezii îl inhibau. Thomas Sands se uită la el cu milă.

— Unde să ne ducem? Doar nu avem aripi. Drumul se oprește aici. Mai departe nu merge nici o mașină.

— Să nu ne pierdem cumpătul, interveni Malko. Această desfășurare de forțe poate că nici nu este îndreptată împotriva noastră. La urma urmelor, sunt și ruși pe aici...

Americanul strânse buzele.

— Să vă audă Dumnezeu!

Malko începea să înțeleagă de ce chinezii ceruseră să se întâlnească în acest loc pustiu. La Kabul nu prea puteau să se plimbe cu mitralierele pe capota mașinii.

Încăpățânat ca un catâr, Chris Jones porni și părăsi pista. Solul era acoperit cu un strat gros de praf și de noroi, presărat din loc în loc cu niște tufe ciudate pe care le pășteau caprele. Merse aproximativ două sute de metri, apoi opri. În față se deschidea o pantă lentă, lungă cam de o sută de mteri până la marginea falezei. La trei sute de mteri mai jos, apa liniștită și albastră a celui de-al treilea lac sclipea în soare.

Se întoarse pe jos până la pistă, lăsând mașina generalului Lin Piao în paza lui Milton. Cei trei bărbați se uitau cum se mărește norul de praf gălbui. Mercedesul 300 mergea încadrat de două Jeep-uri. Era mașina ambasadorului Chinei. Acum se vedeau cu ochiul liber mitralierele ușoare montate în Jeep-urile chinezilor.

Mercedesul 300 se opri pe pistă la douăzeci de metri de grupul americanilor. Cele trei Jeep-uri încadrau mașina din față. Malko observă într-unul din ele o mitralieră cu țeava îndreptată spre cer.

Una dintre portierele din spate se deschise și coborî un chinez îmbrăcat într-un pardesiu albastru. Și ceilalți erau tot în albastru tip Mao. În afară de oamenii din Jeep-uri, nici unul nu părea să fie înarmat. Chinezul care coborâse din Mercedes se îndreptă cu pași repezi spre americani, escortat de trei compatrioți. Avea părul destul de lung, pieptănat pe spate, o față rotundă și buze foarte subțiri. Thomas Sands ridică sprâncenele și îl arătă cu degetul.

— Dumneavoastră nu sunteți ambasadorul! Sunteți șoferul lui. Unde este ambasadorul?

Chinezul scutură din cap.

— Ba eu sunt ambasadorul. Am fost întotdeauna. Șoferul meu a fost ucis adineauri de ruși...

Vorbea prost engleza, cu un accent siflant și nazal îngrozitor.

— De ruși?

Acum era rândul americanului să se mire. Chinezul adăugă nepăsător:

— Colonelul Pitz le-a dezvăluit ora și locul întâlnirii. Ne-au așteptat înainte de Charikar. Noroc că escorta noastră nu a întârziat la întâlnire. Trebuie să ne grăbim căci știu că ne vor ataca cu elicoptere.

— Ce mai înseamnă și povestea asta cu rușii? întrebă sec Thomas Sands. Guvernul meu mi-a dat ordin să-l predau pe generalul Lin Piao ambasadorului Chinei din Kabul. Unde este ambasadorul? Eu îl cunosc, nu sunteți dumneavoastră! Cine îmi garantează că dumneavoastră reprezentați într-adevăr Guvernul Republicii Populare Chineze?

— Veniți cu mine, spuse simplu chinezul.

Se întoarse. Sands și Malko veniră în urma lui, lăsându-l pe Chris de vorbă cu trei chinezi care îi ajungeau până la mijloc.

Mercedesul 300 era găurit în partea stângă ca o strecurătoare. Geamurile fuseseră spulberate, iar portbagajul

avea urme de gloanțe. Malko înconjură vehiculul. Se uită și înăuntru. Pe bancheta din spate era ghemuit un cadavru. Un chinez plin de sânge, țintuit locului de moartea neașteptată.

— A fost șoferul meu, se auzi o voce în spatele lui Malko. Noi ținem ascunsă funcția pe care o avem în realitate în ambasadă.

Thomas Sands și Malko se priviră uimiți. Din partea chinezilor te puteai aștepta la orice. Oricum, asta nu avea prea mare importanță acum.

— Încă nu am primit unda verde, zise americanul. Dumneavoastră ați aranjat totul în legătură cu schimbul?

Chinezul păru profund șocat.

— Noi nu ne luăm niciodată cuvântul înapoi, spuse el pe un ton sec. Și nici prietenii noștri nord-vietnamezi. (Se uită la ceas.) Prizonierii au fost eliberați acum o jumătate de oră. Puteți să vă interesați.

— Mă duc.

Americanul alergă la Cadillac, în timp ce Malko se apropie de Chris Jones. Toate astea nu însemnau nimic. Erau înconjurați de chinezi, izolați la sute de kilometri de orice ajutor imediat. În ciuda vântului rece, chinezii din Jeep, îmbăcați doar în cămășuțe subțiri albastre, păreau să nu sufere de frig. Chiar și la această altitudine gândirea înțeleaptă a lui Mao își dovedea eficacitatea...

Americanul se întoarse cu pași mari, crispat și cu ochii mai șașii ca oricând. Se proțăpi în fața ambasadorului.

— Tot nimic, îl anunță el laconic.

O expresie plină de nedumerie străbătu privirea chinezului.

— Trebuie să aveți încredere în noi, spuse el cu voce enervată. Rușii pot sosi dintr-o clipă în alta. V-am spus că sunt pe urmele noastre...

Americanul îi zâmbi cu răceală și își plimbă privirea peste colinele pleșuve. Pe marginea prăpastiei. Cadillacul părea minuscul.

— Fără prizonieri, nu facem schimbul , spuse el.

O rafală de vânt stârni praful gălbui care învălui brusc Cadillac-ul. Tensiunea crescuse în mod imperceptibil. Una dintre mitraliere pivotă și se îndreptă spre grupul de americani. Chris Jones trase siguranța mitralierei lui. La nevoie, putea să elimine una dintre armele automate. După aceea, era numai

bun de dus la Arlington, cimitirul agenților merituoși. Parcă se făcuse dintr-o dată cald.

— Predați-ni-l pe generalul Lin Piao, se răsti chinezul.

Tonul nu mai era conciliant ca la început. Americanul clătină din cap.

— Nu.

Deodată, unul dintre chinezi se aplecă la urechea ambasadorului. Acesta întoarse capul imediat. Exclamă ceva și fața i se lumină.

— Uitați-vă, le spuse el celor trei americani cu un ton triumfător.

Subit, sute de furnicuțe apărură pe crestele din spate, la vreo doi kilometri distanță. Se vedeau și dincolo de lacuri, pe drumul care șerpuia la poalele falezei înalte.

Toate „furnicuțele" se îndreptau spre locul în care se găseau ei. Malko zări coloane de oameni care mergeau cu pași repezi. Erau încă departe ca să poată distinge amănuntele. Malko și Sands se priviră îngrijorați.

— Ce înseamnă asta? întrebă americanul.

— Vin compatrioții, spuse blând ambasadorul chinez. Știați de existența lor fiindcă ați făcut o sinteză în acest sens. Sunt nomazi din Nuristan. Le-am cerut să ne vină în ajutor. Sunt cu sutele, iar mulți dintre ei au arme.

De aceea ceruseră chinezii ca întâlnirea să aibă loc la Band-I-Mir. Aveau aici serviciul de securitate. Bineînțeles, la scara lor. Nici măcar rușii nu veneau aici să de cu ochii de ei. Deci acești nomazi misterioși cu tranzistoare îi îngrijorau atât de tare pe afgani. Avangarda armatei chineze!

Americanii priveau în tăcere furnicile care se deplasau încet și aliniate. În mai puțin de o oră, ajungeau pe marginea lacului. Chiar dacă cei din Kandahar trimiteau elicoptere, ei vor fi încojurați deja de această masă umană. Thomas Sands își aminti de chinezii care au coborât pe fluviul Yalu și au măturat pur și simplu trupele generalului Mac Arthur, în urmă cu douăzeci de ani. Foloseau exact aceeași metodă. Se schimbă la față, iar Malko observă imediat acest lucru, înăbușindu-și furia. Chinezii le întinseseră o plasă în care căzuseră cu succes! Brusc îi veni o idee. Înainte ca Thomas Sands să apuce să deschidă gura, el zise:

— Cred că este absurd să le ținem piept. Îl aduc pe generalul Lin Piao.

Fără să-i lase timp americanului să protesteze, porni spre Cadillac. înfundându-se până la glezne în praful gros.

Când îl văzu, Milton coborî din mașină. Malko îi spuse repede câteva cuvinte. Gorila se uita la el uimită.

— Sunteți nebun de legat! protestă el.

— Nu avem timp de discuții, răspunse Malko pe un ton sec. Transmiteți-i mesajul lui Thomas Sands.

Gorila plecă în goană. Milton era înmărmurit. Malko îi aruncă o privire generalului Lin Piao. Acesta se uita la compatrioții lui. Când îl văzu pe Malko, luă atitudinea de la început. plină de indiferență. Însă buzele abia i se mișcau și respira cu greutate.

Mașinal. Malko se așeză pe scaunul moale și porni motorul. Capota vibră imperceptibil. Acționă încuietoarea electrică a portierelor. Milton șușotea ceva la urechea americanului. Brusc deznădejdea lui se transformă într-o bucurie sălbatică. Întoarse capul și zări fumul albăstrui care ieșea din țeava de eșapament. Se întoarse imediat către ambasadorul chinez.

— Domnule ambasador. începu el. vi-l voi preda pe compatriotul dumneavoastră numai atunci când se va încheia târgul și vă veți ține promisiunea.

Chinezul clătină din cap viclean și sigur pe el.

— Nu aveți unde să fugiți. Nici măcar pe jos. Suntem peste tot.

Thomas Sands căută privirea diplomatului și spuse rar, apăsând pe fiecare cuvânt:

— Dacă încercați să faceți ceva, persoana care se află la volanul mașinii o va arunca în lac. Nu veți avea timp să vă opuneți.

Pentru prima oară chinezul rămase descumpănit.

— Doar nu vrea să se sinucidă?

— Ba da, dacă trebuie.

Aceste vorbe îl făcură pe ambasador să rămână pe gânduri. Se întoarse și începu să discute cu compatrioții lui. Dar în acest timp, furnicile se apropiau tot mai mult.

Brusc, apărură pe cer, venind dinspre vest, cinci punctulețe negre. Erau elicoptere. Inima lui Thomas Sands îi tresăltă în

piept. Acest lucru nu schimba cu nimic situația. dar ajuta totuși la o echilibrare de forțe. Cei din Kandahar acționaseră repede.

Malko încerca să nu se mai gândească, urmărind ce se întâmplă în oglinda retrovizoare. Stația radio-recepție era deschisă în permanență și se mai auzea din când în când câte un pârâit.

Mai apăsa câteodată pe pedala acceleratorului ca să se asigure că motorul mergea în continuare. Dacă trebuia să acționeze, era vorba doar de o secundă. Înaintea lui, imaginea grandioasă și irezistibilă a falezei roșiatice îi atrăgea în permanență privirea. O părticică din el striga că era stupid să se omoare în acest mod, însă era conștient că o va face. Uneori, în împrejurări tragice, fatalismul lui de tip slav răbufnea la suprafață. Miza era imensă. Chinezii nu trebuiau să-și înșele adversarii atrăgându-i în negocieri care vor veni. Deodată, el zări elicopterele.

— Sunt rușii, strigă Thomas Sands.

Aparatele masive se învârteau acum deasupra lor, la înălțime foarte mică. Niște elicoptere de mare capacitate de fabricație sovietică, cu însemnele armatei afgane. Ambasadorul chinez strigă la rândul lui ajuns în pragul isteriei:

— Trebuie să ni-l predați imediat pe generalul Lin Piao. O să... o să...

— Nu vă pierdeți cu firea, spuse americanul, sunt afganii. Probabil că sunt surprinși să vadă atâta lume în colțul ăsta de deșert. De obicei, aici nu vin decât tinerii hippie...

Deodată, un elicopter coborî încetișor la două sute de metri și se așeză pe sol într-un nor gros de praf. Celelalte patru continuau să se învârtă cu un bâzâit înfundat. În vârful coastei apăru o coloană de „nomazi" Ambasadorul chinez lătră un ordin scurt. Mitralierele din Jeep-uri se rotiră și luară drept țintă aparatul care tocmai s-a așezat pe sol.

Praful gălbui se mai domoli puțin. Ușa laterală era deschisă. Mai mulți bărbați în costume de zbor și înarmați săriră jos.

Chinezul făcu ochii și mai mici. Erau albi, nu afgani... Fără să se miște, ambasadorul lansă un ordin și țeava uneia dintre mitraliere se lăsă pe orizonatală.

Păcăniturile seci îl făcură pe Thomas Sands să tresară. Mici vârtejuri de praf țâșniră în jurul elicopterului. Chinezii trăseseră în mod voit cu rafale foarte scurte. Ca niște viespi uriașe, celelalte elicoptere se lăsară pe vârfurile ce înconjurau pista. Unul dintre ele bara drumul primei coloane de chinezi. Ambasadorul ridică degetul galben și fin, îndreptându-l spre Thomas Sands:

— Predați-mi-l imediat pe generalul Lin Piao.

Americanul ridică brațul fără să se întoarcă. Era semnalul convenit cu Malko:

— Nu!

Nu o făceau pentru cei treizeci de prizonieri. Dar, dacă îi vor obișnui pe chinezi să nu își țină promisiunile, s-a terminat definitiv cu soarta negocierilor viitoare.

Oamenii din cele cinci elicoptere coborâră cu grijă. Erau cu toții albi. „Nomazii" se apropiaseră și veneau încet spre punctul în care se adunase un număr incredibil de mare de oameni. În spatele bărbatului din fruntea coloanei, Malko zări țeava unei mitraliere ușoare... Rușii aveau să fie seceraţi de această gloată de oameni. Dar existau puține șanse ca ei să fi venit aici să asiste la deznodământ. Unul care se va amuza copios va fi colonelul Kurt Pilz. Nu se descurcase prea rău.

— Vom pune mâna pe general cu forța, îl avertiză ambasadorul chinez cu o voce gravă. Sunteți proști. Asta nu e soluția corectă.

— Soluția corectă, i-o tăie americanul, este să respectați termenii schimbului.

Chinezul nu îl mai asculta. Dădu un ordin. Una dintre mitraliere se roti și îl amenință pe Thomas Sands. Cu gura uscată și încet, americanul lăsă brațele în jos. Nu îi va rezista mult timp lui Malko. Era o prostie pentru un tânăr și strălucit membru al CIA să sfârșească în acest colț grandios, dar pierdut în inima Afganistanului. Ambasadorul Chinei slobozi un strigăt gâtuit când auzi motorul Cadillac-ului scrâșnind.

Lui Malko îi trebui o fracțiune de secundă ca să-și dea seama ce semnificație avea semnalul lui Thomas Sands. Mâinile asudate i se lipiseră de volan. Avea să moară. Furios, se strădui să nu se gândească. Apăsă cu ferocitate acceleratorul Cadillac-ului. Vehiculul greu făcu un salt înainte, iar roțile dihapoi aruncară un val de praf galben care îl învălui pe chinez.

Ca un automat, el cârmi volanul, virând ușor, astfel încât mașina să ajungă perpendicular pe faleză. Apoi se lăsă pe spate și izbucni în râs. Ce moarte stupidă!

Cadillac-ul părea că plutește în parf. Îi mai rămâneau câteva secunde până la prăpastie. Kilometrajul indica patruzeci și cinci de mile. Din cauza prafului, avea impresia că merge mai repede. Mai apăsă pe accelerator. Faleza se apropia de el cu toată viteza. Închise ochii.

Reducerea bruscă a vitezei îl proiectă pe Malko cu capul în parbriz. Se uită instinctiv la piciorul drept: pedala de accelerație era apăsată la maximum. Însă indicatorul kilometrajului arăta spre zero. El luă imediat piciorul de pe pedală, apoi îl apăsă brusc. Motorul puternic scrâșni, se auzi scârțâitul cauciucurilor din spate și un miros de ars. Mașina se opri de tot de-a curmezișul drumului, într-un nor gros de praf care acoperi și parbrizul. Malko avu impresia că tocmai a aterizat pe Lună.

Deschise portiera dându-i un brânci cu umărul și privi în jurul lui. Cadillac-ul se oprise la zece metri de prăpastie, cu roțile de dinapoi înfundate în praf până la jumătate. Nu observase că stratul se îngroșa spre margine. Ar fi avut nevoie de un elefant ca să urnească din loc cele trei mii de livre cât cântărea limuzina. Praful se așeză încet, încet, iar el reuși să distingă grupul de chinezi și pe cei trei americani.

Se auzi o rafală. Mitraliera chinezilor porni să tragă. Praful sărea la doi metri deasupra capotei. El se aruncă în mașină și escaladă scaunul din față. Un singur lucru îi mai rămânea de făcut: să-l execute pe generalul Lin Piao ca să nu cadă viu în mâinile chinezilor. Scoase pistolul extraplat și îl îndreptă spre prizonier. Dar nu apucă să apese pe trăgaci. Nu omorâse niciodată cu sânge rece fără să fie amenințat.

Chinezul se uita la el îngrozit. Murmură singurul cuvânt englezesc pe care îl știa:

— *Please...*

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, deschise portiera și țâșni afară. Malko nu avu timp să facă nici o mișcare. Generalul Piao bătu aerul cu brațele și se prăbuși în praf la câțiva metri de mașină, exact în momentul în care se auzi o voce în stația radio. Printre împușcături, Malko auzi vocea clară și apăsată a unui american care întreba:

— Thomas Sands. Thomas Sands. sunteți pe recepție?

Parcă s-ar fi aflat la douăzeci de metri de el. Malko apăsă pe buton.

— Aici adjunctul lui Thomas Sands. spuse el. Cine sunteți?

— Legătura dumneavoastră din Kabul. zise acesta. Totul este bine. repet: totul este bine. Puteți să faceți schimbul. Noi am obținut ce am cerut...

Era puțin cam târziu.

— Dar au întârziat. observă Malko.

Urmă o mică pauză, apoi vocea gravă reluă:

— Nu. Noi am comis o greșeală. Ei au ales ca punct de reper ora după GMT. Însă noi nu ne-am gândit că s-a trecut deja la ora de iarnă. Oricum, asta nu are prea mare importanță.

Malko preferă să întrerupă legătura. Nu de alta, dar ar fi fost nepoliticos. Deschise portiera și se trânti în praf, la adăpostul mașinii. Generalul Lin Piao era culcat pe burtă în fața Cadillacului. Se aplecă și îl întoarse cu grijă.

Ochii omului numărul doi din China populară erau larg deschiși. Buzele se mai mișcau încă, însă glonțul îl nimerise chiar sub ochiul drept și îi pătrunsese în creier. Un firicel de sânge i se prelingea pe gât.

Malko se simți cuprins de o imensă oboseală. Înfruntase toate primejdiile și făcuse toate eforturile ca să se ajungă aici! Îl luă pe chinez în brațe și îl ridică. Deși murise. era teribil de ușor.

Încetișor, ca să nu fie observat de chinezi, ieși din adăpostul pe care i-l oferise limuzina, se întoarse și se îndreptă spre ei, purtând cadavrul pe brațe. Picioarele îi alunecau în stratul gros de praf, aerul rarefiat nu îi oxigena îndeajuns plămânii și i se părea că respiră foc.

Era într-adevăr ziua greșelilor tragice. Care om din lumea civilizată putea să se îndoiască de drama care se petrecea

acum pe acest platou pierdut undeva în Afganistan. într-unul dintre cele mai frumoase colțuri din lume?

Elicopterele rusești nu se mișcaseră din loc. Vreo cincisprezece oameni erau adunați lângă fiecare dintre ele. Încet, încet, coloanele de „nomazi" începură să-i înconjoare, invadând platoul încet și inevitabil. Vreo treizeci de chinezi cu apa rece până la genunchi, traversau mlaștinile dintre lacuri ca să ajungă în spatele lor înarmați până în dinți. Capul generalului Lin Piao se legăna în ritmul pașilor lui Malko. Praful îi intrase deja în gura căscată.

Ambasadorul Republicii Populare Chineze era pământiu la față. Contempla trupul compatriotului său zăcând în praful galben de parcă ar fi fost o fantomă. Se aplecă și pipăi carnea din jurul rănii. Un strop de sânge închegat îi rămase pe degete, dar nu îndrăzni să se șteargă de paltonul mortului.

Încet, încet, „nomazii" făcură roată în jurul grupului, la vreo sută de metri, fără să scoată un sunet, exact în fața elicopterelor rusești. Acestea nu manifestaseră încă nici o intenție de ofensivă. Erau acolo și așteptau, știind că, mai devreme sau mai târziu, chinezii tot aveau să plece din Band-I-Mir. Oricum, era locul ideal pentru o răpire...

— Îmi pare rău, spuse Thomas Sands.

Și el privea cu milă cadavrul generalului Lin Piao. I se zbătea ochiul stâng. Tensiunea fusese prea violentă. Malko stătea încă la volan... Din când în când, se întorcea spre limuzina neagră, masivă, care fusese cât pe ce să-i servească drept coșciug. Thomas Sands tuși discret.

— Trebuie să plecăm, zise el. Vă aparține. Ați putea să ne împrumutați câțiva oameni să ne ajute să scoatem mașina din nisip?

— Așteptați, spuse chinezul. Eu nu pot să iau cadavrul cu mine. Suntem nevoiți să-l ardem.

— Să-l ardeți?

Ambasadorul nu își lua ochii de la cadavru.

— Dacă vrem să-l luăm, mă va costa viața multor oameni de-ai mei. Aș fi sacrificat-o bucuros pentru cineva viu, nu

pentru un cadavru. Acum. cu cât va dispărea mai repede. cu atât va fi mai bine...

Thomas Sands ridică din umeri puțin mirat.

— Cum doriți.

Malko își șterse fruntea plină de sudoare. Când soarele era la amiază, era aproape la fel de cald ca în Kabul. Așezaseră corpul chinezului pe un pat de pietre. De o jumătate de oră. chinezii se străduaiu să stropească cadavrul cu benzină scoasă din rezervorul Cadillac-ului și al Mercedesului. Se așezară cu toții în cerc. cu figuri grave.

Ambasadorul aprinse un pumn de chibrituri și le aruncă pe pieptul fostului urmaș al lui Mao. O flacără gălbuie țâșni trosnind. apoi tot corpul fu cuprins de vâlvătaie dintr-o dată. Părul arsese în câteva secunde, iar pielea începu să-și schimbe culoarea și să se umfle.

Astfel se termina aventura omului care voise să-l sfideze pe Mao Tze-Dong. Datorită paltonului îmbibat cu benzină, corpul ardea mocnit și uniform. O rafală de vânt îi învălui pe cei de față într-un nor de fum acru. Chinezii rămaseră nemișcați.

După un sfert de oră, ambasadorul dădu ordin să se arunce și ultimele două canistre cu benzină ca să anime focul. Fața ajunsese deja de nerecunoscut.

Descumpăniți, rușii nu reacționaseră în nici un fel. Oricum, era prea târziu. Generalul Lin Piao nu mai era decât un trup anonim. Fumul devenise acum negru, acru și înecăcios... Depășiți de situație, Chris Jones și Milton Brabeck nu mai scoteau o vorbă. Thomas Sands se întoarse către ambasador:

— O să-l lăsați aici?

Chinezul se uită la el șocat.

— Corpul va fi dus în China și predat familiei.

Asta însemna ceva. Imediat, doi chinezi aduseră o cuverutură pe care o întinseră lângă rugul improvizat. Fără menajamente, înveliră în ea cadavrul care mai ardea încă, apoi ridicară macabrul pachet și îl duseră în Mercedesul în care zăcea deja șoferul ucis. Ambasadorul Chinei populare execută un salut sec.

— Cred că ar fi mai bine să plecați dumneavoastră primii.

Thomas Sands și Malko se înțeleseseră din priviri. Era mai prudent așa.

Nu se despărțiră cu strângeri de mâini. Se urcară în Cadillac împreună cu gorilele. Dădură înapoi și intrară pe pistă.

* * *

Cadillac-ul ajunse abia târându-se sus pe creastă. Drumul se bifurcase în așa fel încât devenise invizibil. Malko se întoarse ca să admire pentru ultima oară lacurile din Band-I-Mir, în limba afgană însemnând Barajul Sfinților.

Cinci nori de praf se ridicară la cer. Rușii renunțaseră. În locul unde fusese ars chinezul, rămăsese doar o pată neagră. Capota se aplecă în față. Dinaintea ochilor se întindea o câmpie mică și ciudat de verde. Apoi ajunseră din nou într-un peisaj stâncos până la Bamyan.

Capitolul XX

Colonelul Pilz încruntă sprâncenele agasat. Lătratul furios al câinelui zgâlțâia geamurile vilei. Era un doberman imens și feroce, pe care îl adusese din Europa în urmă cu trei ani. Neamțul le dăduse liber gărzilor salé de corp și servitorului, dar păstră câinele. Voia să fie singur.

Lătratul încetă brusc, ca un disc care s-a terminat. Trebuie să fi fost un vagabond care dăduse târcoale casei luxoase. Oricum, colonelului Pilz nu-i mai păsa de nimic.

Se instală din nou liniștea și i se păru că bătăile inimii se întețiră. Se juca distrat cu pistolul Parabellum, mângâindu-i mânerul aspru. Păstra această armă prețioasă încă din 1943, de la Smolensk. Se forță cu grijă să-și ridice brațul drept și așeză țeava puțin mai în stânga sternului. Îi era teamă că, dacă își trăgea un glonț în tâmplă, va rămâne orb și tâmpit ca un prieten de-al lui... Închise ochii câteva secunde, încercând să se concentreze asupra figurii Birgittei. Ea îi adusese destule clipe frumoase. A doua zi dimineață era chemat la rege ca să dea socoteală despre eșecul lui. De când murise tânăra nemțoaică, o visa în fiecare noapte, o vedea răstignită, brutalizată, ucisă. Se trezea tresărind, cu gust de leșie în gură.

Era prea mult pentru un singur om. Fiind un supraviețuitor al unei generații nimicite, mulți dintre prietenii lui erau acum oale și ulcele. Trebuia să se ducă alături de ei.

Elko Krisnatem târî cadavrul câinelui în spate și scoase lațul din jurul gâtului. După aceea își desfăcu sulul din piele cu care

își înfășurase brațul stâng ca să nu fie mușcat. Se duse încetișor la poarta cu grilaj și o deschise. Malko și Lal se strecurară în grădină.

Casa colonelului Pilz era liniștită, iar străzile din împrejurimi erau pustii. Malko se miră că nu dădu peste paznic. Cu pistolul extraplat în mână, se aștepta la orice. Inspiră adânc și se uită la dâra de lumină care răzbătea de la una dintre ferestre. Neamțul era acasă. De altfel, Mercedesul se afla în garaj. Chiar dacă acest lucru ar declanșa o catastrofă, era hotărât să-l execute pe colonelul Pilz înainte de a pleca din Afganistan. Pentru o anumită impresie pe care și-o făcuse despre el. Nu voise să-l anunțe pe Thomas Sands de intențiile sale de teamă ca acesta să nu-l denunțe. Înainte de toate, erau la mijloc rațiuni de stat.

La viitorul cocteil diplomatic, l-ar fi întâlnit pe colonelul Pilz și i-ar fi strâns mâna fără ranchiună. El și neamțul purtau un război între gentlemani, fără ură și fără pasiune. Numai că, spre deosebire de ei, Malko nu dădea același sens cuvântului gentleman. Birgitta, nemțoaica rasă în cap, se odihnea acum într-un colț din deșert, fără să aibă măcar o cruce la căpătâi. Și asta din cauza lui Kurt Pilz. Se apropie de Krisantem.

— Nu mai am nevoie de dumneata, Elko. Duceți-vă la hotel...

Turcul nici nu se clinti.

— Și dacă sunt mai mulți? întrebă el în șoaptă.

— Este treaba mea, spuse Malko cu fermitate. Duceți-vă și pregătiți-mi o baie bună. Cu mult spumant. O să am nevoie.

Când Malko adopta tonul acesta fals detașat, Elko Krisantem știa că nu mai avea rost să discute. Se îndepărtă bombănind în întuneric și ieși din grădină.

Malko înaintă încetișor spre ușă, iar Lal veni în urma lui. Îi poruncise puștiului să plece, dar acesta se prefăcuse că nu aude. Când ajunse la ușă, era lac de sudoare. Era cu neputință ca un om atât de important precum colonelul Pilz să nu fie păzit. Fulgerător îi trecu prin minte că neamțul îi întinsese o cursă și că totul se va lămuri în clipa în care va cădea su

ploaia de gloanțe trasă de gărzile de corp. Privi cerul și trase adânc aerul rece în piept.

Fie ce-o fi. Acum doar n-o să dea înapoi. Atinse ușor clanța, cu pistolul în mână, gata să tragă. În aceeași clipă, o împușcătură venită dinăuntru îl făcu să-și simtă inima în gât.

Se așternu din nou tăcerea, tulburată doar de ecourile focului de armă. Malko apăsă pe clanță și ușa se deschise.

Colonelul Kurt Pilz stătea în fotoliul său cu capul în piept, cu ochii deschiși și cu o pată mare de sânge pe cămașa albastră. Mâna dreaptă îi atârna, ținând încă revolverul. În încăpere mai plutea mirosul prafului de pușcă.

Malko rămase încremenit în pragul ușii. Acum înțelegea de ce neamțul era singur acasă în seara asta... Ochiul lui de sticlă părea că-l sfidează pe Malko. Lal apăru în spatele lui. Se apropie de mort și îi luă pistolul pe care îl strecură la centură. Apoi scoase un baton de dinamită din buzunar, se forță să descleșteze gura neamțului, apoi îl băgă în gură.

Primul imbold al lui Malko fu să smulgă dinamita și să-l certe pe băiat. Fiindcă tot murise, colonelul Pilz avea dreptul la puțină pace. Apoi se gândi că nimeni nu ar ști că el avusese intenția să o răzbune pe Birgitta. Prefera să fie acuzat de omor... Îi făcu semn lui Lal dintr-o privire că era de acord.

Puștiul scoase o brichetă și aprinse fitilul scurt. Amândoi ieșiră imediat. În clipa în care se pregăteau să iasă pe ușă, Lal se întoarse și aruncă pe genunchii colonelului Pilz încă un baton care exploda de la celălalt prin simpatie. După aceea îi făcu mortului cu ochiul. Lipsit total de sensibilitate, această scenă i se părea comică...

Apucară să ajungă în capul străzii. O explozie surdă făcu să se înalțe o jerbă de flăcări pe cerul negru din Kabul. Colonelul Pilz murise a doua oară.

Împușcătura răsună îndelung în deșert. În fruntea unei caravane, namila de Tafik își duse mâna la gât. Un firicel de sânge se prelingea printre degetele butucănoase.

Calul fremătă la mirosul sângelui și se opri. Extrem de încet, namila alunecă într-o parte, apoi căzu greoi pe sol. Însoțitorii lui săriră de pe cai și se grăbiră să-i vină în ajutor. Tafik avea deja ochii sticloși și nu mai putea să vorbească. Sufocat de propriul sânge, el se stinse în mai puțin de un minut, fără să scoată un sunet.

Bărbații și femeile din trib se adunară în jurul cadavrului, cercetând colinele ca să vadă de unde plecase glonțul. Nu mai înțelegeau nimic. Tribul nu avea dușmani. Tafik fusese un om de temut și respectat. O femeie agită pușca în aer strigând că Tafik trebuie răzbunat.

Culcat între două stânci, Malko aștepta cu sufletul la gură. Dacă membrii tribului Kuchi se hotărau să-l răzbune pe uriașul Tafik, era terminat. Cu vechea pușcă Lee-Enfield, nu putea rezista decât un sfert de oră cu toate petardele lui Lal. Puștiul nu voise să-l părăsească. Timp de trei zile, el îl călăuzise pe cărările întortocheate și stâncoase de deasupra taberei tribului Kuchi.

Elko Krisantem luase avionul împreună cu Chris și Milton, însă Malko nu voise să părăsească Afganistanul fără să-și plătească datoriile...

Lal strângea în curea un sul gros de rupii. Acum putea să-și cumpere dugheana cu explozibili pe care o păzea în Landicotal. Era visul lui. Sărutase mâinile lui Malko când îi dăduse banii. Acum aștepta cu ochii strălucind și cu batoanele de dinamită pregătite alături de el. Îndrăzneala lui Malko îl fascina.

Deodată, mai mulți călăreți ridicară corpul lui Tafik și îl puseră peste șa. Caravana plecă în sens invers, renunțând să-și mai răzbune mortul. Lal slobozi un strigăt înăbușit. Malko crezu că va arunca în aer o petardă... Dar se mulțumi să-și

frece capul de el și să-i sărute mâna cu o ploaie de vorbe. Printre ele, Malko auzi un cuvânt pe care îl recunoscu: *Tureh* care însemna curaj.

Călăreții se îndepărtau. În locul unde căzuse uriașul Tafik, mai rămăsese doar o pată roșie. Culoarea trandafirilor pe care Malko nu putea să-i pună niciodată pe mormântul Birgittei.

Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***
Foto copertă: ***Ioan Mihăică***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 400

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Sistemul calității certificat SR EN ISO 9001